SAVE ME

MONA KASTEN

ROMAN

.digital LYX

Pentru Lucie

Eu eram orașul pe care nu voiam să-l văd niciodată,

Eram furtuna care nu am vrut să fiu niciodată.

GERSEY, NESFÂRȘITUL

1

Ruby

Viața mea este împărțită în culori:

Verde – Important!

Turcoaz – Școală

Roz – Comitetul pentru evenimente de la Maxton Hall

Lila – Familie

Portocaliu – Nutriție și sport

Pe cele mov (să fac poze la ținuta lui Ember), verde (să iau noi marcatoare) și turcoaz (să o întreb pe doamna Wakefield despre materialul de studiu pentru lucrarea la matematică) le-am făcut deja astăzi. Este de departe cel mai bun sentiment din lume să bifez un element de pe lista mea de lucruri de făcut. Uneori chiar îmi notez sarcini pe care le-am îndeplinit de mult, doar pentru a le putea bifa imediat după aceea – dar atunci într-un gri deschis discret, pentru a nu mă simți atât de mult ca un trișor.

Dacă deschideți jurnalul meu bullet journal, puteți vedea la prima vedere că viața mea de zi cu zi este alcătuită în mare parte din verde, turcoaz și roz. Dar în urmă cu o săptămână, la începutul noului an școlar, a intrat în joc o nouă culoare:

Aur – Oxford

Prima sarcină pe care mi-am notat-o cu noul stilou este:

Ridicați o scrisoare de recomandare de la dl Sutton.

Îmi trec degetul peste literele metalice strălucitoare.

Doar încă un an. Un ultim an la Colegiul Maxton Hall. Mi se pare aproape ireal că, în sfârșit, a început. Poate că în trei

sute șaizeci și cinci de zile voi sta la un seminar de politică, fiind învățat de cei mai inteligenți oameni din lume.

Totul în mine freamătă de emoție când mă gândesc la faptul că nu va trece mult timp până când voi ști dacă cea mai mare dorință a mea se va împlini. Dacă am reușit cu adevărat și dacă pot studia. *La Oxford*.

Nimeni din familia mea nu a studiat vreodată și știu că nu este un lucru de la sine înțeles că părinții mei nu au zâmbit cu oboseală atunci când i-am anunțat prima dată că vreau să studiez filozofie, științe politice și economie la Oxford. Aveam șapte ani pe atunci.

Dar chiar și acum – zece ani mai târziu – nimic nu s-a schimbat, cu excepția faptului că obiectivul meu este la îndemână. Încă mai pare un vis faptul că am ajuns atât de departe. Mă tot tem că mă voi trezi brusc și îmi voi da seama că încă merg la vechea mea școală și nu la Maxton Hall – una dintre cele mai prestigioase școli publice din Anglia.

Mă uit la ceasul care atârnă deasupra ușii masive de lemn a clasei. Mai sunt trei minute. Am terminat deja temele la care trebuia să lucrăm aseară, iar acum nu mai am nimic altceva de făcut decât să aștept ca această lecție să se încheie în sfârșit. Îmi mișc piciorul nerăbdător, ceea ce îmi aduce instantaneu o palmă în lateral.

– Ouch, șuier și vreau să ripostez, dar Lin este mai rapid și se ferește. Reflexele ei sunt incredibile. Bănuiesc că asta se datorează faptului că a luat lecții de scrimă încă din școala primară. La urma urmei, trebuie să fii capabil să lovești ca o cobră.

– Nu mai fi atât de agitată, revine ea, fără să-și ia ochii de pe foaia plină de hârtie. – Mă faci să fiu nervoasă.

Asta mă face să mă întreb. Lin nu este niciodată nervos. Cel puțin nu într-un mod în care să recunoască sau să o arate. Dar în acest moment chiar detectez o urmă de îngrijorare în ochii ei.

– Îmi pare rău. Nu mă pot abține. Din nou trasez literele cu degetele. În ultimii doi ani am făcut totul pentru a ține pasul cu colegii mei de clasă. Pentru a deveni mai bună. Pentru a le dovedi tuturor că am dreptul să merg la Maxton Hall. Iar acum că începe procesul de înscriere la universitate, emoția aproape că mă omoară. Chiar dacă aș vrea, nu aș putea face nimic în privința asta. Faptul că Lin pare să simtă același lucru mă liniștește puțin, totuși.

– Au sosit deja afișele? întrebă Lin. Se holbează la mine și o șuviță din părul ei negru până la umeri îi cade în față. O îndepărtează nerăbdătoare de pe frunte.

Am clătinat din cap. – Nu încă. În după-amiaza asta, cu siguranță.

– Bine. Mâine după bio le distribuim, da?

Îi arăt linia roz corespunzătoare din jurnalul meu și Lin dă din cap mulțumită. Mă uit din nou la ceas. Doar cu greu mă pot opri să nu-mi legăn din nou picioarele. În schimb, încep să-mi împachetez pixurile cât mai discret posibil. Toate trebuie să fie îndreptate în aceeași direcție cu penița, așa că oricum îmi ia mai mult timp să fac asta.

Totuși, nu înfășor pixul de aur, ci îl pun solemn în elasticul îngust al planificatorului meu. Întorc capacul astfel încât să fie orientat spre față. Doar așa mi se pare corect.

Când în sfârșit sună clopoțelul, Lin se ridică de pe scaun mai repede decât aș fi crezut eu că este omenește posibil. Mă uit la ea cu sprâncenele ridicate.

– Nu te uita așa, spune ea, în timp ce-și strecoară geanta pe umăr. – Tu ai început!

Nu-i răspund nimic, doar îmi aranjez restul lucrurilor cu un zâmbet.

Lin și cu mine suntem primii care părăsim camera. Cu pași repezi traversăm aripa de vest a Maxton Hall și facem stânga la următoarea intersecție.

În primele câteva săptămâni, m-am rătăcit mereu prin clădirea imensă și am întârziat de mai multe ori la cursuri. Eram infinit de jenată, deși profesorii nu oboseau să mă asigure că majoritatea noilor veniți în Maxton Hall erau ca mine. Școala seamănă cu un castel: are cinci etaje, o aripă sudică, una vestică și una estică și trei anexe în care se predau materii precum muzica și informatica. Există nenumărate ramificații și poteci pe care te poți pierde, iar faptul că nu toate scările duc automat la fiecare etaj te poate duce la disperare.

Dar, deși la început am fost complet pierdut, acum cunosc clădirea ca pe propria-mi mână. De fapt, sunt destul de sigur că aș putea găsi drumul spre biroul domnului Sutton chiar și legat la ochi.

– Ar fi trebuit să o pun și pe Sutton să-mi scrie scrisoarea de recomandare, bombăni Lin în timp ce mergeam pe hol. Măștile venețiene împodobesc pereții înalți din dreapta noastră – un proiect artistic al ultimei promoții de absolvenți. M-am oprit în fața ei de câteva ori pentru a admira detaliile jucăușe.

– De ce? întreb și îmi notez în minte să îi spun îngrijitorului nostru să pună măștile într-un loc sigur înainte de petrecerea de întoarcere la școală din weekend.

– Pentru că ne place de când am organizat împreună ceremonia de absolvire de anul trecut și știe cât de dedicați suntem și cât de mult muncim. În plus, este tânăr, ambițios și tocmai a absolvit și el la Oxford. Doamne, chiar m-aș putea bate pentru că nu m-am gândit și la asta.

Îl mângâi pe brațul lui Lin. – Doamna Marr a studiat și ea la Oxford. În plus, îmi imaginez că merge mai bine dacă ești recomandat de cineva care are deja ceva mai multă experiență profesională decât domnul Sutton.

Se uită la mine sceptic. – Regreți că l-ai întrebat?

Eu doar ridic din umeri. La sfârșitul anului trecut, domnul Sutton a auzit cât de mult îmi doream să merg la Oxford și s-a oferit să îl interogheze cu privire la tot ceea ce voiam să știu. Chiar dacă a studiat o altă materie decât intenționam eu să studiez, a reușit să-mi ofere o mulțime de informații din interior, pe care le-am absorbit cu lăcomie și pe care mai târziu le-am notat cu grijă în agenda mea.

– Nu, îi răspund în cele din urmă. – Sunt sigur că știe ce este important în recomandare.

Lin trebuie să facă stânga la capătul coridorului. Ne-am înțeles să vorbim din nou la telefon mai târziu și apoi ne luăm rapid la revedere unul de la celălalt. Îmi arunc o privire la ceas – două și jumătate fără cinci – și mă grăbesc. Întâlnirea mea cu Sutton este la două și jumătate și nu vreau să întârzii sub nicio formă. Mă grăbesc să trec pe lângă ferestrele înalte Renaissance, prin care lumina aurie a lunii septembrie este aruncată pe hol, și mă strecor printre un grup de elevi care poartă aceeași uniformă școlară albastru regal ca și mine.

Nimeni nu mă bagă în seamă. Așa merg lucrurile la Maxton Hall. Deși purtăm cu toții aceeași uniformă – fuste în carouri albastre și verzi pentru fete, pantaloni bej pentru băieți și jachete croite albastru închis pentru toată lumea – este imposibil să nu observi că nu prea am ce căuta aici. În timp ce colegii mei de clasă vin la școală cu genți de designer scumpe, țesătura rucsacului meu verde kaki este acum atât de subțire pe alocuri încât mă aștept să se rupă în fiecare zi. Încerc să nu mă las intimidată de acest lucru, nici de faptul că unii de aici se comportă ca și cum ar fi proprietarii școlii doar pentru că provin din familii bogate. Sunt invizibilă pentru ei și fac tot ce pot pentru ca lucrurile să rămână așa. *Doar să nu ieșiți în evidență*. Până acum a funcționat bine.

Trec pe lângă ceilalți elevi cu privirea plecată și mă întorc pentru ultima oară la dreapta. A treia ușă pe stânga este cea a domnului Sutton. Între biroul lui și cel din față se află o bancă grea din lemn, iar eu îmi las privirea să se plimbe de la ea la ceasul meu și înapoi. Mai sunt două minute.

Nu mai pot suporta o secundă. Hotărâtă, îmi netezesc fusta, îmi îndrept sacoul și verific dacă cravata este încă la locul ei. Apoi mă apropii de ușă și bat la ușă.

Nici un răspuns.

Suspinând, mă așez pe bancă și mă uit în ambele direcții pe hol. Poate că se duce să ia ceva de mâncare rapid. Sau o ceașcă de ceai. Sau o cafea. Ceea ce mă face să mă gândesc că ar fi bine să nu fi băut nimic astăzi. Eram destul de entuziasmată și așa, dar mama gătise prea mult și nu am vrut să dau cu piciorul. Acum îmi tremură ușor mâinile în timp ce mă uit din nou la ceasul de mână.

Este ora unu și jumătate. Exact la minut.

Mă uit din nou pe coridor. Nu văd pe nimeni.

Poate că nu am bătut destul de tare. Sau – și gândul îmi ridică pulsul – am făcut o greșeală. Poate că întâlnirea noastră nu este astăzi, ci mâine. Trag frenetic de fermoarul rucsacului și îmi scot agenda. Dar când mă uit înăuntru, totul este în regulă. Data corectă, ora corectă.

Scuturând din cap, îmi închid din nou rucsacul. În mod normal, nu sunt atât de zdruncinată, dar gândul că ceva ar putea merge prost cu cererea mea de înscriere și că, prin urmare, s-ar putea să nu fiu acceptată la Oxford aproape că mă face să înnebunesc.

Mă sfătuiesc să cobor din nou. Hotărât, mă ridic, mă duc la ușă și bat din nou la ușă.

De data aceasta aud un zgomot. Se aude ca și cum ceva a căzut pe podea. Cu prudență, deschid ușa și mă uit în cameră.

Inima mi se oprește.

Te-am auzit bine.

Domnul Sutton este aici.

Dar... nu este singur.

O femeie stă pe biroul lui și îl sărută cu pasiune. El stă între picioarele ei, cu ambele mâini în jurul coapselor ei. În clipa următoare, o apucă mai strâns și o trage în față pe marginea biroului. Ea geme încet în gura lui în timp ce buzele lor se contopesc din nou, îngropându-și mâinile în părul lui negru. Nu pot spune unde începe unul dintre ei și unde se termină celălalt.

Aș vrea să-mi pot lua ochii de la amândoi. Dar nu pot. Nu și când el își alunecă mâinile și mai mult pe fusta ei. Nu când îi aud respirația grea și ea oftează încet – Doamne, Graham.

Când, în sfârșit, mă eliberez din stupoare, nu-mi mai amintesc cum îmi funcționează picioarele. Mă împiedic de prag și ușa se deschide cu atâta elan încât se trântește de perete. Domnul Sutton și femeia sar în afară. El își întoarce brusc capul și mă vede în ușă. Deschid gura pentru a-mi cere scuze, dar tot ce produc este un oftat sec.

– Ruby, spune domnul Sutton cu răsuflarea tăiată. Părul îi este complet ciufulit, nasturii de sus ai cămășii sunt descheiați și fața îi este roșie. Mi se pare ciudat, nu mai seamănă deloc cu profesorul meu.

Simt o căldură criminală urcându-mi în obraji. – Eu... îmi pare rău. Am crezut că avem o...

Apoi tânăra se întoarce și restul frazei mi se blochează în gât. Gura îmi rămâne deschisă și o răceală de gheață se răspândește în tot corpul meu. Mă holbez la fată. Ochii ei turcoaz sunt cel puțin la fel de mari ca ai mei. Dintr-o smucitură, își abate ochii, îi coboară pe tocurile ei scumpe, îi lasă să se plimbe pe podea și apoi se uită neputincioasă la domnul Sutton – *Graham,* după cum a suspinat cu o clipă în urmă.

Eu o cunosc. În special, îi cunosc coada de cal roșcată și blondă, perfect ondulată, care atârnă mereu în fața mea la istorie.

În clasa *domnului Sutton*.

Fata care tocmai s-a sărutat cu profesorul meu este Lydia Beaufort.

Mă simt amețit. De asemenea, sunt sigură că voi vomita în orice moment.

Îi privesc fix pe cei doi și încerc totul pentru a-mi șterge din minte ultimele minute – dar e imposibil. Știu asta, iar

domnul Sutton și Lydia știu și ei, îmi dau seama clar din expresiile lor șocate. Fac un pas înapoi, iar domnul Sutton unul spre mine cu mâna întinsă. Mă împiedic din nou de prag și abia reușesc să mă prind.

– Ruby..., începe el, dar vuietul din urechile mele devine din ce în ce mai puternic.

Mă întorc pe călcâie și plec în fugă. În spatele meu îl aud pe domnul Sutton spunându-mi din nou numele, de data aceasta mult mai tare.

Dar eu continui să alerg. Și mai departe.

2

James

Cineva îmi maltratează craniul cu un ciocan pneumatic.

Acesta este primul lucru de care îmi dau seama în timp ce mă trezesc încet. Al doilea este trupul gol și cald, întins pe jumătate peste al meu.

Arunc o privire în lateral, dar nu recunosc decât o coamă de păr blond ca mierea. Nu-mi amintesc să fi plecat de la petrecerea lui Wren cu cineva. Dacă e să fiu sinceră, nu-mi amintesc să fi plecat de la petrecere deloc. Închid din nou ochii și încerc să evoc imagini din noaptea trecută, dar tot ce-mi amintesc sunt câteva frânturi de gânduri dezarticulate: Eu, beată pe o masă. Râsul zgomotos al lui Wren în timp ce mă prăbușesc și aterizez pe podea la picioarele lui. Privirea de avertisment a lui Alistair când dansez aproape de sora lui mai mare, apăsându-mă ferm de fundul ei.

Oh, la naiba.

Ridic cu grijă mâna și îi mângâi părul fetei de pe frunte.

Dublu-fuck.

Alistair o să mă omoare.

Mă ridic cu o smucitură. O durere ascuțită îmi trece prin cap și pentru o clipă ochii mi se înnegresc. Lângă mine, Elaine mormăie ceva neinteligibil și se întoarce pe partea cealaltă. În același timp, îmi dau seama că ciocanul pneumatic este telefonul meu mobil, care se află pe noptieră și vibrează. Îl ignor și îmi caut hainele pe podea. Găsesc un pantof lângă pat, iar celălalt chiar în fața ușii, sub pantalonii mei negri și cureaua aferentă. Cămașa mea este întinsă pe

scaunul din piele maro. În timp ce o îmbrac și o închid, observ că lipsesc câțiva nasturi. Gemeam și sper cu ardoare că Alistair nu mai este acolo. Nu are nevoie să vadă cămașa distrusă sau zgârieturile roșii pe care Elaine le-a lăsat pe pieptul meu cu unghiile ei vopsite în roz.

Telefonul meu mobil începe să vibreze din nou. Mă uit pe ecran și numele tatălui meu se aprinde. E grozav. E puțin înainte de ora două într-o zi de școală, capul meu simte că va exploda în orice moment și aproape sigur am făcut sex cu Elaine Ellington. Ultimul lucru de care am nevoie acum este vocea tatălui meu în urechea mea. Hotărât, o resping.

Ceea ce am nevoie, însă, este un duș. Și de haine proaspete. Mă furișez din camera de oaspeți a lui Wren și închid ușa în urma mea cât se poate de silențios. În drumul spre parter mă întâlnesc cu rămășițele de aseară – un sutien și alte câteva piese de îmbrăcăminte atârnă pe balustrada scării, căni, pahare și farfurii cu resturi sunt împrăștiate peste tot în hol. Mirosul de alcool și de fum se simte în aer. Este imposibil să nu observi că aici a avut loc o petrecere până acum câteva ore.

În salon îi găsesc pe Cyril și Keshav. Cyril doarme pe canapeaua albă și scumpă a părinților lui Wren, iar Kesh stă pe fotoliul de lângă șemineu. O fată s-a făcut comodă în poala lui, îngropându-și mâinile în părul lui lung și negru și sărutându-l cu pasiune. Cei doi par să arate ca și cum petrecerea ar fi pe cale să înceapă din nou. Când Kesh se desprinde pentru scurt timp de ea și mă zărește, își dă capul pe spate și râde în hohote. Îi arăt degetul mijlociu în timp ce trec pe lângă el.

Ușile opulente din sticlă care duc în grădina familiei Fitzgerald sunt larg deschise. Ies afară și trebuie să strâmb din ochi. Lumina soarelui nu este deosebit de orbitoare, dar totuși mă simt ca o înjunghiere direct în tâmplă. Cu prudență, mă uit în jur. Nu arată cu nimic mai bine afară decât în casă. Mai degrabă dimpotrivă.

Pe șezlongurile de lângă piscină îi găsesc pe Wren și Alistair. Au brațele încrucișate la ceafă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Am ezitat doar o clipă, apoi m-am îndreptat spre ei.

– Beaufort, spune încântat Wren, împingându-și ochelarii în sus, astfel încât aceștia să se așeze pe părul său negru și creț. Zâmbește larg, dar încă pot vedea cât de sălbatică îi arată pielea maro închis. Trebuie să fie destul de mahmur, la fel ca mine. – A avut o noapte plăcută?

– Nu prea îmi amintesc, răspund eu, îndrăznind să mă uit în direcția lui Alistair.

– Du-te dracului, Beaufort, spune el fără să se uite la mine. Părul lui strălucește auriu în soarele de la amiază. – Ți-am spus să-ți iei mâinile de pe sora mea.

Mă așteptam la această reacție. Neimpresionat, ridic o sprânceană. – Nu am forțat-o să vină în patul meu. Nu te preface că nu poate decide singură cu cine vrea să facă sex.

Alistair își contorsionează fața în agonie și scoate un mârâit de neînțeles.

Sper să treacă peste asta și să nu-mi poarte pică pentru totdeauna, până la urmă, nu pot să o desfac. Și nu prea am chef să le dau explicații prietenilor mei. Trebuie să fac asta destul de des acasă.

– Să nu îndrăznești să-i frângi inima, spune Alistair după un timp, privindu-mă prin lentilele reflectorizante ale ochelarilor săi de pilot. Deși nu-i pot desluși ochii, știu că privirea lui nu este furioasă, ci mai degrabă resemnată.

– Elaine îl cunoaște pe James de când avea cinci ani, intervine Wren. – Ea știe exact la ce să se aștepte de la el.

Wren are dreptate. Elaine și cu mine știam amândoi în ce ne băgăm ieri. Și chiar dacă nu-mi amintesc prea multe, încă îi aud clar vocea ei fără suflare: "*Asta se întâmplă o singură dată, James. O singură dată.*

Alistair nu vrea să recunoască, dar sora lui nu este mai mult decât mine un copil al tristeții.

– Când părinții tăi vor afla, vor anunța imediat logodna voastră, adăugă Wren după o vreme, amuzată.

Îmi răsucesc colțurile gurii în semn de nemulțumire. Părinții mei au ținut ani de zile să mă logodească cu Elaine Ellington – sau cu orice altă fiică a unei familii bogate cu o moștenire uriașă. Dar, la optsprezece ani, e clar că am lucruri mai bune de făcut decât să mă gândesc la ce sau la cine îmi va ieși în cale după ce voi părăsi școala.

Alistair sforă și el cu dispreț. Pare la fel de puțin entuziasmat de ideea de a mă primi ca pe un nou membru al familiei sale. Jignită jucăuș, îmi apăs mâna la piept – Aproape că sună ca și cum nu ai vrea să devin cumnatul tău.

Acum își împinge ochelarii în părul ondulat și mă privește din ochii negri. Încet, ca un prădător, se ridică de pe canapea. Deși are o siluetă zveltă, știu cât de puternic și de rapid poate fi. Am experimentat asta pe propria piele destul de des în timpul antrenamentelor.

Privirea pe care mi-o aruncă mă lasă să ghicesc ce pune la cale.

– Te avertizez, Alistair, mârâi eu și fac un pas înapoi.

Se întâmplă mai repede decât pot să clipesc. Dintr-o dată, el se află chiar în fața mea. – Și eu te-am avertizat, îmi răspunde. – Din păcate, nu te-a interesat.

În clipa următoare îmi dă o îmbrânceală violentă în fața pieptului. Mă împiedic pe spate, direct în piscină. Impactul îmi scoate aerul din plămâni și, pentru o clipă, nu mai știu unde este sus și unde este jos. Apa îmi zvâcnește în urechi, iar durerea de cap pulsatilă pare mult mai rea sub apă.

Și totuși, nu apar imediat. Îmi las trupul să slăbească și rămân în aceeași poziție, cu fața în jos. Mă uit fix la gresia piscinei, pe care nu o văd decât în ceață de aici, și număr secundele în minte. Pentru o clipă, închid ochii. Este o liniște aproape pașnică. După o jumătate de minut, rămân treptat fără aer și presiunea din pieptul meu crește. Las o ultimă bulă dramatică de aer să se ridice în sus, continui să aștept și apoi ...

Alistair sare în piscină și mă apucă. Mă trage cu el la suprafață, iar când deschid ochii și îi văd privirea șocată, trebuie să râd și să gâfâi în același timp.

– Beaufort! strigă el, uimit, și se năpustește asupra mea. Pumnul lui aterizează în coasta mea – la naiba, pumnii lui sunt puternici – și încearcă să mă imobilizeze la cap. Pentru că e mai mic decât mine, nu funcționează așa cum spera. Ne luptăm pentru o clipă, apoi îl apuc de el. Cu ușurință îl ridic și îl arunc cât mai departe de mine. Râsul lui Wren ajunge la urechea mea în timp ce Alistair se prăbușește cu o izbitură puternică. Când reapare, se uită la mine o clipă atât de furios

încât trebuie să râd din nou. Alistair, ca toți Ellingtonii, are o față total angelică. Chiar și atunci când vrea să pară amenințător – ochii lui căprui deschis, asortați cu buclele blonde și trăsăturile sale faciale perfecte ca naiba fac asta imposibil.

– Ești un labagiu de cea mai joasă speță, spune el și mă stropește cu un torent de apă.

Îmi șterg fața cu mâna. – Îmi pare rău, omule.

– E în regulă, îmi răspunde, dar continuă să mă stropească cu apă. Îmi întind brațele și mă las spălată de ea. În cele din urmă se oprește și, când mă uit la el, dă din cap râzând.

Atunci știu că totul este în regulă între noi.

– James? se aude o voce cunoscută.

Mă învârt în jurul meu. Sora mea geamănă stătea pe marginea piscinei, blocând soarele. Nu a fost la petrecerea de ieri și, pentru o clipă, cred că mă bate la cap pentru că am chiulit de la ore cu băieții astăzi. Dar apoi mă uit cu adevărat și mă înfrigurez: umerii ei sunt moi, brațele îi atârnă neputincioase pe lângă corp. Evitându-ne privirile, se uită fix la picioarele ei.

Cât de repede pot, înot spre ea și ies din piscină. Nu-mi pasă cât de ud sunt, o apuc de brațe și o forțez să ridice capul și să se uite la mine. Stomacul meu face un salt mortal. Fața Lydiei este roșie și umflată. Probabil că a plâns.

– Ce s-a întâmplat?" întreb și o strâng puțin mai tare de brațe. Vrea să întoarcă capul, dar nu o las. O prind de bărbie, astfel încât să nu-mi poată evita privirea.

Lacrimile îi strălucesc în ochi. Gâtul meu devine uscat.

– James, șoptește ea cu glas răgușit. – Am dat-o în bară.

3

Ruby

– Aici e perfect, spune Ember și se poziționează între scorbură și măr.

Sunt mere peste tot în mica noastră grădină pe care încă trebuie să le culegem. Dar, chiar dacă părinții noștri insistă de zile întregi – culesul merelor nu este trecut în calendarul meu în mov până joi.

Știu deja că, în momentul în care eu și Ember vom aduce coșurile în casă, va izbucni o ceartă între mama și tata pentru cine primește partea cea mai mare. Ca în fiecare an, mama plănuiește să coacă prăjituri și găluște pe care să le pună la cofetărie ca să le încercăm, în timp ce tata plănuiește să facă sute de gemuri în cele mai aventuroase arome. Din păcate, spre deosebire de mama, el nu are pe nimeni la restaurantul mexican unde lucrează pentru a le da să le încerce. Acest lucru înseamnă că Ember și cu mine va trebui probabil să fim din nou cobai, ceea ce poate fi foarte bine în cazul unei noi rețete de tortilla – dar deloc în cazul gemului de mere cu cardamom și ardei iute.

– Ce vrei să spui?

Ember stă în fața mea într-o poziție exersată. Sunt surprins de fiecare dată cât de bine poate face asta. Postura ei este relaxată și își scutură scurt capul pentru a face buclele părului ei lung și șaten deschis să cadă puțin mai sălbatic. Când zâmbește, ochii ei verzi strălucesc la propriu și mă întreb cum se face că pare atât de trează deja după ce s-a trezit. Nici măcar nu am reușit să mă pieptăn încă, iar

franjurii mei drepți se ridică cu siguranță drept spre cer. Iar ochii mei, care sunt de aceeași culoare cu cei ai lui Embers, nu strălucesc deloc. Dimpotrivă, sunt atât de obosiți și de uscați încât trebuie să clipesc încontinuu în încercarea de a scăpa de senzația neplăcută de arsură.

Este puțin după ora șapte dimineața și mi-am petrecut jumătate din noapte treaz, rumegând la ceea ce am văzut ieri după-amiază. Când Ember a intrat în camera mea, acum o oră, am simțit că tocmai adormisem.

– Arăți minunat, îi răspund și ridic micul aparat de fotografiat digital. Ember îmi dă semnalul și fac trei fotografii, după care își schimbă postura, se întoarce într-o parte și îmi aruncă mie – sau mai degrabă aparatului foto – o privire peste umăr. Rochia pe care o poartă astăzi are un guler bob negru și un model albastru izbitor. A furat-o de la mama și a modificat-o puțin pentru a-i da o talie.

Ember a fost supraponderală de când mă știu și se chinuie să găsească haine potrivite pentru tipul ei de corp. Din păcate, piața nu este tocmai inundată de ele, iar ea trebuie să improvizeze în mod constant. Pentru a treisprezecea sa aniversare, le-a cerut părinților noștri prima mașină de cusut proprie și, de atunci, o folosește pentru a coase hainele care îi plac.

Ember știe acum exact ce i se potrivește. Are un talent deosebit pentru stilul de stradă. De exemplu, ea și-a asortat rochia de astăzi cu o jachetă din denim și adidași albi cu tocuri argintii pe care i-a pictat ea însăși.

Acum câteva zile, am observat într-o revistă de modă o jachetă cu o țesătură care semăna cu materialul din care sunt confecționate pungile de gunoi. Am strâmbat din nas și am

întors repede pagina, dar acum că mă gândesc la asta, sunt destul de sigură că Ember ar fi fost un supermodel cu acea jachetă.

Cu siguranță are mult de a face cu încrederea în sine pe care o emană – în fața camerei, dar și în viața reală.

Nu a fost întotdeauna așa. Încă îmi amintesc zilele în care se ascundea în camera ei, moartă de supărare, pentru că era necăjită la școală. Pe atunci, Ember părea mică și vulnerabilă, dar, cu timpul, a învățat să-și accepte corpul și să ignore ce spun ceilalți despre ea.

Ember nu are nicio problemă în a se numi pe sine – grasă. – Este ca *Harry Potter*, spune ea întotdeauna când cineva este surprins de alegerea cuvintelor ei. – Numele "Voldemort" este atât de îngrozitor doar pentru că nimeni nu îndrăznește să îl rostească. La fel se întâmplă și cu "grasă", deși este o simplă descriere, ca și "subțire" sau "slabă". Este este doar un cuvânt – și nu unul negativ.

A fost un drum lung până când Ember a aflat care este motivul pentru care și-a început blogul. A vrut să îi ajute pe alții care se află într-o situație similară cu a ei să se accepte pe ei înșiși. De mai bine de un an, Ember împărtășește lumii faptul că ea crede că este frumoasă așa cum este, iar cu postările sale pasionate despre moda plus size, a construit o comunitate în cadrul căreia este considerată un deschizător de drumuri și o sursă de inspirație.

Mama, tata și cu mine am învățat, de asemenea, foarte multe de la ea – nu în ultimul rând pentru că ne oferă întotdeauna articole pe această temă – și suntem incredibil de mândri de ceea ce a realizat.

– Cred că o am deja, spun după ce i-am fotografiat și a treia poziție. Ember vine imediat la mine și apucă aparatul foto. În timp ce face clic pe fotografii, nasul i se încrețește critic. Dar într-una dintre poze, în care se uită peste umăr, zâmbește în sfârșit.

– O să iau asta. Îmi apasă un sărut pe obraz. – Mulțumesc.

Mergem împreună prin grădină înapoi în casă, încercând să ne plasăm picioarele între merele căzute. – Când va fi publicat articolul pe internet, întreb eu?

– Mâine după-amiază, m-am gândit. Ea îmi aruncă o privire deoparte. – Crezi că vei avea timp să te uiți peste ea în seara asta?

De fapt, nu. Trebuie să lipesc afișele pentru petrecerea din weekend după orele de astăzi și apoi să continui să lucrez la lucrarea de istorie. De asemenea, trebuie să găsesc un plan pentru a-mi obține scrisoarea de recomandare fără să mai vorbesc vreodată cu domnul Sutton. Numai gândul la ziua de ieri – cu Lydia Beaufort pe biroul lui și el între picioarele ei – mă face să mă trezească din nou greața. Zgomotele pe care le făceau cei doi...

Încerc sacadat să-mi scot amintirea din cap, dar asta nu face decât să o facă pe Ember să se uite la mine cu uimire.

– Cu plăcere, spun repede și trec pe lângă ea în sufragerie. Nu mă pot uita în ochii lui Ember. Dacă descoperă inelele de sub ochii mei, își va da seama imediat că ceva este în neregulă, iar eu nu am nevoie deloc de întrebările ei acum.

Nu când nu pot să-mi scot din urechi gemetele înăbușite ale domnului Sutton, oricât de mult aș încerca.

– Bună dimineața, dragă.

Vocea mamei mele mă face să tresar și încerc în grabă să-mi controlez trăsăturile și să arăt normal. Sau cum arăți atunci când nu ți-ai prins profesorul sărutându-și elevul.

Mama se apropie de mine și mă sărută pe obraz. – Te simți bine? Pari obosită.

Se pare că trebuie să exersez din nou expresia facială normală.

– Da, am nevoie doar de cofeină, murmur eu și o las să mă manevreze până la masa de mic dejun. Ea umple o ceașcă cu cafea și mă mai mângâie o dată pe cap înainte de a o pune pe masă în fața mea. Ember, între timp, se duce la tata și îi arată pozele pe care i le-am făcut. El pune imediat hârtia deoparte și se apleacă asupra ecranului. Zâmbește, ridurile ușoare din colțurile gurii adâncindu-se. – Foarte drăguț.

– Recunoști rochia, draga mea? întreabă mama. Se apleacă peste el din spate și îi pune mâna pe umăr.

Tata ridică camera mai sus și, în spatele lentilelor ochelarilor de citit, privirea îi devine gânditoare. – Este... este rochia pe care ai purtat-o la cea de-a zecea aniversare a noastră? Se uită peste umăr la mama și ea dă din cap. Mama și Ember au aproximativ aceeași constituție, așa că Ember a avut destul de multe haine cu care să experimenteze atunci când și-a început cariera la mașina de cusut. La început, mama era mereu tristă când Ember se coasea singură și mai mult sau mai puțin distrugea hainele, dar asta nu se mai întâmplă aproape niciodată. Între timp, ea este fericită de tot ceea ce face Ember din rochiile și bluzele ei vechi.

– L-am ajustat și i-am cusut un guler", spune Ember. Se așează la masă și toarnă fulgi de porumb într-unul dintre bolurile pe care mama ni le-a pus la dispoziție.

Un zâmbet se răspândește pe fața tatei. – Chiar a ieșit foarte frumos, spune el și se întinde spre mâna mamei. O trage de ea până când fața ei ajunge la nivelul lui, apoi îi dă un sărut tandru.

Ember și cu mine ne uităm una la alta și știu că se gândește la același lucru ca și mine: *Ugh*. Părinții noștri sunt atât de îndrăgostiți unul de celălalt încât uneori te face să te simți puțin bolnav. Dar noi o luăm cu binișorul. Și când mă gândesc la ce s-a întâmplat cu familia lui Lin, apreciez că a mea este intactă. Mai ales că a trebuit să muncim din greu pentru legătura puternică care ne unește.

– Anunță-mă când postul tău este online, spune mama după ce ia loc lângă tata. – Vreau să o pot citi imediat.

– Bine, răspunde Ember cu gura plină.

Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la timp la autobuzul școlar, așa că o înțeleg că înghite așa.

– Dar mai întâi o să te mai uiți o dată la ea, nu-i așa? întreabă tata, adresându-se mie.

Chiar și după mai bine de un an, tata este încă sceptic în legătură cu blogul lui Ember. Nu se simte confortabil cu internetul, mai ales atunci când fiica sa împărtășește acolo imagini și gânduri despre ea. Ember a avut nevoie de ceva efort pentru a-l convinge pe tata că un blog de modă pentru persoane de talie mare este o idee bună. Dar Ember a abordat *Bellbird* cu atât de mult entuziasm și curaj, încât tata chiar nu a avut de ales decât să îi permită să o facă. Singura lui condiție este ca, în calitate de soră mai mare sensibilă, să testez articolele de pe blogul lui Ember și să verific pozele înainte de a le posta, astfel încât niciun detaliu din viața noastră privată să nu ajungă pe internet. Dar îngrijorarea lui

este neîntemeiată. Ember lucrează cu atenție și profesionalism și o admir pentru ceea ce a realizat deja cu *Bellbird într-un* timp atât de scurt.

– Bineînțeles că da. De asemenea, îmi bag în gură o lingură de fulgi de porumb și o dau pe gât cu o gură mare de cafea. Acum Ember este cea care se uită dezgustată la mine, dar o ignor. – Azi am întârziat puțin, ca să nu fii surprinsă.

– Se întâmplă multe la școală? întreabă mama.

Dacă ai ști.

Mi-ar plăcea să le spun mamei, tatei și lui Ember ce s-a întâmplat. Știu că m-aș simți mai bine după aceea. Dar nu pot. Casa mea și Maxton Hall sunt două lumi diferite care nu se potrivesc. Și mi-am jurat că nu le voi amesteca niciodată. De aceea nimeni de la școală nu știe nimic despre familia mea și de aceea familia mea nu știe nimic despre ce se întâmplă la Maxton Hall. Am tras această linie în prima mea zi de școală și a fost cea mai bună decizie pe care aș fi putut-o lua. Știu că Ember se enervează deseori din cauza închiderii mele și mă simt vinovată de fiecare dată când părinții mei nu reușesc să își ascundă dezamăgirea suficient de repede atunci când nu le răspund la – Cum a fost ziua ta? mai mult decât la – Bine. Dar casa mea este oaza mea de calm. Este locul în care contează familia, loialitatea, fidelitatea și dragostea. La Maxton Hall, un singur lucru contează: banii. Și mi-e teamă că, dacă aduc aici lucruri de acolo, voi distruge locul nostru liniștit.

În afară de faptul că nu este treaba mea ce fac dl Sutton și Lydia Beaufort unul cu celălalt, oricum nu i-aș denunța niciodată. Faptul că nimeni de la Maxton Hall nu știe nimic despre viața mea privată funcționează doar pentru că eu

respect cu fermitate regula pe care mi-am stabilit-o: *Nu ieși în evidență!* În ultimii doi ani, am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a rămâne invizibilă pentru majoritatea colegilor mei de clasă și pentru a rămâne sub radarul lor.

Dacă aș spune cuiva despre domnul Sutton sau dacă m-aș duce la director cu asta, ar provoca un scandal. Nu pot risca asta, mai ales acum că sunt atât de aproape de adevăratul meu scop.

Lydia Beaufort și întreaga ei familie – mai ales fratele ei ticălos – sunt exact genul de oameni de care ar trebui să mă țin la kilometri distanță. Familia Beaufort conduce cea mai veche și cea mai mare firmă de îmbrăcăminte pentru bărbați din Anglia. Au degetele în plăcintă nu numai în toată țara, dar mai ales peste tot în Maxton Hall. Chiar și uniformele noastre școlare au fost create de ei.

Nu. Cu siguranță nu ar trebui să mă pun cu Beaufort.

Mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic.

Când, în sfârșit, îi zâmbesc mamei mele și murmur – Jumătate atât de sălbatic, știu cât de forțat trebuie să pară. Sunt cu atât mai recunoscător când nu dă curs și, în schimb, îmi toarnă o altă ceașcă de cafea fără să comenteze.

Școala este o groază. Încerc să mă concentrez la lecții, dar mintea mea continuă să se rătăcească. Între lecții, mi-e groază să nu mă întâlnesc cu domnul Sutton sau cu Lydia pe coridor și alerg la propriu de la o clasă la alta. Lin îmi aruncă de mai multe ori o privire deoparte, după care mă admonestez să mă adun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca ea să înceapă să-mi pună întrebări la care nu pot răspunde. Mai ales că sunt destul de sigur că nu a crezut

scuza că am greșit ieri programarea și, prin urmare, nu am încă scrisoarea de recomandare.

După ultima lecție, mergem împreună la secretariat pentru a ridica posterele care au sosit în sfârșit ieri prin poștă. Aș fi preferat să mergem mai întâi la cantină – stomacul meu a mârâit atât de tare la biologie, încât până și profesorul s-a întors o dată să se uite la mine – dar Lin a avut ideea că am putea lipi câteva pe drum și să economisim timp în acest fel.

Începem în sala de adunare, unde atașăm primul poster la unul dintre stâlpii puternici. Când sunt sigur că benzile adezive vor rezista, fac câțiva pași înapoi și îmi încrucișez brațele. – Ce părere ai, o întreb pe Lin.

– Perfect. În acest moment, toți cei care intră pe la intrarea principală o observă. Ea se întoarce spre mine și zâmbește. – A ieșit foarte frumos, Ruby.

Mă uit o vreme la literele negre complicate care anunță petrecerea de întoarcere la școală. Doug a creat un grafic grozav pentru noi – fontul combinat cu petele subtile de aur arată elegant și plin de farmec pe fundalul argintiu, dar, în același timp, suficient de modern pentru a putea fi considerat o petrecere școlară.

Maxton Hall este cunoscută pentru petrecerile sale legendare. Totul este sărbătorit în această școală – începutul și sfârșitul școlii, ziua fundației, Halloween, Crăciunul, Anul Nou, ziua de naștere a directorului Lexington... Bugetul de care dispune echipa de evenimente este uluitor. Dar – așa cum ne reamintește mereu Lexington – banii nu pot cumpăra imaginea pe care o construim prin evenimente de succes. Pentru că petrecerile de la Maxton Hall sunt doar în teorie

pentru elevi. În primul rând, scopul este de a atrage părinții, sponsorii, politicienii și toți ceilalți oameni cu mulți bani care finanțează școala noastră și, prin sprijinul lor, se asigură că copiii lor au cel mai bun start în viață – și ajung direct la Cambridge sau Oxford.

Când am venit la școală, a trebuit să aleg o activitate extracurriculară, iar comitetul de evenimente mi s-a părut cea mai bună alegere: îmi place să planific și să organizez, iar acolo pot să acționez în fundal, fără să mă observe colegii mei de clasă. Nu mă așteptam să îmi placă atât de mult. Și nici nu mă așteptam să împart conducerea echipei cu Lin doi ani mai târziu.

Lin se întoarce spre mine, cu un zâmbet larg pe față. – Nu este cel mai bun sentiment din lume că nimeni nu ne poate urmări anul acesta?

– Nu cred că aș fi putut suporta încă o zi sub degetul mare al lui Elaine Ellington fără să o bat, îi răspund, iar Lin chicotește încet. – Nu râde. Vorbesc serios.

– Mi-ar fi plăcut să văd asta.

– Și mi-ar fi plăcut să o fac.

Elaine era o șefă de echipă odioasă – autoritară, nedreaptă și leneșă – dar adevărul este că, desigur, nu i-aș fi făcut rău niciodată. În afară de faptul că nu cred în violență, aș fi încălcat și regula mea de a face tot posibilul pentru a nu atrage atenția aici.

Dar acum se terminase oricum. Elaine a absolvit și a părăsit școala. Și s-a dovedit că felul ei dictatorial de a fi nu le-a picat bine celorlalți din echipă, așa cum nu ne-a picat bine nici nouă, când Lin și cu mine am fost aleși ca succesori ai ei – un fapt care încă mi se pare ireal.

– Să punem cele două afișe și apoi să ieșim să mâncăm în oraș? întreb, iar Lin dă din cap.

Din fericire, ora de vârf a trecut de mult când intrăm în sfârșit în cafenea. Majoritatea elevilor sunt deja în drum spre orele de după-amiază sau încă profită de ultimele raze de soare din parcul școlii. Doar câteva mese sunt ocupate, așa că eu și Lin reușim să obținem unul dintre locurile bune de lângă fereastră.

Cu toate acestea, evit să-mi iau ochii de la lasagna mea în timp ce îmi balansez tava prin cameră până la masa noastră. Abia după ce m-am așezat, am pus restul posterelor pe scaunul de lângă mine și rucsacul pe podea, îndrăznesc să mă uit în jur. Lydia Beaufort nu este nicăieri.

Vizavi de mine, Lin își întinde agenda în fața ei și începe să o studieze în timp ce își bea sucul de portocale. Văd caractere chinezești, precum și triunghiuri, cercuri și alte simboluri pe pagini și o admir încă o dată pentru sistemul ei, care arată mult mai cool decât culorile cu care lucrez eu. Totuși, îmi amintesc că odată am rugat-o pe Lin să-mi explice ce caracter are ce semnificație și cu ce ocazie îl folosește, iar după o jumătate de oră am pierdut deja noțiunea și am renunțat.

– Am uitat să punem un afiș de probă în dulapul directorului Lexington, mormăi ea, trecându-și părul negru după ureche. – Va trebui să facem asta într-un minut.

– În regulă, spun cu gura plină. Cred că am sos de roșii pe bărbie, dar nu-mi pasă deloc. Mor de foame, probabil pentru că nu am mâncat nimic de ieri după-amiază, cu excepția câtorva fulgi de porumb.

– Trebuie să o ajut pe mama la o expoziție astăzi, spune Lin, arătând spre unul dintre caracterele chinezești. Mama ei a deschis o galerie de artă în Londra cu ceva timp în urmă, care merge bine, dar trebuie să o ajute adesea pe Lin – chiar și în timpul săptămânii.

– Dacă trebuie să pleci mai devreme, pot să agăț eu singur restul, îi ofer, dar ea dă din cap.

– Înțelegerea noastră a fost o împărțire echitabilă a muncii atunci când am acceptat postul. Fie o facem împreună, fie nu o facem deloc.

Îi zâmbesc. – Bine.

I-am spus lui Lin, la începutul anului școlar, că nu m-ar deranja să fac câte ceva din munca ei din când în când. Îmi place să-i ajut pe alții. Mai ales pe prietenii mei – pentru că nu am prea mulți. Și știu că situația de la ea de acasă nu este ușoară și că adesea i se cere să facă mai mult decât este de fapt rezonabil. Mai ales când te gândești că trebuie să îndeplinească și volumul mare de muncă de la lecțiile noastre. Dar Lin este cel puțin la fel de ambițioasă și, de asemenea, la fel de încăpățânată ca și mine – probabil unul dintre motivele pentru care ne înțelegem atât de bine.

Faptul că ne-am găsit unul pe celălalt este de fapt aproape un miracol. Pentru că atunci când am venit la Maxton Hall, ea încă se mișca în cercuri complet diferite. La acea vreme, stătea la o masă cu Elaine Ellington și prietenele ei în timpul pauzei de prânz și nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să o abordez, deși amândouă făceam parte din echipa de evenimente și observasem de câteva ori că era la fel de meticuloasă cu planificatorul ei ca și mine.

Dar apoi tatăl ei a fost implicat într-un adevărat scandal, ceea ce a făcut ca familia Lin să-și piardă nu numai averea, ci și cercurile în care se aflau. Dintr-o dată, Lin a rămas singură în timpul pauzelor – nu știu dacă prietenii ei nu mai voiau să aibă de-a face cu ea sau dacă Lin era pur și simplu prea rușinată de ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce știu, însă, este cum te simți când îți pierzi toți prietenii dintr-o lovitură. Așa am simțit și eu când m-am transferat aici de la vechiul meu liceu din Gormsey. Fusesem copleșită de tot – cerințele ridicate ale cursurilor, activitățile extracurriculare, faptul că toată lumea de aici era atât de diferită de mine – și nu reușisem să păstrez legătura cu Gormsey în prima perioadă. Prietenii mei de acolo mi-au spus clar ce părere aveau despre asta.

Cu toate acestea, în retrospectivă, știu că prietenii adevărați nu râd neîncetat de tine doar pentru că îți place să faci ceva pentru școală. Întotdeauna am respins cu un râs cuvinte precum – tocilar și – deștept, chiar dacă nu mi se părea deloc amuzant. Și mai știu că nu are nimic de-a face cu prietenia dacă ceilalți nu înțeleg deloc faptul că te afli într-o situație specială. Nu m-au întrebat nici măcar o dată cum mă simt sau dacă mă pot sprijini.

La vremea aceea, m-a durut enorm să văd aceste prietenii destrămându-se în felul acesta, mai ales că nimeni din Maxton Hall nu voia să aibă de-a face cu mine – sau măcar nu mă băga în seamă. Nu proveneam dintr-o familie bogată. În loc de genți de firmă, am un rucsac vechi de șase ani; în loc de un MacBook strălucitor, am un laptop pe care părinții mei mi l-au cumpărat la mâna a doua înainte de a începe școala. La sfârșit de săptămână, nu sunt la petrecerile la modă despre care toată lumea vorbește toată săptămâna următoare

– pentru majoritatea colegilor mei de clasă, pur și simplu nu exist. Am ajuns să-mi placă asta, dar în primele săptămâni la Maxton Hall m-am simțit incredibil de singură și izolată. Până când am întâlnit-o pe Lin. Nu doar faptul că ea și cu mine am trecut prin ceva similar cu prietenii noștri ne-a unit. Lin împărtășește, de asemenea, două dintre cele mai mari hobby-uri ale mele: îi place să organizeze pentru a trăi și adoră manelele.

Nu pot să spun dacă ne-am fi întâlnit dacă nu ar fi fost chestia cu părinții ei. Dar, chiar dacă uneori simt că îi lipsește perioada în care avea un nume aici și ieșea cu oameni ca Ellington, sunt recunoscător că o am.

– Apoi mergeți la director și, pe drum, lipiți afișele la bibliotecă și la centrul de învățare. De restul mă ocup eu, bine? îi sugerez.

Îi întind mâna lui Lin pentru a bate palma. Pentru o clipă pare că vrea să răspundă ceva, dar apoi zâmbește cu recunoștință și bate palma. – Ești cea mai bună.

Cineva trage scaunul de lângă mine într-o parte și se așează pe el. Lin devine alb ca un cearșaf de la o secundă la alta. Mă încrunt în timp ce ea se uită cu ochii mari mai întâi la mine, apoi la persoana care s-a așezat lângă mine și apoi din nou la mine.

Foarte încet mă întorc într-o parte – și mă uit direct în ochii albaștri turcoaz.

La fel ca toată lumea de la școală, cunosc ochii aceia, doar că nu i-am văzut niciodată de aproape. Ei fac parte dintr-un chip izbitor, cu sprâncene întunecate, pomeți pronunțați și o gură frumoasă, curbată cu aroganță.

James Beaufort s-a așezat lângă mine.

Și se uită la mine.

Pare chiar mai periculos de aproape decât de la distanță. Este unul dintre cei din Maxton Hall care se comportă ca și cum ar fi proprietarii școlii. Și exact așa arată: Postura lui este dreaptă și încrezătoare, cravata i se potrivește perfect. Pe el, uniforma școlară, de fapt destul de obișnuită, pare de primă clasă, ca și cum ar fi fost făcută pentru corpul său. Asta probabil pentru că mama lui a conceput-o. Singurul lucru care nu este exact la el este părul său blond-roșcat, care, spre deosebire de cel al surorii sale, nu este perfect coafat, ci dezordonat în mod sălbatic.

– Hei, spune el.

L-am auzit vreodată vorbind? Râzând pe terenul de lacrosse sau beat la petrecerile de la Maxton Hall, da, dar nu așa. "Hei" lui îmi sună cunoscut, la fel și sclipirea din ochii lui. Se comportă ca și cum ar fi ceva complet normal să se așeze lângă mine în pauza de masă și să mi se adreseze. Și totuși, nu am schimbat niciodată un cuvânt unul cu celălalt. Și așa ar trebui să rămână.

Mă uit în jur cu precauție și înghit în sec. Nu toți, dar în mod clar câteva capete s-au întors în direcția noastră. Am impresia că mantia de camuflaj pe care o port de doi ani a alunecat puțin.

Nu e bine deloc, nu e bine deloc, nu e bine deloc, nu e bine deloc.

– Bună, Lin. Te deranjează dacă îți răpesc prietena pentru o clipă? întreabă el fără să își întoarcă privirea de la mine nici măcar o dată. Privirea lui este atât de intensă încât îmi dă fiori pe șira spinării. Îmi ia ceva timp să înțeleg ce a spus. În clipa următoare, îmi scot capul spre Lin și încerc să o fac să

înțeleagă fără cuvinte că m-ar deranja, dar ea nu se uită deloc la mine, ci doar la James.

– Sigur, ea cedează. – Dă-i drumul.

Abia reușesc să-mi iau ghiozdanul de pe podea, apoi James Beaufort mă ține de mână în partea de jos a spatelui și mă scoate din cantină. Fac un pas în plus, mai repede, pentru ca mâna lui să dispară, dar chiar și după aceea îi simt atingerea, de parcă mi-ar fi ars în piele prin țesătura jachetei. Mă conduce în jurul scării mari din foaier și nu se oprește decât în spatele acesteia, într-un punct în care colegii noștri, care încă aleargă înăuntru și afară din refectoriu, nu ne mai pot vedea.

Îmi pot imagina ce vrea. Din moment ce nu s-a uitat la mine nici măcar o dată în ultimii doi ani, trebuie să aibă legătură cu chestia dintre sora lui și dl Sutton.

Doar când sunt sigură că nu ne aude nimeni mă întorc spre el. – Cred că știu ce vrei de la mine.

Buzele i se răsucesc într-un zâmbet ușor. – Îți place?

– Ascultă, Beaufort...

– Mă tem că trebuie să te întrerup în acest moment, Robyn. Face un pas spre mine. Nu mă dau înapoi, ci doar îl privesc cu o sprânceană ridicată. – Vei uita ce ai văzut ieri cât mai repede posibil, ai înțeles? Dacă aflu că ai spus un singur cuvânt despre asta, o să pun să fii exmatriculată din școală.

Îmi presează ceva în mână. Amețită, îmi cobor ochii și mă înțepenesc când îmi dau seama ce este.

În mâna mea se află un pachet greu de bancnote de cincizeci de lire sterline. Înghit în sec.

Niciodată nu am ținut atât de mulți bani în mână.

Îmi ridic privirea. Rânjetul încrezut al lui James spune multe. Îmi spune clar că știe exact cât de mult mi-ar prinde bine banii. Și că nu este prima dată când cumpără tăcerea cuiva.

Privirea și întreaga lui atitudine sunt atât de îngâmfate, încât mă cuprinde dintr-o dată o furie incredibilă.

– Vorbești serios? întreb printre dinții strânși și îi întind teancul de bani. Sunt atât de furioasă încât îmi tremură mâinile.

Acum pare gânditor. Bagă mâna în buzunarul interior al jachetei, scoate un al doilea pachet și mi-l întinde. – Nu conține mai mult de zece mii de dolari.

Complet uimită, mă uit la bani, apoi mă uit din nou la fața lui.

– Dacă îți ții gura închisă până la sfârșitul semestrului, putem să o dublăm. Dacă reușești să ajungi până la sfârșitul semestrului, îi vom cvadrupla.

Cuvintele lui se repetă în capul meu, la nesfârșit, iar sângele îmi clocotește în vene. Felul în care stă în fața mea, îmi aruncă zece mii de kilograme la picioare și încearcă să mă facă să tac așa. Ca și cum n-ar fi nimic. Ca și cum asta faci când te naști cu o lingură de aur în gură. Dintr-o dată îmi dau seama foarte clar de ceva:

Nu e vorba doar că nu-l suport pe James Beaufort.

Îl *detest*. Pe el și tot ceea ce reprezintă el.

Așa cum trăiește – fără să se gândească sau să se teamă de consecințe. Când porți numele Beaufort, ești de neatins. Indiferent ce faci – banii lui tata vor rezolva cumva problema. În timp ce eu mă chinui de doi ani ca să am măcar

o șansă infimă de a intra la Oxford, pentru el liceul nu este decât o plimbare în parc.

Este nedrept. Și cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mă înfurii mai tare din cauza asta.

Degetele mele se strâng în jurul notelor din mână. Strâng din dinți și rup banda subțire de hârtie care ține pachetul laolaltă.

James se încruntă. – Ce ...

Dintr-o smucitură, ridic mâna și arunc banii în aer.

James îmi întoarce privirea mea stoică cu gheață, singura reacție fiind mușchiul pulsând de pe maxilarul lui.

În timp ce notele încă navighează încet spre pământ, mă întorc și plec.

4

Ruby

O coadă de cal roșcată și blondă se clatină în fața mea. Îmi concentrez toată furia asupra lui.

E numai vina Lydiei! Dacă nu s-ar fi sărutat cu profesorul nostru, nu aș fi putut să-i prind și ea nu ar fi putut să mă denunțe fratelui ei. Așa aș putea să mă concentrez acum la lecții și nu ar trebui să mă mai supăr în gând că mi-a spus *Robyn*. Sau că am aruncat cu cinci mii de lire sterline.

Mi-am îngropat fața în mâini. Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Să nu iau banii a fost cel mai bun lucru de făcut, desigur. Dar totuși – de ieri după-amiază, mi-au trecut prin cap tot felul de lucruri la care aș fi putut să-i folosesc. Casa noastră, de exemplu. De la accidentul tatei de acum opt ani, am reconstruit-o puțin câte puțin și am făcut-o fără bariere, dar unele colțuri ar putea fi încă îmbunătățite. De asemenea, mașina noastră își dă încet, dar sigur, duhul, iar noi toți suntem dependenți de vehicul. Mai ales tata. Cu cele patruzeci de mii de lire sterline pe care James mi le-a oferit la sfârșitul anului școlar, aș fi putut cumpăra un microbuz nou.

Am clătinat din cap. Nu, nu aș accepta niciodată bani de tăcere de la familia Beaufort. Eu nu sunt de vânzare.

Îmi scot agenda de sub cartea de istorie și o deschid. Toate rubricile pentru astăzi sunt deja bifate. Singurul care continuă să-mi strălucească în derizoriu este: Ridică scrisorile de recomandare de la domnul Sutton.

Privesc literele printre dinții strânși. Aș vrea să le șterg cu lichid corector – la fel ca amintirea domnului Sutton și a Lydiei.

Pentru prima dată de la începutul lecției, îndrăznesc să privesc înainte, peste capul Lydiei. Domnul Sutton se află în fața tabloului. Poartă o cămașă în carouri peste care a tras un cardigan gri închis și ochelarii pe care îi poartă întotdeauna la ore. Barba lui de trei zile este îngrijită, iar pe obrajii lui pot vedea gropițele pe care toți cei din clasa noastră le adoră întotdeauna.

Dintr-o dată se aud râsete în jurul meu – a făcut o glumă.

Unul dintre motivele pentru care l-am plăcut întotdeauna atât de mult.

Acum nici măcar nu mă pot uita la el.

Nu înțeleg – domnul Sutton este suficient de bun pentru a ajunge la Oxford, studiază acolo ani de zile, ajunge să predea la una dintre cele mai prestigioase școli publice din Anglia la scurt timp după absolvire, iar primul lucru pe care îl face este să înceapă ceva cu o elevă? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Privirea lui o întâlnește pe a mea, iar în clipa următoare zâmbetul îi alunecă o urmă. Lydia din fața mea se înțepeneste. Umerii îi devin rigizi, la fel ca și gâtul, ca și cum s-ar împotrivi cu toată puterea să se întoarcă spre mine.

Îmi cobor ochii spre planificator atât de grăbită încât părul îmi zboară în fața feței ca un nor negru. Rămân în această poziție pentru tot restul orei.

Când clopoțelul școlii sună în sfârșit, pare că au trecut zile întregi, nu nouăzeci de minute. Îmi iau cât mai mult timp posibil. Ca și cum aș fi mers cu încetinitorul, îmi împachetez

lucrurile și le pun cu grijă în ghiozdan. Apoi închid fermoarul, atât de încet încât pot auzi fiecare dințișor cum se așează la locul lui.

Abia după ce pașii și vocile colegilor mei de clasă devin treptat mai liniștite, mă ridic în picioare. Domnul Sutton își îndesă hârtiile într-un dosar, pierdut în gânduri. Pare încordat, orice urmă de umor pe care tocmai o afișase a dispărut de pe trăsăturile sale.

Singura studentă care mai este în cameră cu noi este Lydia Beaufort. Se oprește în fața ușii, uitându-se înainte și înapoi între mine și domnul Sutton cu o falcă încordată.

Inima îmi bate cu putere în gât în timp ce îmi pun rucsacul pe umeri și merg înainte. Mă opresc la o oarecare distanță de pupitru și îmi limpezesc gâtul. Domnul Sutton se uită la mine. Ochii lui căprui aurii sunt plini de regret. Îi pot simți literalmente conștiința vinovată. Mișcările lui par a fi cele ale unui robot.

– Lydia, vrei să ne lași singuri? întrebă el fără să se uite la ea.

– Dar...

– Te rog, adăugă el încet și își lăsă privirea să se îndrepte pentru scurt timp spre ea.

Cu buzele strânse, dădu din cap și se întoarse. Închide ușa clasei în liniște în urma ei.

Domnul Sutton se întoarce din nou spre mine. Își deschide gura să spună ceva, dar i-am luat-o înainte.

– Am vrut să-mi iau scrisoarea de recomandare pentru Oxford, spun eu repede.

Clipește, perplex, și îi ia o clipă să reacționeze. – Eu... bineînțeles. Hăhăit, răsfoiește dosarul în care și-a depozitat

mai devreme documentele de curs. Când nu găsește ceea ce caută, se apleacă în față, își ridică geanta de piele maro de pe podea și o aruncă pe birou. O deschide și scormonește în ea o vreme. Mâinile îi tremură și îi pot vedea o urmă de roșeață pe obraji.

– Iată copia, mormăie el, în timp ce scoate în sfârșit o folie transparentă cu o foaie de hârtie în interior. – Am vrut să discut mai întâi cu tine, dar după... Își drege gâtul. – Am încărcat-o deja pentru că nu știam dacă o vei ridica.

Accept scrisoarea cu degetele înțepenite. Înghit cu greu. – Mulțumesc.

Din nou își limpezi vocea. Situația devine din ce în ce mai neplăcută. – Vreau să știi că eu...

– Nu o face. Vocea mea este un răgușit răgușit. – Te rog... nu.

– Ruby ... Dintr-o dată recunosc o altă emoție în afară de regretul din ochii domnului Sutton: frica. Îi este frică de mine. Sau, mai degrabă, de ceea ce voi face cu cunoștințele pe care le am despre el și Lydia. – Am vrut doar să...

– Nu, spun eu, și de data aceasta vocea mea este mai fermă. Ridic mâinile în defensivă. – Nu intenționez să spun nimănui despre asta. Chiar nu am. Eu... vreau doar să uit de asta.

Își deschide gura și o închide din nou. Privirea lui este în egală măsură surprinsă și îndoielnică.

– Nu e treaba mea, continui eu. – Și nici a nimănui altcuiva.

Se face o pauză între noi, în timpul căreia domnul Sutton mă privește atât de intens încât nu știu încotro să mă uit. E ca și cum ar vrea să găsească în ochii mei răspunsul la

întrebarea dacă vorbesc cu adevărat serios. În cele din urmă, el spune încet: -Știi că voi continua să fiu profesorul tău atunci. –

Bineînțeles că știu asta. Iar ideea de a petrece câteva ore pe săptămână într-o cameră cu Lydia și dl Sutton nu mă încântă deloc. Dar alternativa ar fi să mă duc la director, iar întâlnirea mea cu James Beaufort mi-a dat o idee clară despre ce ar trebui să înfrunt atunci.

Mai ales că eu chiar cred că viața privată a domnului Sutton nu este treaba mea.

– Vreau doar să uit totul, spun din nou.

Expiră o respirație lungă. – Și nu ați pus... nicio condiție? Când îmi vede expresia indignată, adaugă repede: – Nu că nu ai trece clasa mea cu brio. Ești unul dintre cei mai buni din această clasă, știi asta. M-am gândit doar că... eu... – Cu un geamăt frustrat, se întrerupe, cu obrajii înroșiți, cu o poziție nesigură și cu o privire aproape disperată. Dintr-o dată pare incredibil de tânăr și, pentru prima dată, mă întreb câți ani are. Cred că are cel mult douăzeci de ani.

Încerc să zâmbesc, dar nu prea reușesc. – Vreau doar să-mi termin licența în liniște, domnule Sutton, spun și pun copia scrisorii în rucsac.

Când nu-mi răspunde, mă duc la ușa clasei. Acolo mă uit încă o dată peste umăr. – Vă rog să nu mă tratați diferit acum.

Se uită la mine de parcă aș fi o apariție – și nu una dintre cele bune. Privirea lui este suspicioasă și nu-l pot învinovăți deloc.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea de recomandare.

Văd că înghite greu. Apoi dă din cap o dată. Mă întorc de la el și ies din clasă. După ce închid ușa în urma mea, mă sprijin cu spatele de ea, închid ochii și respir adânc de câteva ori.

Abia atunci îmi dau seama că nu sunt singură. Un zgomot ușor mă face să deschid din nou ochii imediat.

Vizavi de mine, James Beaufort se sprijină de perete. Are brațele încrucișate în fața pieptului și un picior sprijinit de perete. Privirea lui este ațintită asupra mea – este mai dură decât ieri, aura lui este mai sumbră. Nu mai există nici urmă de rânjetul conspirativ cu care a încercat să-mi vândă banii.

Se împinge de pe perete și vine spre mine. Pașii lui sunt lenți și par aproape amenințători. Momentul trece ca și cum ar fi cu încetinitorul. Inima mea începe să se grăbească. Acesta este tărâmul lui. Iar eu mă simt ca un intrus.

Se oprește doar cu puțin timp înaintea mea. Se uită în jos la mine fără un cuvânt și pentru o clipă uit cum să respir. Când reușesc din nou, observ cât de bine miroase. Ca anasonul stelar. Picant și acrișor, dar plăcut. Aș fi preferat să-mi apropii puțin nasul de el, dar apoi îmi amintesc la cine mă uit.

James băgă mâna în buzunarul interior al jachetei sale.

Asta mă eliberează din starea de șoc. Strâmb ochii și mă holbez la el. – Dacă îmi mai pui bani în mână acum, ți-i bag pe gât.

Mâna lui rămâne pe loc pentru o secundă, apoi o trage înapoi. Întunericul îi pâlpâie în ochi. – Încetează cu acest număr de Maica Tereza și spune-mi ce vrei de la familia mea. Vocea lui este catifelată și profundă – un contrast ciudat cu cuvintele sale dure.

– Nu vreau absolut nimic de la familia ta, încep, bucuroasă că am ușa în spate. – Cu excepția, poate, a faptului că mă lași în pace. Iar Maica Tereza ar fi luat banii și i-ar fi distribuit la cantină sau i-ar fi dat nevoiașilor de pe stradă. Știți cum e. Caritate și toate alea.

Expresia lui James se înăspri. – Crezi că e amuzant? întreabă el, furia din vocea lui fiind clar perceptibilă. Mai face un pas spre mine, apropiindu-se atât de mult încât vârful pantofilor lui îi atinge pe ai mei.

Dacă se apropie măcar un milimetru, îl lovesc în părțile moi – indiferent cine din Maxton Hall îmi va ști numele după aceea. – Nu vreau să am probleme cu tine, Beaufort, spun calm. – Și nici cu sora ta. Și, mai presus de toate, nu vreau banii tăi. Singurul lucru pe care îl vreau este să las în urmă ultimul an de școală.

– Chiar nu vreți banii, spune el, arătând atât de neîncrezător încât mă întreb involuntar prin ce trebuie să fi trecut el și familia lui în trecut. Sau cu ce fel de oameni au avut de-a face.

Nu-i treaba mea, nu-i treaba mea, nu-i treaba mea!

– Nu, nu vreau banii tăi. Poate că mă va crede dacă îi repet de câteva ori și îl privesc ferm în ochi.

Se uită la mine pentru ceea ce pare o eternitate, pare să-mi exploreze chipul și intențiile puțin câte puțin. Apoi își coboară privirea, mai întâi spre gura mea, apoi spre bărbie și gât și mai jos încă și mai jos. Încetul cu încetul.

Când își ridică din nou privirea, înțelegerea i s-a răspândit pe trăsături. Face un pas înapoi. – Înțeleg. Oftează și apoi se uită în ambele direcții pe coridor. – Unde o vrei?

Habar n-am ce vrea să spună. – Ce?

– Unde îl doriți. Își freacă ceafa. – "Cred că este liberă una dintre sălile de meditații din spate. Am o cheie principală. Se uită la mine cu atenție. – "Ești foarte gălăgios? Pentru că biroul doamnei Wakefield este chiar alături și de obicei stă până târziu.

Nu pot decât să-l privesc fix în timp ce mă întreb ce naiba vrea de la mine. – Habar n-am despre ce vorbești.

Ridică o sprânceană batjocoritor. – Am înțeles. Ascultă, și eu știu șmecheria cu "nu vreau bani". Apoi mă apucă brusc de mână și mă trage pe coridor. În fața camerei în cauză scoate cheia din buzunar și descuie ușa.

Cu mâna liberă, începe să-și dezlege cravata.

Unde o vrei?

Când îmi dau seama ce voia să spună prin *asta,* tresar cu groază. Dar apoi mă ia brusc de mână și începe să mă tragă în cameră. Mă agăț de cadrul ușii și îi smulg mâna.

– Ce faci, am strigat la el.

– Acum renegociem, răspunde el. Se uită la ceasul de mână. Are o curea neagră și o carcasă de bronz și arată șic. Și nebunește de scump. – Am antrenament peste un minut, așa că ar fi foarte tare dacă ne-am putea grăbi.

Îmi ține ușa deschisă și îmi face semn cu capul să intru în cameră în timp ce își desface complet nodul cravatei și apoi începe să-și descheie cămașa. Pe măsură ce pieptul îi este dezvăluit și îi zăresc mușchii de dedesubt, creierul meu intră în scurtcircuit. Gâtul meu devine uscat ca praful.

– Ți-ai pierdut mințile?", răcnesc eu și fac un pas înapoi înainte ca el să-și poată descheia ultimul nasture de la cămașă.

Se uită la mine cu o privire pătrunzătoare. – Nu te preface că nu știi cum merg lucrurile aici.

Am lăsat să iasă un pufnit disprețuitor. – Ți-ai ieșit din minți dacă crezi că mă vei reduce la tăcere prin favoruri fizice. Cine te crezi, nenorocit pompos ce ești?

Clipește de mai multe ori la rând. Își deschide gura și o închide din nou. În cele din urmă, ridică din umeri.

Obrajii mei sunt fierbinți. Nu știu dacă să fiu dezgustată sau rușinată. Cred că ceea ce simt este un amestec din ambele. – Ce este în neregulă cu tine? murmur, clătinând din cap.

El sforăie. – Toată lumea are un preț, Robyn. Care este al tău?

– Mă numesc Ruby, la naiba!" Șuier și îmi strâng mâinile în pumn. – Ar trebui să mă lași în pace de acum încolo, ăsta e prețul meu. Chiar nu-mi pot permite să fiu văzută cu tine.

Ochii îi scânteiază. – Nu-ți permiți să fii văzut cu *mine*?

Incredulitatea din vocea lui ar trebui să mă enerveze, dar până acum îmi pare rău pentru el. Aproape.

– Faptul că ai vorbit cu mine la cantină este suficient. Nu vreau să fac parte din lumea ta.

– Lumea mea, repetă el sec.

– Știi tu... petrecerile, drogurile și toate prostiile astea. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Dintr-o dată, se aud pași pe hol. Inima mi se oprește și apoi începe să se accelereze. Îi dau lui James un imbold în cameră și trântesc ușa în urma noastră. Cu răsuflarea tăiată, ascult și sper cu ardoare că cel care se plimbă pe acolo nu intră în această cameră.

Te rog nu, te rog nu, te rog nu.

Pașii se aud din ce în ce mai tare, iar eu strâmb ochii cu putere. Se opresc pentru scurt timp în fața ușii. Apoi devin din nou mai liniștiți și, în cele din urmă, dispar complet. Răsuflu ușurat.

– Ești foarte serios. Tonul lui James este insesizabil, la fel ca și privirea lui.

– Da, am spus. – Așa că vă rog să vă închideți din nou cămașa.

Se conformează încet la cererea mea, dar rămâne cu ochii pe mine. Ca și cum ar fi căutat o portiță pe care eu aș fi putut-o lăsa deschisă. Nu pare să găsească una. – Bine, atunci.

Presiunea de pe pieptul meu se atenuează brusc. – Bine. E bine. Trebuie să mă duc acasă acum, mă așteaptă părinții mei. Îmi arăt degetul mare peste umăr. Când nu spune nimic, ridic stângaci mâna în semn de adio. Apoi mă întorc spre ușă.

– Tot nu am încredere în tine. Sunetul vocii lui întunecate îmi trimite fiori pe brațe.

Împing mânerul în jos. – Sentimentul este reciproc.

5

James

Atmosfera din vestiar este tensionată, aerul este electrizat de adrenalina care ne inundă. Aceste minute, chiar înainte ca antrenorul să ne vorbească și să ne permită în sfârșit să intrăm pe teren, sunt cele mai rele și cele mai bune în același timp. În acele minute, totul pare posibil: victorie și înfrângere, mândrie și rușine, bucurie triumfătoare și frustrare insuportabilă. În niciun moment spiritul de echipă nu este mai mare și nici motivația nu este mai mare.

De afară, uralele colegilor noștri ajung până la noi, la fel ca și cele ale fanilor adversari. Este greu de crezut că, în urmă cu doar cinci ani, nimeni din Maxton Hall nu era interesat de lacrosse. Pe atunci, era un sport pentru ratați – oricine nu putea convinge nici la rugby, nici la fotbal era pus în echipa de lacrosse, iar echipa era corespunzător de proastă. O adunătură pestriță de pizde de foame pubere cu coșuri pe față și cu brațe și picioare prea lungi și cu care nu știau ce să facă.

M-am gândit că ar fi distractiv să mă înscriu acolo. Mai presus de toate, am sperat că-l va scoate pe tata din minți. Nu m-am așteptat niciodată că o să-mi placă. Sau că, după doar câteva săptămâni, ambiția mă va apuca să fac mai mult din această echipă. Mi-am convins prietenii să schimbe, l-am amenințat pe directorul Lexington cu mânia părinților mei dacă nu ne dădea un antrenor mai bun și l-am pus pe cel mai bun designer al nostru să-mi facă tricouri noi.

A fost pentru prima dată în viața mea când am putut găsi pasiune pentru orice. Și a meritat. Pentru că astăzi, cinci ani mai târziu, după ore de antrenament de mai multe ori pe săptămână, după sânge, sudoare, lacrimi, câteva oase rupte și trei campionate câștigate, suntem nenorocitul de copil de afiș al școlii.

Cu toții am muncit pe brânci pentru a ajunge unde suntem acum. Și asta mă umple de mândrie de fiecare dată când privesc fețele hotărâte ale echipei mele înainte de un meci.

Ca acum.

Cu toate acestea, un alt sentiment rezonează și astăzi. Este întunecat și dureros și îmi face greu să îmi trag echipamentul de protecție pe cap pentru prima dată în toți acești ani.

Acesta va fi primul meci din ultimul meu an de școală.

Când sezonul ăsta se va termina, pentru mine s-a terminat. Atunci, lacrosse nu va fi fost nimic altceva decât o parte dintr-o numărătoare inversă lentă și crudă pe care nu o pot opri. Indiferent cât de mult aș încerca.

– Ești bine? întreabă Wren, lovindu-și umărul de al meu.

Dau gândul la o parte cu toată puterea mea. Nu e încă atât de departe – mai am un an întreg în fața mea în care pot face tot ce vreau. Cu un zâmbet doar pe jumătate forțat, mă întorc spre el: – O să le arătăm noi căcăcioșilor ăstora din Eastview.

– McCormack este al meu, intervine instantaneu Alistair, ca și cum ar fi așteptat replica. – Încă mai am de reglat o socoteală cu el.

– Alistair, Kesh începe la stânga mea. Își freacă degetele pe podul nasului, chiar pe locul care a fost spart acum un an. – Nu o face. Tonul vocii sale și privirea plină de semnificație

pe care i-o aruncă lui Alistair nu lasă nicio îndoială că nu este prima dată când cei doi vorbesc despre acest subiect.

– Nu, răspunde simplu Alistair.

McCormack, cu care, din nefericire, împart prenumele, l-a lovit în mod deliberat pe Kesh în față cu crosa sa în timpul ultimului nostru meci – imediat după ce și-a scos casca. Încă îmi amintesc șocul când Kesh a căzut la pământ. De sângele care i-a țâșnit din nas și s-a scurs pe tricou. De minutele în care a zăcut inconștient în fața noastră.

Este adevărat, McCormack fusese suspendat pentru următoarele trei meciuri, dar gândul la fața bătută a lui Kesh este suficient pentru a face să clocotească furia în mine – și evident în Alistair, care încă se uită la Kesh cu o expresie hotărâtă pe față.

– Doar să nu faci nimic necugetat, spune el și își trage tricoul albastru. Apoi își leagă părul într-un nod jos, dezordonat, și închide ușa dulapului.

– Îl cunoști, mormăi Wren, sprijinindu-se lateral de dulap, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Nu-mi pasă dacă voi fi suspendat pentru restul sezonului. McCormack va plăti. Alistair îl mângâie pe spate pe Kesh. – Bucură-te că sunt atât de devotat ție și onoarei tale.

Înainte ca el să-și poată retrage mâna, Kesh o apucă și o ține pe loc. Își aruncă o privire peste umăr. – Vorbesc serios.

Alistair își îngustează ochii de chihlimbar în fante înguste. – La fel fac și eu.

Cei doi se privesc pentru o clipă prea lungă și aerul deja încărcat se îngroașă și mai mult. Este timpul să intervină. – Păstrați-vă energia pentru joc, spun pe un ton care arată fără

echivoc că în acel moment nu le vorbesc în calitate de prieten, ci de căpitan. Două perechi de ochi furioși se îndreaptă spre mine, dar înainte ca ei să poată răspunde ceva, bat tare din palme.

Echipa se adună imediat în mijlocul vestiarului. În timp ce merg, îmi trag tricoul cu numărul 17 pe cap. Țesătura mi se pare familiară, ca și cum ar fi o parte din mine. Din nou, sentimentul acela întunecat vrea să se lupte în interiorul meu, dar îl resping cu toată puterea și mă concentrez în schimb asupra antrenorului Freeman, care în acel moment iese din vestiar și ni se alătură. Este un bărbat înalt și slăbuț, ale cărui membre lungi te-ar fi făcut să crezi că este mai degrabă un alergător de cursă lungă sau un atlet de atletism decât un jucător de lacrosse. Își trage șapca albastră peste părul său, care a devenit mai subțire și mai deschis în ultimii ani, își ajustează umbrela și apoi ne ia în brațe pe mine și pe Cyril, căpitanul și co-capitanul său.

Își lasă ochii să se plimbe prin cameră. – Pentru unii dintre voi, acesta este primul sezon, pentru alții ultimul. Obiectivul nostru este campionatul, mârâie el. – Orice altceva mai puțin este inacceptabil. Așa că aveți grijă să terminați cu sacii.

Antrenorul Freeman nu este un om al cuvintelor mari, dar acest lucru nu este necesar. Cele câteva fraze ale sale sunt suficiente pentru a stârni un ropot de aprobare din rândurile noastre.

– Acesta trebuie să fie cel mai bun sezon pe care Maxton Hall l-a văzut vreodată, adaug eu, mult mai tare decât antrenorul. – E clar?

Băieții țipă din nou, dar încă nu e suficient de tare pentru Cyril. Își pune o mână la ureche. – E clar?

De data aceasta, vuietul este atât de puternic încât urechile mele kl ingel – al exact cum trebuie să fie.

Apoi ne punem căștile și ne luăm rachetele. Ieșirea din vestiare prin tunelul îngust se simte ca o scufundare – sunetele de afară ajung la mine doar în surdină, aproape ca și cum aș avea presiune pe urechi. Îmi strâng racheta mai tare și îmi conduc echipa pe teren.

Tribunele sunt pline. Oamenii aplaudă când intrăm pe teren, majoretele dansează. Muzica răsună prin difuzoare, făcând să vibreze pământul de sub picioarele mele. Aerul proaspăt îmi intră în plămâni și mă simt mai vie decât m-am simțit de săptămâni întregi.

În timp ce înlocuitorii și antrenorul se deplasează pe margine, noi mergem în mijlocul terenului și ne instalăm în fața jucătorilor celeilalte echipe, care par cel puțin la fel de motivați ca și noi.

– Va fi un meci bun, murmură Cyril lângă mine, exprimând ceea ce gândesc și eu.

În timp ce așteptăm arbitrii, îmi las ochii să se plimbe prin tribune. De aici abia dacă mai recunosc pe cineva, cu excepția Lydiei, care stă în vârf cu prietenii ei, ca de obicei, prefăcându-se că nu-i pasă deloc de întregul spectacol. Mă uit spre margine, mă uit la înlocuitorii celeilalte echipe, apoi la antrenorul lor, care tocmai se apropie pentru a-l saluta pe antrenorul Freeman.

Apoi, un șuviță de păr șaten îmi atrage atenția. O fată se apropie de cei doi. Schimbă câteva cuvinte cu ei și apoi arată

ceva în mână. În timp ce vântul îi suflă părul de pe față, o recunosc.

Chiar nu-mi permit să fiu văzut cu tine.

Amintindu-mi cuvintele ei, mă simt ca un pumn în stomac. Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva până acum.

De regulă, se întâmplă exact contrariul. Oamenii vor să fie văzuți cu mine cu *orice preț*. Din prima clipă în care am intrat în această școală, colegii mei de clasă mi-au ciupit călcâiele, încercând să-mi atragă atenția. Așa se întâmplă când te cheamă Beaufort. De când partea mamei mele a familiei a fondat tradiționala casă de modă pentru bărbați acum o sută cincizeci de ani și a creat un imperiu de un miliard de dolari în acest proces, nu există nimeni în această țară care să nu ne cunoască numele. – Beaufort este asociat cu bogăția. Cu influența. Cu puterea. Și există o serie de oameni în Maxton Hall care cred că aș putea să le obțin aceste lucruri – sau doar o parte din ele – dacă m-ar linguși suficient de mult.

Nici nu pot număra pe degetele de la două mâini de câte ori cineva mi-a trimis schițe de costume după o noapte de petrecere. De câte ori cineva m-a abordat sub un pretext, doar pentru ca în timpul conversației să îmi ceară datele de contact ale părinților mei. De câte ori cineva a încercat să intre în cercul meu de prieteni, doar pentru a putea transmite presei informații din interior despre mine și Lydia. Poza de la aniversarea a 16 ani a lui Wren, de acum doi ani, în care sunt eu trăgând pe nas o linie de cocaină, este doar un exemplu din multe altele. Ca să nu mai vorbim de ceea ce Lydia a trecut deja.

De aceea mi-am ales cu grijă prietenii. Wren, Alistair, Cyril și Kesh nu sunt interesați de banii mei – au mai mult decât suficient. Alistair și Cyril provin din vechea aristocrație englezească, tatăl lui Wren a construit o avere incredibilă cu afaceri cu acțiuni, iar tatăl lui Kesh este un producător de film de succes.

Oamenii *vor* atenția noastră.

Toate, cu excepția ...

Privirea mea se oprește asupra lui Ruby. Părul ei negru strălucește în lumina soarelui și este ciufulit de vânt. Se luptă cu franjurile, netezindu-le cu mâna, deși acest lucru nu folosește la nimic, pentru că două secunde mai târziu sunt din nou azvârlite în toate direcțiile. Sunt destul de sigură că nu am mai văzut-o niciodată înainte de chestia asta cu Lydia. Acum mă întreb cum se poate întâmpla asta.

Chiar nu-mi permit să fiu văzut cu tine.

Pur și simplu totul la ea îmi trezește suspiciuni – dar mai ales ochii ei verzi pătrunzători. Vreau să mă duc la ea pentru a vedea dacă se uită la alți oameni așa cum s-a uitat la mine: cu foc în privire și plină de dispreț.

Fata asta a văzut-o pe sora mea sărutându-se cu un profesor. Mă întreb ce pune la cale. Mă întreb dacă nu cumva așteaptă momentul potrivit pentru a arunca bomba. Nu ar fi primul titlu despre familia mea în ziare.

Aventura lui Mortimer Beaufort cu o fată de 20 de ani

Căderea în depresie a Cordeliei Beaufort

Îl va distruge dependența? James Beaufort dependent!

După o cină cu o colegă de serviciu, mass-media i-a înscenat tatălui meu o aventură, au transformat o ceartă între părinții mei într-o depresie severă și pe mine într-o drogată

pe punctul de a lua o supradoză și care avea nevoie urgentă de ajutor. Este greu de imaginat ce ar fi apărut în ziare dacă jurnaliștii ar fi aflat despre Lydia și domnul Sutton.

Continui să mă uit la Ruby. Ea scoate un aparat foto din rucsac și le face o fotografie antrenorilor în timp ce își mai strâng o dată mâna. Strângerea mea de baston devine atât de strânsă încât mănușile mele scârțâie. Nu pot să o evaluez pe Ruby, nu am nicio idee dacă spunea adevărul sau dacă în spatele fațadei ei se ascunde un calcul rece ca gheața.

Poate că ar fi trebuit să-i ofer mai mulți bani. Sau poate că vrea altceva și așteaptă doar momentul potrivit pentru a mi-l cere.

Nu-mi place deloc faptul că soarta familiei mele – mai ales a Lydiei – este în mâinile acestei fete.

Chiar nu-mi permit să fiu văzută cu tine.

Vom vedea.

Ruby

Sunt complet copleșită.

Lacrosse este un sport rapid. Mingea sare de la un buzunar la altul și cu greu pot ține pasul – nici cu aparatul foto, nici cu ochiul liber. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că nu voi putea documenta acest joc fără Lin. În mod normal, ne împărțim între noi articolele despre evenimentele sportive: Unul ia notițe despre meci, celălalt face fotografiile. Dar astăzi, Lin a fost chemată la Londra de către mama ei, într-un timp foarte scurt, și nu am reușit să găsim pe nimeni din echipa evenimentului care ar fi putut interveni.

Dar, deoarece postările despre echipa de lacrosse de pe blogul nostru de evenimente sunt de departe cele mai accesate, nu am vrut să o lăsăm deoparte. Singura problemă este că, pentru a scrie un reportaj cu titlul – Maxton Hall vs. Eastview – Duelul uriașilor, ar fi trebuit să înțeleg ce se întâmplă pe teren în primul rând. Dar între hohotele jucătorilor, înjurăturile puternice ale antrenorilor și uralele și huiduielile spectatorilor, este greu să urmărești fiecare joc în parte, ca să nu mai vorbim de a obține fotografii adecvate ale scenelor importante. Mai ales că trebuie să lucrez cu un aparat foto care este cu siguranță mai vechi de zece ani.

– La naiba!" Antrenorul Freeman strigă atât de tare lângă mine încât tresar violent. Îmi ridic privirea de la camera din mână și îmi dau seama că am ratat al doilea gol al lui Eastview. La naiba. Lin o să mă omoare.

Mă apropii cu un pas de antrenor. Când ești la un meci în direct, spre deosebire de televizor, nu există reluare instantanee, dar poate că el îmi va explica ce s-a întâmplat. Dar înainte să deschid gura, el începe să strige din nou.

– Pasează naibii mingea, Ellington!

Mă întorc pe câmp. Alistair Ellington sprintează spre jumătatea adversă, atât de repede încât nici măcar nu ridic aparatul de fotografiat pentru un test, pentru că este imposibil să surprind mișcarea într-o singură imagine. Încearcă să se avânte între doi apărători, dar apoi un al treilea adversar apare brusc și îi stă în cale. Ellington este agil ca naiba, dar mic în comparație cu coechipierii săi. Chiar și eu îmi dau seama că nu are nicio șansă împotriva a trei deodată.

Un apărător își aruncă puternic umărul împotriva lui. Ellington rezistă, dar alunecă înapoi o jumătate de metru pe gazon.

– Pasează!", strigă din nou antrenorul.

Alistair continuă să se sprijine de jucător, chiar și de pe margine îi aud pe cei doi cum se provoacă unul pe celălalt. Dintr-o dată, postura deja încordată a lui Alistair devine și mai rigidă, iar pentru o secundă el și jucătorul adversar par înghețați în pozițiile lor. Antrenorul Freeman respiră adânc, probabil pentru a striga o altă instrucțiune, dar apoi Alistair își trage bastonul înapoi, se năpustește și își lovește adversarul în lateral cu toată forța.

Răsuflu îngrozită. Alistair lovește a doua oară, de data aceasta în stomacul adversarului său. Acesta țipă de durere și cade în genunchi. Celălalt apărător, între timp, se năpustește asupra lui Alistair, îl trage la pământ cu el și începe să-l lovească cu pumnii înmănușați. Alistair îl lovește și el cu bastonul. Se aude fluierul strident al unui fluier, dar este nevoie de mai mulți membri ai echipei pentru a-i despărți pe bătăuși. Aud vocea întunecată a lui James Beaufort. Țipă la Ellington și îmi imaginez că, în calitate de căpitan de echipă, ar vrea să-i smulgă capul chiar acum.

Alături de mine, antrenorul Freeman înjură neîncetat. Dintre toate înjurăturile sale – fucking shit – este încă cea mai frumoasă, toate celelalte nu sunt cu siguranță PG. Și-a dat jos șapca și își smulge părul atât de brutal încât cred că văd câteva dintre ele căzând pe jos. La scurt timp după aceea, arbitrul îl trimite pe Alistair afară.

Vine la noi la marginea terenului, își dă casca jos de pe cap și își scoate apărătoarea de gură. Le aruncă pe amândouă cu nepăsare pe jos.

– Ce naiba a fost asta, Ellington? mârâie antrenorul.

Mă dau discret puțin înapoi, ca să nu fiu prins în focul încrucișat.

– A meritat-o, răspunde el. Vocea îi este perfect calmă, ca și cum nu s-ar fi bătut de curând.

– Sunteți ...

– Suspendat pentru următoarele trei meciuri? Alistair ridică din umeri. – Dacă tu crezi că echipa poate face față, mie îmi convine.

Apoi trece pe lângă antrenor, își aruncă și el bastonul pe podea și își scoate mănușile. Când mă surprinde că mă privesc, se oprește.

– S-a întâmplat ceva? întreabă el provocator.

Am clătinat din cap.

Din fericire, fluierul arbitrului mă scutește de a trebui să dau un răspuns. Cât de repede pot, mă întorc în poziția inițială. Îmi ia câteva secunde să aflu unde se află mingea – în buzunarul bâtei lui Wren Fitzgerald. Wren nu este la fel de rapid ca Alistair, dar este mai puternic. Îl dă la o parte cu umărul pe un jucător de la Eastview, dar la scurt timp mingea îi este luată de un alt jucător. Cu toate acestea, Beaufort este pe urmele lui și interceptează din nou mingea când adversarul său încearcă să o paseze.

Mă încrunt la colțurile gurii. Beaufort este foarte bun. Al naibii de bun, chiar. Se mișcă agil și lin, potrivindu-și pașii cu cei ai adversarilor și fiind brutal când cineva îi stă în cale. Nu-i pot vedea fața sub cască, dar sunt sigur că se bucură să

fie pe teren. Când joacă, pare că nu a făcut altceva decât să alerge cu o crosă de lacrosse toată viața lui.

– Ce faci?" Vocea lui Alistair se aude brusc de lângă mine. Nu numai că mă face să tresar, dar îmi amintește și de ce mă aflu aici. În grabă, îmi deschid din nou caietul.

– Scriu articolul despre joc pentru *Maxton Blog*, explic fără să ridic privirea. – Cum îl cheamă pe fundașul care tocmai i-a luat mingea lui Wren?

– Harrington, răspunde Alistair. Îi simt privirea ațintită asupra mea, în timp ce antrenorul Freeman începe o altă declamație. Se pare că Beaufort a pierdut mingea în timp ce eu mă dedicam notițelor mele. Eastview este din nou în posesia mingii.

– Haide, Kesh, murmură Alistair.

Atacantul lui Eastview sare jumătate de metru în aer pentru a prinde mingea. Revenit la sol, face doi pași scurți și apoi aruncă mingea în față într-o mișcare puternică. Totul se întâmplă atât de repede încât la început nu pot spune dacă a ajuns sau nu în plasă. Dar apoi, cei din tribunele Maxton Hall aplaudă puternic în timp ce Keshav își ține crosa în aer. Se pare că incantația liniștită a lui Alistair a ajutat – a ținut.

– Fă-mă să arăt bine când vei scrie articolul, spune Alistair, în timp ce eu îl notez pe *Keshav* pe carnețel *în ultimul moment*.

Îi întorc privirea cu scepticism. Este prima dată când îl văd așa de aproape și observ că are ochii de culoarea scotch-ului. – Ai bătut un alt jucător fără motiv. Cum vrei să închei bine?

O umbră îi flutură pe față când privirea lui se ațintí din nou asupra lui Keshav. – Cine spune că am făcut asta fără motiv?

Ridic din umeri. – De aici nu părea că te-ai fi gândit prea mult la ceea ce făceai.

Alistair se uită la mine cu o sprânceană ridicată. – Aștept de luni de zile momentul în care să dau o lovitură la McCormack. Iar când tocmai a deschis gura și ne-a insultat pe mine și pe prietenii mei, am avut în sfârșit ocazia oficială.

Una dintre buclele blonde îi cade în frunte și o dă la o parte. Apoi privirea îi cade pe notițele mele. Își încrețește nasul. – Cum o să descifrezi asta mai târziu, când vei scrie articolul? Nu se poate citi nimic acolo.

Aș vrea să protestez, dar are dreptate. În condiții normale, scrisul meu de mână este îngrijit, dacă mă străduiesc, chiar foarte frumos. Dar la viteza cu care a trebuit să documentez totul aici, a suferit o mutație în gheară de porc.

– În mod normal, suntem doi, mă justific, chiar dacă nu-mi pasă deloc ce crede Alistair Ellington despre ceea ce scriu. – Și nu este atât de ușor să faci fotografii, să urmărești meciul și să-ți amintești toate mișcările în același timp, astfel încât să le poți scrie după aceea.

– De ce nu ai filmat meciul? întreabă el. Pare cu adevărat interesat și nu ca și cum ar căuta doar un motiv să râdă de mine.

Fără să comentez, îmi ridic aparatul de fotografiat.

Alistair strâmbă din nas. – Când a fost făcută chestia asta?

– Cred că mama a cumpărat-o înainte să se nască sora mea, răspund eu.

– Și sora ta câți ani are? Cinci ani?

– Șaisprezece.

Alistair clipește de câteva ori, apoi un zâmbet i se întinde pe față. Nu mai arată ca jucătorul dur de lacrosse care a bătut pe cineva cu un băț cu doar câteva minute în urmă. Arată mai degrabă ca un... înger. Are trăsături faciale frumoase, uniforme, care, împreună cu buclele blonde, fac o impresie complet inofensivă. Dar știu că acest lucru este înșelător. Alistair este unul dintre cei mai buni prieteni ai lui James Beaufort – ceea ce îl face să fie cam opusul inofensivității.

– Așteaptă o clipă, spune el brusc, apoi se întoarce și dispare pe ușa care duce la vestiare. Înainte de a mă putea întreba ce are de gând să facă, el este deja din nou lângă mine. În mâna lui ține un iPhone negru.

– Nu mai am suficientă memorie pentru a înregistra întregul meci, dar pot face câteva fotografii, explică el. Deblochează ecranul, apelează aplicația camerei foto și întoarce telefonul astfel încât obiectivul să fie îndreptat spre teren. Când observă că nu mă mișc, ridică o sprânceană. – Tu trebuie să te uiți la meci, nu eu.

Clipesc, perplexă. Sunt atât de luată prinsă cu garda jos, încât nici măcar nu mă jenează faptul că m-a surprins din nou privindu-l. – Vrei să mă ajuți?

El ridică din umeri. – Oricum nu am nimic mai bun de făcut acum.

– E... foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc. Încerc să nu par prea suspicios, dar nu prea reușesc. Situația asta e atât de suprarealistă. Nu-mi vine să cred că acesta ar trebui să fie fratele lui Elaine Ellington. Elaine nu m-ar fi ajutat niciodată. Dimpotrivă, ar fi râs de mine pentru aparatul meu de

fotografiat și s-ar fi asigurat că toată lumea va ști despre asta a doua zi.

Îl urmăresc pe Alistair cu coada ochiului pentru o vreme, dar pare să ia în serios noua sa sarcină. Face poze una după alta și doar uneori coboară telefonul mobil pentru a striga ceva motivant echipei sale sau pentru a-i înjura pe adversari.

Mă dedic notelor mele, ceea ce este mult mai ușor pentru mine acum. Când antrenorul Freeman ni se alătură, mă gândesc mai întâi că îl va trimite pe Alistair complet în afara terenului pentru cuvintele murdare pe care i le strigă unui agitator din Eastview. Dar, în schimb, stă lângă mine și începe să explice jocurile și să numească unele manevre.

În ultimele zece minute ale meciului începe să plouă, dar acest lucru nu pare să stingă atmosfera nici în tribune, nici pe teren, ba dimpotrivă. Când Maxton Hall câștigă meciul după un gol al lui Cyril Vega pentru Beaufort, fanii par să înnebunească. Antrenorul scoate un țipăt animalic, se întoarce spre ei cu pumnii strânși și își ridică brațele în aer.

Îmi împăturesc în grabă carnețelul și îl bag în rucsac. În acest moment, părul meu este ud leoarcă, iar franjurii mi se lipesc de frunte. Nu are rost să îl tund și cu siguranță nu vreau să îl trag înapoi, pentru că am moștenit fruntea înaltă a tatălui meu.

Unul câte unul, jucătorii ies pe rând de pe teren și îl felicită pe Alistair – toți cu excepția lui Keshav, care se îndreaptă spre vestiare fără să se uite la el. Pe chipul lui Alistair trece o emoție pe care nu o pot defini. Zâmbetul îi scapă pentru o fracțiune de secundă, iar ochii îi devin întunecați, impenetrabili. Dar apoi clipește, iar momentul

trece din nou atât de repede încât cred că doar mi l-am imaginat.

Din nou Alistair mă surprinde că mă uit la el. Își ridică sprâncenele.

– Mulțumesc încă o dată, spun repede, înainte ca el să mă întreacă. Nu știu dacă este drăguț cu mine atunci când prietenii lui sunt prin preajmă și prefer să nu-mi asum riscul. – Pentru poze.

– Nu-i mare lucru. Bătu pe ecranul tactil al telefonului său mobil și apoi mi-l întinse. Câmpul cu numere este deschis pe ecran. – Dă-mi numărul tău ca să-ți trimit pozele.

Ridic telefonul mobil. Înainte ca măcar să tastez ultima cifră, se aude o voce pe care o cunosc mult prea bine până acum.

– Ce faci?

Îmi ridic privirea.

James Beaufort se află în fața mea. Ploaia l-a îmbibat complet: părul său blond-roșcat este mult mai închis la culoare decât de obicei și îi atârnă jos pe frunte, făcându-i trăsăturile să pară și mai unghiulare. Ține bastonul într-o mână, casca în cealaltă, și nu pare să-i pese că apa îi curge pe tot corpul, de pe față pe umeri, amestecându-se cu noroiul care s-a acumulat pe tricoul lui în timpul meciului.

Nu vreau să o fac, dar mă uit la corpul lui umed. Priveliștea trezește în mine ceva care nu are nimic de-a face cu suspiciunea și aversiunea. Este un sentiment pe care nu îl cunosc, dar pe care sunt destul de sigură că James Beaufort este ultima persoană pe care ar trebui să îl simt în prezența lui.

Cu hotărâre, dau la o parte toate gândurile legate de ce ar putea însemna asta și încerc să par cât mai neimplicat posibil.

Din fericire, Alistair îi răspunde la întrebare. – Scrie un articol despre joc pentru *Maxton Blog*. Îmi ia telefonul mobil din mână, se uită la numărul meu și apoi la numele sub care l-am salvat. Mă îndoiesc că știa cum mă cheamă înainte. – O să-ți trimit pozele mai târziu, Ruby.

– Grozav, mulțumesc foarte mult, spun, chiar dacă deja mă pregătesc mental pentru faptul că cel mai probabil nu o va face. Indiferent cât de mult m-a surprins în ultima jumătate de oră – el este tot Alistair Ellington.

– Mă duc să văd cât de supărat este Kesh, spune el, întorcându-se spre James.

– Foarte supărat, spune James și își îndreaptă privirea rece spre prietenul și coechipierul său. – La fel ca mine și ca toți ceilalți. Ți-am spus să-ți ții mâinile departe de McCormack.

– Și nu te-am ascultat. Alistair ridică din umeri. – Poate că ești căpitanul meu, James, dar nu ești mama mea. Sună ca și cum nu i-ar păsa deloc de ceea ce crede James despre el, dar când îi dă o bătaie rapidă pe spate, i se pare că își cere scuze. Apoi se întoarce pentru a intra în vestiar.

Privirea lui James se îndreaptă acum din nou spre mine. Este mai rece decât înainte. Nu știu dacă e din cauza mea sau din cauza scurtei confruntări cu Alistair, dar cu toate acestea aș vrea să plec de aici cât mai repede.

– Ce este asta? întreabă el.

Ploaia pare brusc și mai înghețată.

– Nu știu ce vrei să spui, spun eu, părând mai îndrăzneață decât mă simt de fapt.

Scoate un sunet scurt, , care probabil că ar trebui să fie ceva asemănător cu un râs. Sau un lătrat? Nu sunt foarte sigur. Observ doar că postura lui a devenit și mai rigidă și expresia lui și mai implacabilă.

– Ține-ți mâinile departe de prietenii mei, Ruby.

Înainte de a putea răspunde, trece pe lângă mine în vestiar în uralele mulțimii.

6

James

– Partidul ăsta e jalnic. Wren trage o înghițitură mare din sticluța lui și apoi i-o pasează lui Cyril, care se sprijină de balustrada de lângă el cu o expresie la fel de dezgustată pe față.

Sub noi se află Weston Hall, o sală de dans extinsă și ornamentată, cu ferestrele renascentiste caracteristice lui Maxton Hall, pardoseala din parchet țesut și pereții stucați . La fel ca de r restul campusului, această sală emană o atmosferă de parcă ai fi fost transportat direct în secolul al XV-lea – cel puțin în mod normal.

În seara asta parcă ai fi intrat la o petrecere de ziua unui copil. Decorațiunile sunt jucăușe, iar la bufet există punch pentru copii și aperitive în borcane mici cu fundițe colorate. Muzica este atroce. Ce face DJ-ul acolo jos, la biroul lui, este un mister pentru mine. Nu există tranziții între melodii, mai degrabă sună ca și cum ar fi pornit o listă de redare Spotify și a apăsat shuffle. În orice moment mă aștept ca o vibrație enervantă să anunțe un nou venit rău. De asemenea, invitații nu par să fi realizat care a fost codul vestimentar pentru petrecere. Unii s-au îmbrăcat mult prea elegant, alții prea casual.

Per total, petrecerea este un eșec total. Se pare că cineva a încercat să aducă o gură de aer proaspăt în Maxton Hall, dar nu a îndrăznit să arunce tradiția complet peste bord. Rezultatul este o amestecătură ciudată de clasic și inovator,

care îi derutează pe invitați și împiedică să apară măcar un gram de atmosferă.

– Oh, haide. Nu e chiar atât de rău, îmi întrerupe Alistair gândurile. Își îngroapă mâinile în buzunare și se balansează înainte și înapoi pe vârfurile picioarelor, cu ochii fixați pe ringul de dans de sub balustradă, unde s-au adunat efectiv câțiva oameni.

– Ești singurul care e în stare să participe la aceste petreceri, răspunde Kesh dând ochii peste cap.

Alistair ridică din umeri. – Pentru că sunt amuzante.

Kesh își răsucește colțurile gurii. Acceptă flaconul de la Cyril și, fără să bea din el, mi-l dăruiește mie.

– Va fi distractiv, credeți-mă. Iau o înghițitură mare de scotch și mă bucur de senzația de arsură care îmi curge pe gât.

Wren se uită înainte și înapoi între mine și Alistair. Apoi ochii lui devin mari. – Ce ai plănuit?

Ignor întrebarea și ridic vag din umeri, dar, ca de obicei, Alistair nu-și controlează trăsăturile feței. Nu trebuie să îl cunoști foarte bine ca să vezi că pune ceva la cale. Ochii lui care sclipesc conspirativ și postura neliniștită dau de fapt totul de gol.

– Eu nu cred asta. Ai plănuit ceva, i-ai spus, dar nu și mie? Wren arată cu degetul acuzator mai întâi spre Alistair și apoi spre mine. – 'Tu ești cel mai bun prieten al meu. Văd asta ca pe o trădare împotriva persoanei mele.

Zâmbesc. – Trădare?

El dă din cap viguros. – Trădare. O încălcare a frăției sacre care ne-a legat încă din copilărie.

– Ce porcărie.

Tonul meu sec îmi aduce un pumn ferm în umăr.

– Trebuie să privești lucrurile așa, Wren: Îți face o mare surpriză, spune Alistair și o ciupește pe Wren de obraz. Wren o ia cu o grimasă.

– Sper, pentru binele tău, că va merita.

Cuvintele lui sunt deja leneșe, deși este abia a treia rundă cu balonul. Când Wren se întinde din nou după ea, i-o las oricum. De fapt, este păcat să strecor Bowmore-ul scump aici în loc să-l beau dintr-un pahar de cristal, dar la petrecerile de la Maxton Hall, băuturile alcoolice sunt servite doar părinților sau absolvenților. Studenților le este strict interzis să se apropie de bar. Cu toate acestea, acest lucru nu ne-a împiedicat niciodată să ne asigurăm că ne distrăm și noi aici, iar majoritatea profesorilor închid ochii când își dau seama că am băut. Cel mai rău lucru pe care l-am primit până acum pentru asta este un avertisment.

Părinții mei donează atât de mulți bani în fiecare an, încât școala nu are de ales decât să fie îngăduitoare. Pur și simplu nu-și pot permite să se pună cu noi sau cu prietenii noștri.

– Unde este Lydia, totuși? întrebă Cyril. Tonul lui este neliniștit și dezinvolt, dar nu ne poate păcăli pe niciunul dintre noi. Cyril este îndrăgostit de sora mea de ani de zile. Și de când cei doi au avut o aventură, acum doi ani, lucrurile au devenit foarte rele. Lydia, care voia doar să se distreze, a pus capăt relației după câteva săptămâni – fără să știe că Cyril era îndrăgostit până peste cap de ea și că îi frângea inima în acest proces.

Uneori chiar îmi pare rău pentru el. Mai ales când mă gândesc că nu a mai avut nicio relație cu nimeni de peste doi ani și este evident că încă o jelește.

– Nu crezi că e timpul... nu știu... să privim înainte? întrebă Alistair.

Cyril îi aruncă o privire răutăcioasă din ochii albaștri ca gheața.

– Lydia a plecat mai devreme la o prietenă, cred că va veni mai târziu, îi răspund, înainte ca situația să se agraveze. De fiecare dată când aducem în discuție subiectul Lydia chiar și puțin, Cyril reacționează ca și cum l-am fi insultat în cel mai rău mod.

În nici un caz nu trebuie să afle că sora mea a avut de-a face cu acea glumă de profesor.

Ceea ce îmi amintește că trebuie să vorbesc cu dl Sutton. Spune-i ticălosului să-și țină mâinile departe de sora mea sau îi voi face restul timpului petrecut la Maxton Hall un iad.

Sunt supărat că nu l-am luat cu mult timp în urmă. Dar să mă asigur că Ruby își ține gura închisă era o prioritate pentru moment. Mai ales pentru că încă mai există ceva la fata asta care mă face să fiu suspicios.

Acum câteva zile am întâlnit-o pe hol când am mers la Filosofie cu Lydia. În timp ce sora mea se uita hotărâtă la podea, eu m-am uitat la Ruby. Privirile noastre s-au încrucișat, dar după nici măcar o clipire, ea a privit prin mine. Eu am făcut contrariul și m-am uitat după ea până când a trebuit să întorc capul ca să o privesc. M-a impresionat în mod deosebit postura ei mândră. Felul în care își ținea dosarele strâns în brațe, pașii ei hotărâți, bărbia proeminentă. Arăta ca și cum ar fi pornit la luptă.

Ca și cum ar fi fost automat, mă uit după ea. Senzorii mei trebuie să se concentreze cumva asupra ei, pentru că, într-o mulțime de peste o sută de oameni, îmi ia doar câteva

secunde să o găsesc. Mă sprijin de balustrada balustradei cu ambele brațe și mă aplec puțin în față.

Ruby stă la marginea bufetului, scriind frenetic ceva pe o agendă. Își ridică privirea, se uită în jur și începe să scrie din nou. Apoi se întoarce brusc și aleargă spre sistemul muzical în spatele căruia se află DJ-ul. Schimbă câteva cuvinte cu el și arată spre notițele ei.

Ceva îmi pocnește în cap.

Oh, la naiba.

Trebuie să facă parte din echipa de evenimente.

Colțurile gurii mi se strâmbă. Asta ar fi amuzant.

Ruby îi mai spune ceva DJ-ului, care dă din cap. Apoi se plimbă înapoi pe ringul de dans până când se întoarce la locul ei de la bufet, un pic mai departe de acțiune. Bagă mâna în decolteul rochiei sale verde închis și scoate ceva. Un telefon mobil. Îl atinge și îl ascunde din nou. În același moment, un tip în costum se apropie de ea.

Când îmi dau seama cine este, mă prind mai tare de balustrada de lemn.

Graham Sutton.

În afară de faptul că sunt suspicioasă față de orice tip care se apropie prea mult de sora mea, Sutton are mult mai multe semnale de alarmă. Mai ales când îl văd vorbind cu Ruby acum. Ea îi evită privirea, dar nu pare deosebit de supărată.

Strâmb ochii și mă blestem în sinea mea pentru că stau aici sus și nu jos, la bufet, unde aș putea auzi ce vorbesc. Poate că este ceva complet banal, cum ar fi evenimentul. Sau poate că vorbesc despre sora mea.

Și dacă cei doi sunt în cârdășie? Dacă Sutton a făcut o înțelegere cu Ruby? Nu m-am gândit deloc la asta, și mă

îndoiesc că Lydia s-a gândit la asta. Nu mi-a explicat cum a ajuns să se sărute cu profesorul ei, dar o cunosc pe sora mea suficient de bine ca să știu că acest bărbat reprezintă pentru ea mai mult decât puțină adrenalină între timp.

O nevoie irepresibilă de a-mi proteja sora răsare în mine. Ca prin farmec, bag mâna în buzunarul interior al jachetei și scot telefonul mobil. Îl deblochez cu degetul mare, apoi glisez ecranul spre stânga pentru a deschide camera foto.

Colțul în care se află Ruby și domnul Sutton este întunecat. El a pus o mână pe umărul ei și se apropie destul de mult cu gura de fața ei în timp ce vorbește. Abia la a doua privire vezi că planșa lui Ruby se află între ei și amândoi se uită la ea. Se pare că vorbesc cu adevărat despre eveniment.

Este perfect inofensiv atunci când îl vezi în viața reală. Dar pe ecranul telefonului meu mobil, dintr-un unghi bine ales și cu o editare sensibilă, situația ar putea fi clar interpretată diferit. Apăs pe butonul declanșatorului. De mai multe ori la rând.

– Ce faci?" Vocea lui Alistair se aude aproape în spatele meu. Se uită peste umărul meu la telefonul mobil.

– Acoperindu-mă, dau înapoi.

Se încruntă. – Ce ai împotriva ei?

Respir adânc. Mi-ar plăcea să am mai mult Bowmore pentru a mă deconecta în sfârșit complet. Nu am reușit asta de câteva zile.

– Ea a văzut ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

Alistair se uită la mine gânditor pentru o clipă, apoi dă din cap. – Bine.

– Dacă va spune cuiva, Lydia va avea probleme serioase.

Se uită în jos și o privește pe Ruby, care încă vorbește cu domnul Sutton. – Îl văd.

Fac o ultimă fotografie și bag telefonul mobil înapoi în buzunarul interior al jachetei. Apoi îmi las privirea să se îndrepte spre intrarea în sală. – Oaspeții mei au sosit.

Un zâmbet se răspândește pe fața lui Alistair. – E timpul pentru spectacol.

Ruby

Petrecerea este un succes deplin. La ora unsprezece, invitații se înghesuie în Maxton Hall, beau și mănâncă, vorbesc sau dansează. Până acum, nimic nu a mers prea rău, iar directorul Lexington tocmai ne-a felicitat pe Lin și pe mine pentru o seară reușită. Sunt atât de ușurată încât, pentru o scurtă clipă, mă gândesc să ies pe ringul de dans și să mă las puțin liberă. Dar deja i-am eliberat pe Doug și pe Camille pentru restul serii, iar unul dintre noi trebuie să stea cu ochii pe bufet pentru a se asigura că nimănui nu-i vine ideea de a amesteca alcool în punch.

În primele două ore, ringul de dans a fost gol și am fost destul de îngrijorată. Dar Kieran, care face parte din echipa de organizare a evenimentului împreună cu mine și care s-a ocupat de muzică, a spus că acest lucru este normal. Și a avut dreptate. Timp de o jumătate de oră, invitații au dansat pe diverse remixuri ale unor melodii din topuri, care mie personal nu-mi plac deloc, dar care par să meargă bine aici.

Mă uit în jur. Multe dintre fețe nu îmi sunt familiare, dar este normal. Scopul acestor petreceri este de a reuni absolvenții, de a găsi sponsori și de a curta părinții viitorilor

studenți. Acesta a fost primul lucru pe care directorul Lexington mi l-a explicat atunci când am aplicat pentru comitetul de evenimente, acum doi ani. Evenimentele de la Maxton Hall au ca scop secundar doar ca noi, elevii, să ne distrăm împreună.

Dintr-o dată, lumina se stinge. La fel și muzica.

Pentru o secundă am rămas blocată în șoc, apoi am băgat repede mâna în sutien și mi-am scos telefonul mobil. – La naiba, la naiba, la naiba, murmur și încerc să aprind lanterna.

Un murmur enervat străbate sala, răsunând în capul meu. Această petrecere trebuie să se desfășoare fără probleme. Nimic nu trebuie să meargă prost. Chiar dacă un generator de curent se defectează – Lin și cu mine vom fi trași la răspundere pentru asta, și deja aud în mintea mea prelegerea dezamăgită a domnului Lexington despre planificare și previziune și despre daunele de imagine pe care le-am făcut școlii.

Mă îndrept imediat spre bufet. Nu are rost să-l mai caut pe Lin acum, trebuie să mă duc urgent la îngrijitorul Jones pentru ca el să coboare cu mine la subsol și să ...

Lumina se aprinde din nou. Răsuflu ușurată și îmi apăs mâna peste inima care îmi bate cu putere. Dar când mă întorc și îl văd pe James Beaufort în picioare în spatele cabinei DJ-ului, îmi alunecă direct în pantaloni.

Vorbește cu DJ-ul și îi pune ceva în mână. Probabil bani. Îmi strâng dinții cu putere. Mă aflu mult prea departe pentru a interveni suficient de repede. Arunc o privire spre ringul de dans. Câțiva invitați se uită curioși în jur, întrebându-se

probabil ce s-a întâmplat cu muzica. Alții se îndreaptă spre bufet sau spre bar.

Am observat că unii oameni de acolo nu arată deloc ca și clientela Maxton Hall doar atunci când este deja prea târziu.

– Prieteni, sună vocea DJ-ului. – Tocmai am auzit că astăzi vă așteaptă o surpriză foarte specială. Sunteți pregătiți? Stomacul meu face un salt mortal. Vizavi de mine, de cealaltă parte a ringului de dans, îi zăresc pe Lin și Kieran, care arată ca niște statui cu fețele lor calcaroase. – Distracție plăcută!

Luminile sunt diminuate până când sala se află în semiîntuneric. Un murmur uimit străbate mulțimea când muzica reîncepe. Cântecul interpretat are un bas adânc și un ritm lent care face candelabrele să trosnească. Mă uit fix la ringul de dans. Câteva femei și bărbați încep să danseze lasciv. Dintr-o dată, atmosfera din sală pare cu totul diferită de cea de acum câteva minute. Nu mai este demnă și nobilă – ci murdară și răutăcioasă. Mă pregătesc să mă duc să-l înfrunt pe Beaufort când cineva mă atinge pe braț.

– Sunteți Ruby Bell? întreabă tipul care a pășit lângă mine. Dau din cap absent. La celălalt capăt al sălii, una dintre tinerele femei îi apucă pe domnul Sutton și pe domnul Cabot și îi trage în mijlocul ringului de dans.

– Acesta este un cadou de la prietenul tău James Beaufort, continuă el, și împinge un scaun în golul genunchiului meu, astfel încât să cad pe el. Mă uit la el, perplexă.

Tipul are poate 20 și ceva de ani, părul blond deschis, dat pe spate și ochi albaștri. Se poziționează în fața mea... și începe să danseze. Mi se usucă gura. Capul meu este în

așteptare. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. Dar se întâmplă. Mai întâi, tipul își alunecă încet jacheta de pe umeri, apoi începe să-și slăbească papionul negru. Când îl dezleagă complet și îl aruncă în spatele lui, câteva femei țipă de încântare. Apoi se joacă cu bretelele lui, strecurându-și una peste umăr și zâmbindu-mi seducător. Când ajunge la cea de-a doua curea, se rotește ușor pe axa proprie o dată și apoi o lasă să se tragă provocator înapoi pe pieptul său. Apoi se apleacă spre mine și își leagănă șoldurile pe ritmul lent al cântecului.

– Nu vrei să mă ajuți, Ruby? murmură el, îmi ia mâna în a lui, care este surprinzător de caldă, și mi-o conduce spre aparatul dentar.

– Haide, dă-o jos! mă strigă cineva.

Asta m-a scos din starea de stupoare.

Am sărit în sus. Tipul se dă înapoi. Pentru o clipă pare neliniștit, dar apoi zâmbetul primitor îi revine pe buze. Fără să mai stea pe gânduri, își strecoară singur bretelele pe umăr și își continuă spectacolul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Inima mi se oprește în timp ce privirea mea trece pe lângă el și ajunge în mijlocul ringului de dans. Două dintre tinerele femei dansează în fața domnului Cabot, îmbrăcate doar în tanga strălucitori și sutiene din dantelă subțire.

Nu poate fi decât un vis urât din care mă voi trezi în orice moment cu transpirații reci. Dar când îl văd și pe Alistair Ellington, în poala căruia stă un bărbat care scapă și el de aparatul dentar și apoi începe să-și descheie cămașa cu sprijinul lui Alistair, nu mă mai pot păcăli. Aceasta este realitatea.

Mă învârt supărată. Îl zăresc imediat. James Beaufort este sprijinit pe marginea holului, privind spectacolul. Ține în mână un pahar de lichid maro și are o expresie aproape beatifică. În secunda următoare, privirile noastre se întâlnesc. Zâmbind, își ridică paharul și toastează pentru mine. Partea rațională a creierului meu mă sfătuiește să-l găsesc mai întâi pe Lin și apoi să mă duc la profesori ca să putem opri imediat această nebunie. Partea irațională vrea să-i facă lui James lucruri rele care implică multă durere. Deși această parte este mult mai puternică în acest moment, mă răzgândesc și mă întorc.

Încă mai pot să-i provoc durere lui James Beaufort mai târziu. Și deja știu exact cum.

7

James

Luni dimineața nu există alt subiect de conversație decât petrecerea. După ce forumul online al școlii noastre aproape că a explodat în weekend, cu toată lumea care a împărtășit și comentat fotografiile și videoclipurile, astăzi colegii noștri de clasă ne bat palma când trecem pe lângă ei și ne mulțumesc pentru o seară reușită. Acțiunea nu a fost doar un titlu de primă pagină în ziarul nostru, ci a ajuns și la alte școli din Anglia.

Părinții mei, bineînțeles, nu au crezut un cuvânt din ce am spus când i-am asigurat că nu am avut nimic de-a face cu toată povestea, dar în cele din urmă au fost mai supărați pe Lydia, care nu a apărut deloc la petrecere.

Per ansamblu, acțiunea a fost un succes deplin.

Cel puțin până când difuzoarele de pe coridoare zornăie și un anunț răsună în toată școala.

– *Lui James Beaufort i se cere imediat să vină în biroul directorului Lexington*.

Mă așteptam la asta. Lexington își exprimase deja dezamăgirea cu privire la incident în timpul adunării, care are loc în fiecare luni înainte de începerea cursurilor în Boyd Hall, și le-a reamintit tuturor studenților codul de valori de la Maxton Hall cu o voce încărcată de semnificație. Întotdeauna este la fel: Noi facem o acțiune, el spune întregului corp studențesc cât de zguduit este, apoi ne cheamă în biroul său, doar pentru a ne avertiza și a ne concedia cinci minute mai târziu.

– Hai să vedem dacă ne ține aceeași prelegere ca de obicei, spune Wren și îmi înfășoară un braț în jurul umărului. Mă strânge rapid de partea lui. – Nu-l lăsa să te facă mic.

– Niciodată nu o fac, îi răspund, îmi iau rămas bun de la el și de la ceilalți și mă îndrept spre biroul directorului. Odată ajuns acolo, asistentul său îmi arată fără cuvinte ușa.

Fără ezitare, bat la ușă de două ori.

– Intră.

Intru și închid ușa în urma mea. Când mă întorc, sunt luat prin surprindere. Lângă biroul directorului se află antrenorul Freeman, iar în fața lui se află ... Ruby. Ea îmi aruncă o privire rapidă peste umăr înainte de a se uita din nou în față.

– Ai vrut să mă vezi? întreb. Sunt puțin nedumerit de public.

Lexington arătă cu mâna în fața biroului său spre scaunul din dreapta lui Ruby. – Ia loc. Tonul său este diferit față de cel obișnuit. În mod normal, când vorbește cu mine, sună în egală măsură enervat și iritat, ca și cum toate astea ar fi doar o pacoste pentru el și ar prefera să se întoarcă rapid la lucrurile importante din munca lui. De data aceasta, vocea lui este tulburător de liniștită. De asemenea, ridurile de pe fața lui par mai adânci decât de obicei. Se pare că nu am avut o zi bună pentru o prelegere.

Mă las pe scaunul din fața biroului său.

– E adevărat că tu ai fost cel care a avut niște ... Își curăță gâtul pentru petrecerea noastră din weekendul trecut. Se pare că trebuie să caute un cuvânt potrivit pentru aceste premise. – ... a angajat animatori care au provocat un scandal?

La cuvântul "entertainer" trebuie să-mi înăbuș un râs.

– Depinde la cine vă referiți prin "animator", domnule, spun eu încet. – Jur că nu am avut nimic de-a face cu DJ-ul.

Lexington dă din cap și se uită la mine cu ochi gri ca oțelul. – Credeți că este o glumă, domnule Beaufort?

Ridic din umeri indecis. – În unele zile, da, domnule.

Ruby oftă indignată. Mă uit la ea, dar îmi evită imediat privirea.

Directorul Lexington se apleacă în față pe biroul său de mahon închis. Lumina care strălucește în cameră de afară îi luminează doar pe jumătate fața. Liniștea de aici pare brusc aproape sinistră.

– Spune-mi, domnule Beaufort. Cum credeți că acest incident va afecta reputația colegiului nostru?

Trebuie să mă gândesc puțin la răspuns. – Cred că așa ceva ar fi bun pentru imaginea noastră. Aici, totul este întotdeauna mult prea rigid, nu strică să o mai slăbim din când în când.

– Chiar ți-ai ieșit din minți, șuieră Ruby.

– Doamna Bell! lătra domnul Lexington. – Nu este rândul tău acum.

Fața lui Ruby se face albă ca un cearșaf. Își strânge buzele cu putere și își coboară privirea spre rucsacul verde aflat în poala ei. Arată de parcă s-ar putea destrăma în orice moment.

– Dle Beaufort, ceea ce ați făcut a depășit limita. Nu pot tolera astfel de acte la Colegiul Maxton Hall.

... *prin urmare, emit un avertisment. Dacă vă mai comportați astfel, va trebui să suportați consecințele.*

Știu lecția lui Lexington pe de rost. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el și să-i văd reacția.

– Ești un om matur și acesta este ultimul tău an de școală. În sfârșit, trebuie să începi să îți asumi responsabilitatea și să realizezi că acțiunile tale vor fi urmate de consecințe, continuă Lexington.

Oh. Partea asta e nouă.

– Din moment ce ați distrus primul eveniment al anului școlar, cred că este corect să sprijiniți comitetul de evenimente școlare de acum până la sfârșitul semestrului. Să-i spunem muncă în folosul comunității sub supravegherea dnei Bell.

O secundă de tăcere. Apoi...

– Ce? strigăm Ruby și eu în același timp.

În clipa următoare ne holbăm unul la celălalt.

– Nici nu se pune problema, spun eu, în timp ce Ruby murmură: – Domnule, nu știu...

Lexington ridică mâna, făcându-ne să tăcem. Se uită la mine peste ochelarii fără rame, ochii lui parcă se înfigeau în ai mei.

– Dle Beaufort, sunteți la această școală de cinci ani. În acest timp ați făcut cele mai imposibile lucruri, începe el. – Fără ca eu să vă cer vreodată socoteală pentru asta. Am închis ochii când ați organizat o cursă de mașini în curtea școlii. V-am lăsat să scăpați când tu și prietenii tăi v-ați gândit că ar fi o idee amuzantă să îmbrăcați statuia fondatorului într-un costum de majoretă și o perucă. Sau când ai creat profiluri de întâlniri online pentru mine și pentru alți profesori. Sau când ai dat o petrecere neautorizată în Boyd Hall. Ca să nu mai vorbim de nenumăratele ori când ai apărut beat la petreceri *oficiale*. Dar, în sfârșit, trebuie să înveți că acțiunile tale provoacă reacții. Colegiul Maxton Hall

și-a construit o reputație în ultimele două secole. Noi reprezentăm disciplina și excelența și nu pot să-ți permit să le pui în pericol iar și iar cu imprudența ta tinerească. Acum Lexington se uită la antrenorul Freeman, care dă din cap scurt. Apoi privirea lui se întoarce la mine. O senzație de greață mi se răspândește în stomac. – Domnule Beaufort, sunteți suspendat din echipa de lacrosse pentru restul semestrului, cu efect imediat.

Sângele îmi curge în urechi. Îl văd pe Lexington deschizând gura și continuând să vorbească, dar nici măcar un cuvânt nu ajunge la mine.

În sezonul trecut, un jucător advers m-a atacat atât de tare cu crosa încât am căzut amândoi la pământ cu toată forța – el cu toată greutatea lui pe mine. Nu mai simțisem niciodată o durere atât de ascuțită și, timp de jumătate de minut, mi-a fost pur și simplu imposibil să inspir.

Exact așa se simte ceea ce se întâmplă chiar acum.

– Nu poți să faci asta, spun eu îngăimând, urând cât de patetic sună. Îmi limpezesc gâtul, respir adânc și îmi forțez masca impenetrabilității la loc pe față, așa cum m-a învățat tatăl meu.

– Da, domnule Beaufort. Pot, răspunse directorul cu calm, încrucișându-și mâinile în fața stomacului. – Și înainte să mă amenința cu părinții tăi – am vorbit deja cu tatăl tău în această dimineață. M-a asigurat că va susține orice pedeapsă pe care o voi alege.

Nici eu nu mă așteptam la asta. – Domnule, cu tot respectul, este ultimul nostru sezon. Eu sunt căpitanul echipei, băieții mei au nevoie de mine. Mă uit la antrenorul Freeman pentru ajutor.

Regretul din privirea lui se simte ca un pumn în stomac. – Tu ți-ai provocat asta, Beaufort.

– Alistair este suspendat pentru următoarele trei meciuri. Dacă nu sunt acolo...

– Cyril va prelua funcția de căpitan, iar eu voi pune unul dintre începători în locul tău.

Gâtul meu devine uscat. Simt cum îmi urcă căldura în obraji din cauza furiei, iar mâinile încep să-mi tremure. Le strâng strâns în pumni, îmi înfigurez unghiile scurte în piele până când mă doare, iar încheieturile degetelor îmi crapă.

– Vă rog, domnule antrenor. Cu coada ochiului o văd pe Ruby alunecând înainte și înapoi pe scaunul ei. Situația pare teribil de incomodă pentru ea, dar în acest moment nu-mi pasă ce crede despre mine.

Acesta este ultimul meu an de școală. Ultimele câteva luni până când viața mea se va duce complet pe apa sâmbetei. Pentru lacrosse – pentru acest ultim timp fără griji cu prietenii mei – aș face orice. Chiar dacă asta ar însemna să cerșesc în fața lui Ruby Bell.

Spre groaza mea, antrenorul Freeman nu cedează. Doar dă din cap, cu ambele brațe încrucișate în fața pieptului.

– Domnișoară Bell, am încredere că îi veți explica totul despre echipa de evenimente domnului Beaufort, continuă directorul Lexington, ca și cum nu tocmai mi-ar fi distrus viața. – Trebuie să participe la fiecare ședință, să se alăture fiecărei festivități până la sfârșitul semestrului. Dacă refuză sau vă face probleme, veniți direct la mine, ați înțeles?

– Da, domnule, spune Ruby încet, dar ferm.

– Când are loc următoarea întâlnire? Astfel, domnul Beaufort își va putea nota în agendă.

Ruby își drege glasul și, deși chiar nu vreau să o fac, întorc capul spre ea.

Privirea ei este dură. A mea este și mai dură.

– Următoarea întâlnire este astăzi, după prânz, în sala unsprezece a bibliotecii, spune ea, fără nicio emoție în glas.

Îmi strâng dinții cu putere. Caut cu frenezie orice cale de ieșire din această situație, dar e imposibil. În plus, habar nu am cum să le explic părinților mei.

De data asta chiar am dat-o în bară.

Ruby

– *Ce?*

Lin strigă atât de tare prin sala de grup încât probabil că și cei din bibliotecă o aud cu toții. Restul echipei se uită la mine cu nedumerire după anunțul meu.

– James Beaufort este deocamdată membru al echipei evenimentului, repet, la fel de neutru ca și prima dată.

Lin izbucni în râs. După ce se liniștește pe jumătate, încep din nou: – Vă rog să vă comportați normal când vine el. Cu ultima propoziție, mă uit la Jessalyn Keswick, care este în curs de a-și pune luciu de buze. Rozul palid îi flatează pielea neagră, la fel ca tot machiajul ei. Jessalyn este o persoană frumoasă, carismatică și îi captivează pe toți – inclusiv pe mine. Aș putea să mă uit la ea ore întregi.

– Ce? întreabă ea cu un zâmbet inocent. – Vreau doar să arăt cât mai bine când va sosi Beaufort. Îmi aruncă un sărut pe mână. Îmi dau ochii peste cap, dar mă prefac că îl prind și apoi îl ascund cu grijă în trusa mea de creioane. Restul echipei râde.

– La ce se așteaptă Lexington de la asta? întreabă Kieran Rutherford, un băiat din anul inferior. Cu pielea lui palidă, ochii ascuțiți, de onix și părul un pic prea lung, arată ca un vampir – un tânăr Conte Dracula cu trăsături tăioase. Este, de asemenea, bursier la Maxton Hall și cel mai de încredere și ambițios membru al echipei noastre, alături de Lin și de mine. – Să-l convertim și să-l conducem înapoi pe calea cea bună?

Lin pufni în nas. – Crede-mă, convertirea nu mai ajută.

Iată-l. Motivul pentru care Lin este cea mai bună prietenă a mea la Maxton Hall.

– Hei! Camille intervine. Nu mă surprinde, la urma urmei este una dintre cele mai bune prietene ale lui Elaine Ellington și, prin urmare, face parte din gașca lui James. În plus, nu ne suportă pe mine și pe Lin și urăște faptul că am fost puse în fruntea comitetului. Nu știu de ce mai face parte din echipa de evenimente, dar bănuiesc că este doar pentru aprobarea din carnetul de note. În orice caz, ea nu contribuie cu pasiune și sârguință.

– Oricum, spun repede, pentru că văd că Lin a deschis gura să răspundă. – El va participa la întâlnirile noastre, fie că ne place sau nu. Am vrut doar să vă anunț. De asemenea, a fost suspendat din echipa de lacrosse pentru restul semestrului.

Jessalyn fluieră apreciativ. – Lexington a preluat controlul aici.

Un murmur de aprobare circulă în sală. – Beaufort a meritat-o, spune Lin. – Ne-am petrecut jumătate din vacanță plănuind petrecerea de întoarcere la școală și el a stricat totul

cu acțiunea lui. În plus, Ruby a trebuit să-l lase pe Lexington să o cicălească o jumătate de oră astăzi.

– Serios? întreabă Kieran cu incredulitate.

Când dau din cap, el spune indignat: – Dar nu e vina ta că Beaufort i-a adus pe acești oameni la petrecere.

Indecis, ridic din umeri. – Noi am organizat petrecerea, așa că eu și Lin suntem responsabili pentru ea. În plus, intrarea ar fi trebuit să fie mai bine controlată. În acest sens, suntem parțial vinovați. Vrea să ne cerem scuze public pe *blogul Maxton, pentru ca* oamenii să știe că lucrul nu a fost plănuit de noi.

Ceea ce face ca furia mea față de Beaufort să fie cu atât mai mare. De când am venit la Maxton Hall nu am fost niciodată admonestat – nici de vreun profesor, cu atât mai puțin de directorul însuși. Dacă vreau să am vreo speranță de a fi acceptată la Oxford, am nevoie de un dosar impecabil, iar James a pus în pericol acest lucru cu comportamentul său copilăresc. Cu siguranță nu am de gând să las ca viitorul meu să fie distrus de un idiot care are prea mult timp și bani și nu știe ce să facă cu ei.

– Acest lucru este total stupid și nu are niciun sens. Sunteți ultima persoană care ar trebui să își asume responsabilitatea pentru acest rahat. Kieran se încruntă supărat.

Îi zâmbesc recunoscătoare și ignor privirea plină de semnificație a lui Lin. Ea încearcă să mă convingă încă de la sfârșitul anului trecut că Kieran este îndrăgostit iremediabil de mine. Dar asta e o mare tâmpenie. E doar un tip de treabă.

Îmi curăț gâtul. – Să începem atunci?

Ceilalți îmi dau din cap și eu arăt spre tabla albă pe care Lin a scris deja punctele de pe ordinea de zi a ședinței de astăzi. – Mai întâi ar trebui să trecem în revistă petrecerea – ce a mers bine, ce nu a mers? În afară de Beaufort, bineînțeles. Camille, vrei să întocmești tu procesul-verbal?

Camille îmi aruncă o privire răutăcioasă, dar își deschide caietul și ia un pix. Lin începe să descrie impresiile ei despre petrecere, iar eu arunc o scurtă privire la ceas. Este acum puțin după ora două. Pauza de prânz s-a încheiat. Deci Beaufort ar trebui să ajungă în orice moment. Un sentiment de neliniște se răspândește în stomacul meu. E fluturată și grețoasă, ca și cum aș fi... emoționată.

Imediat îndepărtez acest gând și mă alătur discuției. Avem nevoie de atât de mult timp pentru runda de feedback și pentru formularea de sarcini viitoare, încât trebuie să amânăm punctele rămase până la sfârșitul săptămânii. Mai distribuim câteva sarcini între noi și apoi întâlnirea se încheie. După aceea, Lin și cu mine rămânem în sala de grup pentru a formula scrisoarea de scuze.

James Beaufort nu-și arată fața pe parcursul celor două ore și jumătate.

După ce eu și Lin am trimis scrisoarea către Lexington, ne-am luat rămas bun unul de la celălalt. Lin se îndreaptă spre mașina ei. Locuința ei nu este departe de școala noastră, dar nu există niciun autobuz care să meargă până acolo, așa că mama ei i-a dăruit vara trecută o mașină mică la mâna a doua.

Orașul meu natal se află la o jumătate de oră distanță de Maxton Hall College. Cu fațadele sale de case dărăpănate și

străzile prost întreținute, Gormsey este cam opusul farmecului, dar îmi place să locuiesc acolo. Nici măcar călătoria zilnică cu autobuzul spre și dinspre Pemwick, unde se află Maxton Hall College, nu mă deranjează. Dimpotrivă, este cel mai relaxant moment al zilei pentru mine. În timpul călătoriei, nu trebuie să fiu Ruby care nu povestește nimănui despre familia ei și nici Ruby care nu poate împărtăși cu familia ei experiențele de la școală. În schimb, sunt doar... Ruby.

În drumul meu spre stația de autobuz, trec pe lângă terenul de sport unde se antrenează echipa de lacrosse. În timp ce trec pe lângă el, mă uit la jucătorii care sprintează în sus și în jos pe tot terenul în echipamentul lor.

Jucătorul cu numărul 17 îmi atrage atenția.

Mă opresc brusc. Apoi mă apropii de gard și îmi agăț degetele în plasa de sârmă.

Tipul ăsta mă ia peste picior.

Mă uit cu gura căscată la Beaufort, care îi pasează o minge lui Cyril Vega în timp ce aleargă. Îi pot auzi râsul stupid de aici.

Acel... acel... *nemernic*!

Chiar în acel moment, Beaufort se întoarce și mă vede. Prin cască abia pot vedea ce se întâmplă pe fața lui, dar postura i se schimbă. Devine rigidă și își propulsează bărbia aproape sfidător. Idiotul ăla nenorocit! În spatele meu aud vuietul autobuzului școlar care se apropie. În ciuda căldurii furioase care mi se răspândește în stomac, îmi abat privirea de la James și merg restul drumului până la stația de autobuz.

Lasă-l să facă ce vrea.

8

Ruby

În timp ce Ember îmi citește declarația personală pentru aplicația de la Oxford, eu încadrez numele ei mov în calendar cu pixul auriu. Acum Ember se uită peste declarația mea și pare mult mai oficială și mai solemnă.

– Interesul meu pasionat pentru politică, de la principiile filozofice la aspectele economice în practică, face din *Filosofie, Politică și Economie* cursul perfect pentru mine. Acesta combină toate domeniile care mă interesează și sunt entuziasmat de șansa de a studia cele mai importante probleme din societatea actuală cu o profunzime pe care numai Oxford mi-o poate oferi, citește sora mea cu voce tare, apoi se oprește pentru o clipă pe spate. Își pune creionul în gură și se rostogolește pe burtă pe pat pentru a se uita la mine.

Îmi țin respirația.

Ember începu să rânjească. Îi pescuiesc una dintre sandalele ei cu toc cu pană de pe podea și i-o arunc.

– Haide, Ember, șoptesc eu. Este ora două dimineața și ar trebui să fim în pat până acum. Dar am lucrat la declarația mea până acum câteva minute și, cum sora mea este oricum nocturnă și lucrează adesea la blogul ei până la primele ore ale dimineții, m-am strecurat repede în camera ei și am rugat-o să o citească.

– E un pic cam negru, îmi răspunde ea la fel de liniștită, deși abia o pot înțelege din cauza stiloului dintre buze.

– Așa ar trebui să fie.

– De asemenea, sună cam lăudăros. Ca și cum ai vrea să te lauzi cu cunoștințele tale și cu toată literatura pe care ai citit-o deja.

– Și asta face parte din asta. Mă ridic și mă duc la patul ei.

Fredonează gânditor și apoi încercuiește câteva puncte pe foaie. – Eu aș tăia cu siguranță aceste locuri, spune ea și mi-o întinde. – Nu e nevoie să dai cu noroi la universitate în felul ăsta și să tot menționezi unde aplici. Ei știu deja că sunt din Oxford. Chiar și fără ca tu să o spui de douăzeci de ori.

Mi se încing obrajii. – Da, așa e. Accept scrisoarea și o pun pe biroul ei, împreună cu agenda mea. – Ești o comoară, îți mulțumesc.

Ember zâmbește. – Nicio problemă. Și, apropo, știu deja exact cum poți să-mi întorci favoarea.

Așa a fost întotdeauna între mine și Ember. Una face ceva pentru cealaltă, iar apoi ajunge să își dorească ceva ce cealaltă face pentru ea, după care, la rândul ei, primește o favoare de la ea. Este un fel de troc, un schimb constant de favoruri. Dar, dacă Ember și cu mine suntem sincere, ne place să ne ajutăm reciproc.

– Trage.

– Ai putea în sfârșit să mă inviți la una dintre petrecerile tale de la Maxton Hall, sugerează ea cu dezinvoltură.

Mă înțepenesc.

Nu este prima dată când Ember îmi cere să fac acest lucru și de fiecare dată mă doare din nou că trebuie să o dezamăgesc. Pentru că este singura favoare pe care nu o voi face niciodată pentru ea.

Nu voi uita niciodată o ședință cu părinții când mama și tata au venit la Maxton Hall pentru a se prezenta profesorilor

mei și pentru a cunoaște părinții colegilor mei de clasă. A fost îngrozitor. În afară de faptul că clădirea principală este veche de sute de ani și este opusul accesibilității, privirile oamenilor nu puteau fi mai răutăcioase. Mama și tata se îmbrăcaseră elegant – dar în acea zi am aflat că Bell-chic nu este nici pe departe Maxton-Hall-chic. În timp ce ceilalți părinți au apărut în rochii elegante și costume Beaufort, tata era în blugi și o jachetă. Mama a purtat o rochie frumoasă, dar pe care încă mai avea lipită făină de la brutărie, lucru pe care l-am observat doar când o doamnă mai în vârstă i-a aruncat o privire disprețuitoare și apoi s-a întors să bârfească despre ea cu o cunoștință.

Chiar și astăzi, mi se rupe inima când mă gândesc la expresia de durere a mamei, pe care încerca să o ascundă în spatele unui zâmbet prefăcut. Sau la bărbia tatei când a eșuat de mai multe ori cu scaunul cu rotile în pragul unei uși, iar eu și mama a trebuit să îl ajutăm. Cei doi încercau să nu lase să se vadă cât de mult îi durea nasul încremenit și spatele întors al celorlalți părinți. Dar pe mine nu mă puteau păcăli.

În acea zi am hotărât că de acum înainte vor exista două lumi pentru mine – familia mea și Maxton Hall – și că le voi separa cu grijă pe cele două. Părinții mei nu fac parte din elita Angliei, iar asta este în regulă. Nu vreau să îi mai pun niciodată într-o poziție în care să se simtă atât de inconfortabil. Au trecut prin destule după accidentul de barcă al tatei, iar rahatul care se întâmplă la Maxton Hall este ultimul lucru cu care ar trebui să aibă de-a face.

Și același lucru este valabil și pentru Ember. Sora mea este ca un licurici – atrage mereu atenția cu personalitatea ei orbitoare și cu felul ei deschis de a fi. Știu exact ce se poate

întâmpla la Maxton Hall și am văzut cu ochii mei de ce sunt capabili băieții de acolo pentru că se cred stăpâni pe lume. Unele dintre poveștile pe care le-am auzit în toaleta fetelor în ultimii doi ani mi-au întors stomacul pe dos. Asta *nu i s-ar* întâmpla lui Ember.

Vreau doar ce e mai bine pentru sora mea. Și asta cu siguranță nu include școala mea și vizitatorii ei.

– Știi că nu putem lăsa să vină oameni din afară la petreceri, răspund eu cu întârziere.

– Maisie a fost la petrecerea de întoarcere la școală weekendul trecut, replică Ember sec. – A spus că a fost legendară.

– Apoi s-a strecurat înăuntru fără ca cei de la securitate să observe. În plus, ți-am spus deja că petrecerea a fost un eșec total.

Ember s-a încruntat. – Din gura lui Maisie nu părea a fi un eșec. Mai degrabă părea opusul.

Îmi strâng buzele cu putere și îmi împăturesc planificatorul.

– Haide, Ruby! Cât timp ai de gând să mă mai tragi pe sfoară? Promit să mă port frumos. Pe bune. O să mă comport ca și cum aș fi de aici.

Cuvintele ei mă înțeapă. Mă doare că ea crede că nu o vreau acolo pentru că mi-e teamă că m-ar putea face de râs. Privirea plină de speranță pe care mi-o aruncă mă face să mi se strângă gâtul.

– Îmi pare rău, dar nu pot, spun eu încet.

De la o secundă la alta, speranța este înlocuită de o furie fulgerătoare. – Ești atât de prost, serios.

– Ember ...

– Recunoaște doar că nu mă vrei la petrecerile tale stupide! spune ea cu reproș.

Nu pot răspunde. Nu se pune problema să mint, iar adevărul i-ar face rău.

– Dacă ai ști ce se întâmplă în culisele de la Maxton Hall, nu m-ai mai ruga să vin cu tine, șoptesc eu.

– Dacă mai ai nevoie de ceva în miez de noapte, du-te la prietenii tăi proști de la școală, șuieră ea. Apoi își trage pătura peste cap și se întoarce cu fața la perete.

Încerc să ignor pulsațiile dureroase care mi se răspândesc în piept. În tăcere, îmi iau agenda și scrisul de pe birou, sting lumina și ies din cameră.

A doua zi mă simt ca și cum aș fi epuizată și trebuie să folosesc corector pentru a-mi acoperi cearcănele. După ce m-am certat cu Ember, nu am putut adormi și am stat trează aproape toată noaptea. Lin, ca de obicei, își dă seama imediat că ceva nu e în regulă, dar crede că tot are legătură cu Beaufort și cu dezastrul din weekend, iar eu o las să creadă asta.

După ore, mă duc direct la bibliotecă. Vreau să folosesc jumătatea de oră dinaintea următoarei întâlniri pentru a returna cărți și a împrumuta câteva cărți noi care nu au fost disponibile în ultimele dăți.

Biblioteca este locul meu preferat din Maxton Hall și unde mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului până acum. Cu tavanul său boltit și galeria deschisă, nu este sumbră, ci primitoare, în ciuda rafturilor din lemn închis. De îndată ce pășești pe ușă, simți că aici există o atmosferă primitoare și productivă în care nu poți să nu te simți ca acasă. Ca să nu

mai vorbim de incredibila selecție de literatură la care avem acces aici. În mini-biblioteca din Gormsey, nu există nicio carte care să mă fi ajutat la declarația mea personală, în timp ce aici, la început, am fost copleșită fără speranță în a decide care este cea mai bună carte cu care să încep.

Mi-am petrecut zile întregi în locul meu preferat de lângă fereastră, pe de o parte pentru că este singurul loc din Maxton Hall în care mă simt bine și, pe de altă parte, pentru că nu ai voie să iei acasă cărțile vechi de secole din colecția de referință. Uneori, când sunt aici, îmi doresc ca ziua mea să aibă mai multe ore. Sau că aș putea sta mai mult decât până la sfârșitul școlii. Pentru mine, este ca și cum aș avea aici o mostră a ceea ce mă așteaptă la Oxford. Doar că bibliotecile de acolo – conform site-ului – sunt chiar mai mari și mai bine dotate. Și deschise non-stop.

Parcurgerea literaturii introductive menționate pe site-ul universității este o experiență care îmi provoacă nervi. Multe dintre cărți sunt lucrări complicate în care înțeleg paragrafele doar după ce le citesc de mai multe ori. Dar este, de asemenea, distractiv, și mi-am făcut un obicei din a face un mic caiet pentru fiecare carte, rezumând conținutul și adăugând propriile mele gânduri și note.

Sunt norocoasă și cele trei cărți pe care îmi doresc foarte mult să le citesc sunt din nou disponibile. După ce le împrumut, mă duc direct în sala noastră de grup. Am ajuns un pic mai devreme, dar pot să scriu ordinea de zi pe tablă și să-mi aranjez notițele. Pentru că am discutat atât de mult despre petrecerea de luni de la întoarcerea la școală, avem multe de recuperat astăzi.

Deschid ușa cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă țin cărțile lipite de mine. Am pus teancul mic pe o masă. Înainte chiar de a-mi lăsa complet rucsacul jos, îmi trec degetele peste coperta cărții lui Arend Lijphart, *Patterns of Democracy*.

– Avem o întâlnire în acest weekend, îi șoptesc.

Cineva lasă să iasă un sforăit moale.

Mă plimb cu mașina. În același moment, rucsacul îmi alunecă de pe braț și cade pe jos cu un zgomot puternic.

James se sprijină de pervazul ferestrei din celălalt capăt al camerei, cu ambele brațe încrucișate în fața pieptului. Se uită la mine cu o sprânceană ridicată. – E puțin trist, spune el.

Am nevoie de un moment pentru a mă aduna. – Ce este trist? întreb în timp ce îmi iau rucsacul de pe podea și îl așez lângă cărțile de pe masă. Una dintre găurile de pe fund s-a rupt și mai mult la impact, iar eu înjur în sinea mea. Va trebui să o întreb pe Ember dacă mă poate ajuta să o cos.

– Că ai început weekendul cu lucruri de școală. Se îndreaptă încet spre mine... – Mă gândesc la lucruri mai bune de făcut.

– Ce cauți aici? îi răspund neimpresionat și fără să răspund la insinuarea lui.

– Nu l-ai ascultat pe Lexington? Trebuie să încep să-mi asum responsabilitatea și să realizez că acțiunile mele au consecințe. El repetă cuvintele directorului cu un zâmbet batjocoritor.

Îmi deschid ghiozdanul și îmi scot pe rând agenda, trusa de creioane și dosarul comisiei. – Și acum te-ai hotărât brusc să asculți ce-ți spune el?

Privirea lui James este impenetrabilă în timp ce se oprește în fața mea. În acest moment, nu-l pot judeca deloc. – Nu e ca și cum aș avea de ales, nu-i așa?

Mă uit la el cu scepticism. – E clar că ai făcut o alegere alaltăieri.

El doar ridică din umeri. Probabil că antrenorul l-a admonestat după ce a aflat că James era la antrenament. Așa îi trebuie.

– Sunt aici. Doar bucură-te de asta. În același moment se apleacă și ridică ceva de pe podea – un stilou. Trebuie să fi căzut din rucsacul meu. James mi-l întinde. Cum acest gest pare aproape prietenos, îmi curăț gâtul și caut ceva să-i spun.

– Munca de pedeapsă durează doar un singur termen, James, spun eu. Este prima dată când îi pronunț prenumele.

Asta îi schimbă expresia. Dintr-o dată, nu mai pare să se uite prin mine, ci se uită direct în mine. Există un foc în privirea lui care arde în mine și îmi trimite un fior pe corp. Stomacul îmi furnică emoționat. Brusc, își abate privirea și se întoarce pe călcâie pentru a se întoarce în spate. – Asta nu schimbă cu nimic faptul că urăsc asta.

Inima îmi bate cu putere și înghit în sec în timp ce el se așează pe unul dintre scaune cu brațele încrucișate și se uită afară.

Nu știu ce vrea să spună prin – asta. Fie că e vorba de faptul că nu are voie să joace lacrosse. Sau faptul că trebuie să își petreacă timpul aici. Sau poate că se referă la mine. Dar pot trăi cu asta.

Sunt prea multe în joc pentru mine ca să las un băiat bogat și răsfățat să mă supere. Amândoi trebuie să trecem prin asta acum, fie că ne place sau nu, și cu cât acceptăm mai

repede acest lucru, cu atât ne va fi mai ușor să trecem peste această perioadă.

Fără să mai spun nimic, mă întorc la tablă și scriu ordinea de zi a ședinței de astăzi. Mă neliniștește faptul că nu știu dacă James mă privește sau nu, dar mândria mea nu-mi permite să mă întorc. Din fericire, ușa de la sala de grup se deschide puțin mai târziu. – Îmi pare rău, imprimanta noastră de acasă se învârtea și a trebuit să mă întorc și să-mi tipăresc declarația, dar acum o am, și... Lin se oprește la mijlocul frazei când îl zărește pe James.

– Hei, spune acesta.

Mă întreb dacă nu cumva așa îi salută pe toți cei din lume. Sunt sigur că le spune și el – Bună ziua profesorilor atunci când este invitat la interviurile de la Oxford.

– Ce caută el aici? mă întreabă Lin fără să-și ia ochii de la James.

– Fă-i munca de pedeapsă, spun eu sincer.

James nu spune nimic. În schimb, se aplecă, își deschise buzunarul și scoase un caiet. Îl așează pe masa din fața lui. Caietul este negru și legat în piele, iar pe copertă este imprimat în relief B-ul curbat, care reprezintă marca *Beaufort*. Cu siguranță costă o avere. Am fost odată la una dintre filialele Beaufort din Londra, când căutam un costum nou pentru tata. Asta se întâmpla acum câțiva ani, când a trebuit să se prezinte des la tribunal din cauza accidentului său. Îmi amintesc și acum etichetele de preț din patru cifre, care ne-au făcut să nu stăm în magazin mai mult de două minute, ci să ne retragem cât mai discret posibil.

Lin își drege gâtul lângă mine. Luată prinsă cu garda jos, îmi desprind privirea de la James și blestem căldura care îmi

urcă în obraji pentru a mia oară astăzi. Din fericire, Lin are suficient tact încât să nu comenteze.

– Poftim, spune ea și îmi întinde o folie transparentă cu mai multe foi. – Declarația mea.

Îl scot pe al meu din dosar și i-l dau. – Iată-l pe al meu. Dar nu este încă perfectă.

– Nici a mea nu este, spune Lin. – De aceea o citim contra. Crezi că vei avea ocazia să te uiți la ea în seara asta?

– Categoric. Putem să le parcurgem mâine, în timpul orelor libere, după matematică. Scot imediat stiloul auriu și notez în agendă declarația lui Lin citind și corectând.

– Mă simt foarte onorată că numele meu se află acolo cu ultrapen-ul, spune Lin încet și îmi zâmbește. Îi întorc zâmbetul și apoi scriu restul agendei pe tablă, în timp ce echipa noastră intră rând pe rând. Toată lumea îl privește cu precauție pe James din lateral, cu excepția lui Camille, care îl întâmpină cu sărutări pe ambii obraji.

După ce toată lumea a sosit, începem ședința.

– Punctul principal de astăzi este, de fapt, al doilea mare eveniment al anului școlar, începe Lin, iar fața ei se luminează. – Halloween.

Kieran scoase un sunet scăzut, fantomatic – uh-huuu, și un râs făcu înconjurul camerei.

– Balul mascat a mers foarte bine anul trecut, continuă Lin, deschizând pe laptopul ei o prezentare de diapozitive de anul trecut. Întoarce ecranul și îl ține în sus pentru ca ceilalți să poată vedea imaginile.

– Nu putem face același lucru din nou? Adică, dacă a mers atât de bine, sugerează Camille. – Ne-ar scuti de multă muncă.

– Nici nu se pune problema. Lin se uită la ea consternată, la care Camille ridică din umeri. Între timp, eu pășesc în partea dreaptă a tablei, care este încă liberă, și scriu *Halloween în* mijloc. Apoi desenez un cerc în jurul cuvântului.

– Trebuie să ne punem de acord asupra unui motto astăzi, explică Lin. – Hai să facem un brainstorming, da?

Pentru o scurtă clipă se face liniște.

– Știu doar ceea ce nu vreau, începu în cele din urmă Jessalyn.

– Afară cu ea. În felul ăsta putem deja să restrângem căutarea, spun și îi spun să plece.

– Cu siguranță nu vreau portocaliu. Decorul negru și portocaliu arată ca o petrecere de ziua unui copil, ceea ce nu se potrivește deloc cu Maxton Hall.

Dau din cap și notez un *decor elegant în* colțul din dreapta sus al tabloului.

– Ce zici de Alb și Negru? sugerează Doug. El este cel mai tăcut membru al echipei noastre și aproape niciodată nu vorbește, așa că sunt plăcut surprins de sugestia lui. Îi zâmbesc și mă întorc la tablă.

– Alb și negru este uzat.

Dintr-o dată e liniște ca un șoarece în cameră.

Încet, mă întorc din nou. James stă pe spate în scaunul său, postura sa relaxată contrastând puternic cu atmosfera tensionată care domnește brusc în cameră.

– Poftim? Lin spune ceea ce am în minte.

– Black and White este banal, repetă James, la fel de sec ca și prima dată.

– Te-am auzit deja, șuieră Lin.

Încruntându-se, se uită la ea. – Atunci nu înțeleg întrebarea.

– Noi facem brainstorming, Beaufort. Aruncăm idei în cameră și le scriem pe toate, *necomentate, pentru a găsi* soluția prin idei spontane, explic eu cât se poate de calm.

– Știu ce este o ședință de brainstorming, Bell, îi răspunde el, arătând cu bărbia spre tablă. – Și îți spun că nu va funcționa așa.

– Spune tipul care crede că ai nevoie de stripteuze pentru a crea o atmosferă bună, murmură Kieran.

– Am făcut asta doar pentru că știam cât de jalnică va fi petrecerea ta.

Nimeni nu spune nimic, dar simt cum atmosfera din încăpere devine din ce în ce mai încărcată. Cu excepția lui Camille, toată lumea se holbează la James cu ochi furioși, dar lui nu pare să-i pese deloc. Se uită în jur cu sprâncenele ridicate. – Haideți să mergem. Probabil că ați observat și voi înșivă asta.

– Dacă tu chiar crezi asta, atunci ești nebun, spune Kieran, iar Jessalyn dă din cap în semn de aprobare.

– Băieți, am să intervin. Îi privesc consternat pe cei doi. – Adunați-vă. Colțurile gurii lui James se strâmbă suspicios și îndrept spre el stiloul din mână ca pe o armă. – 'Nu trebuie să rânjești deloc. Ne-am petrecut o mare parte din vacanță plănuind această petrecere. Nu a fost penibilă.

James se apleacă în față pe scaun, cu ambele brațe sprijinite pe masă. – Aceasta este o chestiune de opinie.

Simt că o venă de pe frunte începe să-mi pulseze. – Da?

El dă din cap.

– Și de ce, pot să întreb? întrebă Lin cu un aer dulce-amărui. Cunosc tonul acela de voce. Nu este de bun augur și îmi face pielea de găină.

James ridică o mână și numără. – Bufetul părea ieftin. Muzica era nașpa. Nu exista un cod vestimentar stabilit. Iar atmosfera nu a început să se încingă decât mult prea târziu.

Îl simt pe Lin cum începe să tremure lângă mine. Dacă am fi fost singuri, i-aș fi sucit gâtul lui James pentru criticile sale dure. S-a muncit atât de mult la această petrecere din partea tuturor celor din această cameră, nu este corect să o respingă ca pe un eșec total. Mai ales că nu a fost așa. Dar, ca lider de echipă, trebuie să reacționez într-un mod rezonabil și echilibrat. Și au fost câteva puncte care nu au mers în mod optim, am aflat și asta luni, în timpul recapitulării.

– Sunt de acord cu tine în ceea ce privește muzica, spun cu o voce calmă. – Nu a fost perfectă. Dar oamenii au dansat oricum, așa că nu l-aș numi un eșec total acum.

– Pentru că asta se face la o petrecere. Dar atmosfera nu a fost nici pe departe atât de bună pe cât ar fi putut fi cu o muzică decentă.

În urmă cu trei ani, la fostul meu liceu, am participat la un seminar despre soluționarea litigiilor. Cursul a durat cinci după-amieze și ne-a învățat metode de rezolvare a conflictelor. Nu-mi amintesc totul, dar un lucru mi-a rămas în minte: că trebuie să faci ca toate părțile să se simtă ascultate și să direcționezi energia unei dispute către ceea ce contează.

Cu această rezoluție în minte, respir adânc și apoi mă uit cu fermitate la James. – Îți aud criticile și le voi lua în considerare. Cu toate acestea, nu schimbă cu nimic faptul că

suntem încă în procesul de a găsi o temă pentru Halloween. Îmi place foarte mult sugestia lui Doug și o voi lua în considerare. La fel cum voi nota toate celelalte sugestii, pentru ca la final să putem vedea ce se potrivește cel mai bine și ce nu. Cu aceste cuvinte scriu pe tablă "*Alb și Negru*". Apoi mă întorc din nou. – Mai sunt și alte sugestii?

– Bine, am o idee, intervine Jessalyn, ridicând mâinile ca și cum ar avea o viziune revoluționară. – Clasic șic cu o notă fantomatică. Lumini de mormânt, flori negre. O versiune modernizată a tradiționalei petreceri de Halloween.

Imediat o scriu.

– Este la fel de plictisitor.

– Dacă nu ai nimic de contribuit, taci din gură, Beaufort, mârâi Lin.

– O petrecere a vampirilor în roșu și negru, sugerează Kieran.

– De asemenea, penibil, murmură James.

O să trec peste asta. Nu am de gând să-i bag un pix în ochi.

– Ceea ce este jalnic este modul în care ne vorbești de rău tot timpul despre propunerile noastre, contrazice Jessalyn. – De ce nu faci una chiar tu, în loc să-ți exprimi energia negativă aici?

James se îndreptă și se uită la caietul său. Mă îndoiesc că există vreun cuvânt în el care să aibă legătură cu planificarea unei petreceri de Halloween.

– Propunerea mea este o petrecere victoriană. Weston Hall ar fi perfectă pentru asta. Ați putea obține veselă și tacâmuri originale din acea perioadă, boluri de punch, șervețele din dantelă și așa mai departe. De preferință în

negru. Sursele principale de lumină ar fi lumânările – exact ca pe atunci – care ar crea o atmosferă înfricoșătoare. Desigur, ar trebui să aveți grijă să nu dați foc școlii în acest proces, dar, cu măsurile de siguranță împotriva incendiilor, ar trebui să fie ușor de gestionat. Codul vestimentar ar fi decadent și elegant pentru acea epocă. Și există o grămadă de jocuri pe care victorienii le jucau de Halloween. Le-ai putea încorpora în desfășurarea evenimentului.

După ce James termină, în cameră se face liniște pentru o clipă.

– Este... o idee foarte bună, spun eu ezitant.

Ochii lui scânteiază când se uită la mine. – Credeam că doar luăm notițe și nu comentăm?

Îi evit privirea și scriu sugestia pe tablă.

– Am citit odată că în secolul al XIX-lea se făceau prăjituri pentru astfel de ocazii cu cinci obiecte diferite ascunse înăuntru, spune Kieran. – Celor care aveau obiectele în prăjituri li se prezicea că vor fi foarte norocoși. Am putea moderniza acest lucru și să oferim o recompensă celor care prind una dintre piese.

– Dar apoi anunțați-o și în prealabil. Nu că s-ar putea să se înece cineva, replică Camille, strâmbând din nas.

– Ce muzică să punem? întrebă Jessalyn.

– Ce ziceți de muzică clasică, amestecată puțin? Vă sugerez eu.

– Dar nu remixurile tale ciudate de clasic-electro-dubstep, se plânge Lin.

– Hei! Astea sunt mișto. În plus, mă pot concentra bine în ele. Toți cei din echipă se uită la mine cu scepticism. Căutând

ajutor, mă întorc la Kieran, care îmi împărtășește gusturile muzicale de cele mai multe ori. – Haide, Kieran. Spune-le.

– Există remixuri grozave ale muzicii victoriene. Zilele trecute am ascultat unul foarte bun de la Caplet.

Cu recunoștință zâmbesc și formez cu buzele mele – Trimite-mi link-ul.

– Ei bine, eu aș organiza o orchestră, intervine James. – Și aș repeta un dans pentru începutul petrecerii.

Un murmur de aprobare face înconjurul sălii, făcându-mă să mă simt un pic bolnavă. Nu pot dansa deloc.

– Bine, ascultând asta, aproape că se pare că ne-am hotărât asupra unei teme, spune Lin, părând la fel de nedumerit ca și mine în acest moment.

Ea arată spre tablă. – Aș dori totuși să supunem la vot. Cine este pentru alb și negru?

Nimeni nu se prezintă.

– Cine pentru petrecerea clasic-chic?

Din nou, niciun mesaj.

– Ce zici de petrecerea vampirilor răi?

Nu se ridică nicio mână.

– Ce spui la o petrecere de Halloween în stil victorian? Întreb și, înainte de a termina bine propoziția, patru brațe s-au ridicat. James se uită o clipă de parcă ar fi prea prost să vorbească, dar o face în cele din urmă.

Nu mă așteptam la turnura pe care a luat-o această întâlnire. Mă uit la Lin cu sprâncenele ridicate. – Aș spune că avem un motto pentru Halloween-ul de anul acesta de la Maxton Hall, atunci.

9

James

Percy a parcat Rolls-Royce-ul chiar în fața intrării principale a școlii. Stă sprijinit de mașină, cu telefonul mobil într-o mână și șapca în cealaltă. Șuvițele argintii care îi încrucișează părul negru par să crească mai mult în fiecare zi. Când mă zărește, pune imediat telefonul mobil deoparte, își pune șapca la loc și se ridică în picioare. Nu este chiar necesar, iar el știe asta.

Cobor treptele, iar oamenii din jurul meu se dau la o parte de bunăvoie din calea mea. Se pare că arăt la fel de rău pe cât mă simt. E numai vina comitetului de eveniment! Deja regret că nu mi-am ținut gura și nu am păstrat pentru mine sugestia de petrecere victoriană. Când mă gândesc la lista de lucruri de făcut pe care ceilalți au formulat-o după aceea, mă face să mă simt cu totul altfel. Dacă aș organiza petrecerea acasă, aș putea delega totul furnizorilor de servicii și nu ar trebui să mișc un deget eu însămi. Dar în acest caz *eu* sunt prestatorul de servicii, după cum m-a făcut Ruby să înțeleg cu sprâncenele ridicate.

Îmi vine să țip când mă gândesc că mai am încă un semestru întreg plin de astfel de întâlniri în fața mea. În afară de faptul că mi se pare insuportabil să nu mai pot participa la instruire.

Cu siguranță nu așa mi-am imaginat ultimul meu an de școală.

Ajungând la mașină, îmi vine de fapt doar să mă las pe bancheta din spate, dar înainte de a mă urca, Percy mă prinde de braț pentru o clipă.

– Domnule, se pare că nu sunteți bine dispus.

– Tu ai o capacitate de observație splendidă, Percy.

Se uită nesigur înainte și înapoi între mine și ușa mașinii.
– Ar fi bine să-ți stăpânești puțin temperamentul. Doamna Beaufort nu este într-o formă bună.

Deocamdată, echipa proastă a evenimentului este uitată.
– Ce s-a întâmplat?

Percy pare indecis pentru o clipă, ca și cum nu ar fi sigur ce să-mi spună și ce nu. În cele din urmă, face un pas spre mine și spune încet: – Tocmai vorbea cu cineva. Un tânăr. Părea să fie o ceartă.

Dau din cap și Percy deschide ușa ca să pot intra în mașină.

Din fericire, ferestrele sunt întunecate. Lydia arată groaznic. Ochii și nasul îi sunt roșii aprins, iar lacrimile i-au lăsat urme gri închis pe obraji. Niciodată nu a plâns atât de mult ca în ultimele săptămâni și mă enervează incredibil de tare să o văd așa și, în același timp, să știu că nu pot face nimic în privința asta.

Lydia și cu mine am fost mereu inseparabile. Când ai o familie ca a noastră, nu ai de ales decât să rămâi împreună, indiferent de situație. Îmi amintesc doar câteva zile din viața mea în care nu mi-am văzut sora geamănă. Ori de câte ori nu se simte bine, am un sentiment ciudat în piept – și ea simte la fel. Mama noastră ne-a explicat că acest lucru se întâmplă adesea în cazul gemenilor și ne-a făcut să promitem de

timpuriu că vom prețui această legătură pe tot parcursul vieții noastre și că nu o vom pune în pericol din neglijență.

– Ce se întâmplă, întreb după ce Percy pornește mașina.

Ea nu răspunde.

– Lydia ...

– Nu e treaba ta, șuieră ea.

Ridic o sprânceană și mă uit la ea până când se îndepărtează de mine și se uită pe fereastră. Cred că ăsta e sfârșitul conversației noastre.

Mă aplec și eu și mă uit afară. Copacii viu colorați trec pe lângă noi atât de repede încât se estompează într-o imagine indistinctă, iar eu îmi doresc ca Percy să încetinească. Nu doar pentru că gândul de acasă îmi face rău, ci mai ales pentru a câștiga mai mult timp să rup tăcerea Lydiei.

Aș vrea să o ajut, dar nu am idee cum. În ultimele săptămâni am încercat totul pentru a afla ce s-a întâmplat între ea și dl Sutton, dar ea blochează de fiecare dată. De fapt, nu ar trebui să fiu surprins. Poate că suntem nedespărțiți, dar nu am vorbit niciodată despre viețile noastre amoroase. Sunt lucruri pe care nu vrei să le știi despre sora ta – și viceversa. Dar de data asta e diferit. Este devastată, așa că am mai văzut-o doar o singură dată, cam acum doi ani. Și atunci aproape că ne-a distrus familia.

– Graham înnebunește, șoptește Lydia brusc, când eu deja nu mă mai aștept la asta.

Mă întorc din nou spre ea și aștept să continue. Furia pe care o simt față de acest profesor nenorocit bolborosește în mine pentru a mia oară, dar o resping. Nu vreau ca Lydia să se închidă în fața mea mai mult decât o face deja.

– Mi-e atât de teamă că Ruby îi va spune lui Lexington, rosti ea, cu vocea ei nazală.

– Ea nu va face asta.

– De unde știi tu? Recunosc în privirea ei același scepticism pe care l-am simțit față de Ruby când am întâlnit-o prima dată.

– Pentru că continui să fiu cu ochii pe ea, îi răspund după o vreme.

Lydia nu pare convinsă. – Nu poți continua să fugi după ea, James.

– Nu trebuie să o fac. Ea face parte din echipa de evenimente.

Lydia se uită la mine surprinsă, iar eu zâmbesc ironic.

Este bine de văzut cum tensiunea pare să cadă de pe umerii ei, nu complet, dar măcar puțin. După un timp, ea spune încet: – Am uitat complet de echipa de evenimente. Cât de nașpa e acolo?

Eu doar mormăi.

– Ai vorbit cu tata? întreabă ea cu prudență.

Scutur din cap și mă uit pe fereastră în momentul în care Rolls-Royce-ul se oprește. Fațada conacului nostru se înalță în fața noastră, cerul mohorât cu nori grei de deasupra fiind o reflectare a stării mele de spirit și a ceea ce mă așteaptă astăzi.

– Cum m-ai descrie în trei cuvinte? întreabă Alistair peste muzica care răsună la casetofonul meu. Stă pe canapea, aplecat asupra telefonului mobil, buclele blonde îi cad în frunte în timp ce privește ecranul cu capul înclinat.

Tocmai am pregătit două gin tonicuri și mă întorc pe canapea cu paharele. Fără să-și ridice privirea, Alistair întinde mâna și îmi ia unul.

Suntem deja la a treia rundă și, în sfârșit, se instalează în capul meu sentimentul de neclaritate pe care l-am așteptat în tot acest timp. Mă face să uit că ceilalți sunt la antrenamentul de lacrosse chiar acum. Și, cel mai important, îmi alungă amintirea ultimelor două ore. Vocea tatălui meu este deja doar un murmur scăzut.

– Ce zici de "armăsar prea excitat"?

Alistair zâmbi. – Ar fi corect. Dar probabil că voi ajunge mai departe cu modestia.

Râzând, mă las jos lângă el pe canapea. Nu pot scăpa de impresia că deja băuse un pahar sau două când i-am scris și l-am întrebat dacă vrea să vină la mine. Aparent, faptul că este suspendat din echipă nu îl lasă atât de neafectat pe cât ar vrea el să credem.

Oricum, a dat buzna în sufrageria mea cu anunțul că de acum înainte își va ține mâinile departe de tipurile de Maxton Hall și în schimb – să se uite mai atent la această întâlnire online. A spus-o cu un zâmbet larg, ca și cum nu ar fi fost cu adevărat serios și crease profilul doar pentru că se plictisea.

Dar îl cunosc suficient de bine ca să știu că este orice, dar nu este deloc indiferent. S-a săturat de băieții din Maxton Hall pentru că vor să se sărute cu el doar în secret. Spre deosebire de cei mai mulți dintre ei, Alistair și-a recunoscut deschis sexualitatea de doi ani – spre nemulțumirea părinților săi ticăloși, care de atunci îl tratează ca pe un proscris.

Dacă poate găsi pe cineva online care să nu-l facă să se simtă ca un secret murdar, eu sunt de acord. Mai ales că îmi distrage atenția de la propriile mele probleme, iar asta îmi este foarte util acum.

– Trebuie să fie exact trei cuvinte? întreb eu. El dă din cap. – Apoi... "băiat de treabă, lacrosse, atletic și în căutare de întâlniri fierbinți, bla bla bla".

El rânjește strâmb. – Bla, bla, e în regulă.

Alunec puțin mai aproape de el, gin tonic care se scurge din paharul meu și îmi curge pe mână. Înjurând, mi-o șterg pe pantaloni și apoi mă uit la telefonul mobil al lui Alistair. Când văd desenul pentru profilul său, râd.

– Ce? întreabă el provocator.

– Nu ești un optzeci și cinci, mincinosule.

El pufnește. – Da, așa este.

– Eu am 1,84 și tu ești cu jumătate de cap mai scund decât mine, omule. Dacă scazi zece centimetri, s-ar putea să ai dreptate.

Îmi dă un cot în lateral și alcoolul aterizează din nou pe degetele mele. – Nu mai fi așa o nenorocită de nefericită.

– Bine, bine. Iau trei înghițituri mari din paharul meu și îl pun pe masă. Apoi îmi iau laptopul de pe măsuța de cafea, îl deschid și încep să caut descrieri de profil care să sune rezonabil.

Să-l rugăm pe Alistair să vină aici a fost exact decizia corectă. A pus imediat șoferul să-l aducă și de atunci nu a făcut altceva decât să-mi distragă atenția – fără să pună nici măcar o întrebare.

– Oh, Doamne, murmur eu.

Alistair scoate un sunet întrebător și se apleacă spre mine ca să se uite la ecranul laptopului meu.

O întorc puțin spre el. – Voiam să mă inspir pentru descrierea profilului tău, dar acum îmi doresc să nu fi dat click pe acel link. Cine scrie, te rog, "Ideal ar fi să-mi fac geamănul, dar cum sunt copil unic, va trebui să te descurci tu" în descrierea lor?

Alistair pufni în nas. – Sunt deja în afara ei. O să scriu 18, lacrosse, deschis la orice.

– Nu, omule, spun clătinând din cap. – 'Deschis la orice' este aproape o licență pentru cereri ciudate.

El doar ridică din umeri. După câteva minute, spune fără să ridice privirea de pe telefonul mobil: – Apropo, Elaine a întrebat de tine.

Ridic o sprânceană, dar nu spun nimic. Este prima dată de la petrecerea lui Wren când Alistair aduce în discuție subiectul, iar din vocea lui nu-mi dau seama dacă va fi o conversație serioasă sau nu.

– Își face griji pentru inima ta tânără și fragilă și vrea să știe dacă te mai gândești des la ea.

Bine, cu siguranță nu e ceva serios.

– Ca și cum, replic eu. Mă îndoiesc că Elaine s-a gândit măcar o dată la noaptea noastră împreună. Probabil că Alistair este cel care nu poate renunța la subiect pentru că i-am trezit instinctul de protecție frățească.

– Încă nu-mi vine să cred că ai făcut sex cu sora mea. El dă din cap și scoate un sunet de sufocare. – Nu poți să te logodești cu ea până la urmă? Cred că atunci aș putea face față mai bine la toată povestea asta.

Zâmbesc și îi dau un pumn în umăr. – Dacă mă voi logodi cu cineva, cu siguranță nu va fi pentru ca tu să poți dormi mai bine.

Alistair oftă în semn de exasperare simulată. Apoi îmi întinde telefonul mobil: – Măcar poți să mă ajuți să mă hotărăsc ce fotografie să fac?

Îmi arată două, una în care stă întins topless pe o canapea, cu brațele încrucișate la ceafă, alta alb-negru, în care s-a fotografiat în oglindă și poartă un costum.

– Cel de pe canapea, spun eu. – Pe cealaltă o porți prea mult.

– Îmi place spiritul tău de echipă, Beaufort.

După aceea, subiectul Elaine este, din fericire, rezolvat și ne aduc un al patrulea rând de ginuri și tonice. Toastăm și Alistair se întoarce la noul său hobby, în timp ce eu mă uit cu jumătate de gură prin programul de e-mail.

Îngheț când văd că am primit o invitație de programare de la *birourile din Beaufort*. Cu reticență, deschid e-mailul, care nu spune nimic altceva decât: Vinerea viitoare, ora 19.00, prânz de afaceri cu conducerea de vânzări din Londra. Fiți punctual.

De la o clipă la alta, buna mea dispoziție a dispărut. În schimb, un fior rece ca gheața îmi străbate coloana vertebrală, în timp ce amintirile despre cearta cu tatăl meu din această după-amiază îmi revin în minte.

Ne faci de râs.

Avem o reputație de pierdut.

Copilăros, băiat prost.

Sunt supărată că am tresărit când a venit spre mine cu mâna ridicată, pentru că, de fapt, știu mai bine: în prezența lui Mortimer Beaufort, nu-ți arăți nici slăbiciune, nici teamă.

Numirea nu este nimic mai mult decât o pedeapsă. El este pe deplin conștient că mă lovește mai tare decât ar putea-o face vreodată cuvintele sau pumnii lui. De fapt, avem o înțelegere: atâta timp cât mă duc la Maxton Hall, mă lasă în pace cu tot ceea ce privește compania noastră. Faptul că acum trebuie să particip la acest dineu este modul lui de a-mi spune: – Eu sunt responsabil de viața ta și, dacă nu te aduni, se va termina mai repede decât crezi.

Frustrat, împing laptopul din poală și mă îndrept spre bar. Îmi torn un pahar plin de whisky și mă uit o clipă în lichidul maro. Apoi mă întorc și îl iau cu mine spre canapea.

Alistair se uită la mine. Pe fața lui nu a mai rămas nicio urmă din zâmbetul pe care îl avea mai devreme. – Te simți bine?

Ridic din umeri.

Am vrut ca Alistair să vină la mine ca să pot uita de chestia cu tata – nu să vorbesc despre asta.

Alistair nu-i dă curs. În schimb, îmi întinde telefonul mobil. – Am o potrivire. Pe ecran apare o fotografie a unui tip cu părul negru și mulți mușchi.

Alunec puțin pe canapea până când îmi pot sprijini capul de spătar. – Ce are în descrierea lui?

– Că are nevoie de cineva care să aibă grijă de inima lui. Și de penisul lui.

– Cât de creativ.

– Oh. Și mi-a trimis și o poză cu penisul lui. Ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă înainte de a-mi arăta organele genitale?

murmură Alistair, iar eu trebuie să râd împotriva voinței mele.

Acesta este unul dintre motivele pentru care Alistair este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Dacă aș vrea, aș putea să vorbesc cu el despre ceea ce mi se repetă în cap într-o buclă continuă. Aș putea vorbi cu el despre orice – dar nu trebuie să o fac. Până acum, suntem prieteni de atât de mult timp încât suntem în ton cu celălalt și ne cunoaștem și ne respectăm limitele, chiar dacă ne place să le testăm uneori. Mă îndoiesc că aș putea construi din nou o astfel de prietenie cu altcineva.

– Ți-e foame? întreb după un timp.

Alistair spune da și eu îl chem jos, în bucătărie. După cearta cu tatăl meu, îmi pierdusem pofta de mâncare, motiv pentru care acum mă simt complet înfometată.

În timp ce așteptăm ca ajutoarele de la bucătărie să aducă mâncarea sus, Alistair continuă să se uite la fotografii cu tipi pe jumătate dezbrăcați, iar eu mă uit pe lista de bloguri de pe laptop. În afară de câteva site-uri de lacrosse și de blogurile unor prieteni, de câteva luni urmăresc mai ales bloguri de călătorie. Aproape nimic nu mă lasă să mă deconectez la fel de bine ca reportajele și pozele din țări străine. Marchez unele dintre noile intrări pentru mai târziu – acum sunt prea beat pentru a fi cu adevărat receptiv.

Am salvat și blogul școlii pe lista mea. De fapt, a fost doar pentru a face mișto de el, dar când îl văd în cronologia mea, fața lui Ruby apare brusc în fața ochiului meu interior. Stomacul meu face o mică mișcare pe care nu știu dacă este din cauza foamei, a alcoolului sau poate altceva.

Degetul meu arătător se face independent și deschid blogul.

Unul câte unul, dau click pe evenimentele şcolii – toate plictisitoare – parcurg articolele – insuportabil de lipsite de imaginație – și mă uit la fotografii în căutarea chipului lui Ruby. Deși numele ei apare deasupra multor postări și este menționată pe nume la evenimentele şcolii, nu apare în nicio fotografie. La scurt timp după ce Lydia mi-a spus că ea și Sutton au fost prinse de Ruby, am căutat-o pe Google și am încercat să aflu cât mai multe despre ea pe internet. Dar nu am găsit nimic. Nu are niciun cont, nici pe Facebook, nici pe Twitter, nici pe Instagram – cel puțin nu sub numele ei real.

Ruby Bell este o fantomă.

Continui să derulez. Între timp, am căutat deja prin tot anul trecut și încă nu am găsit ceea ce caut. Orice ar fi. Cu cât mă uit mai mult, cu atât mă enervează mai mult. De ce naiba nu se găsește nimic despre ele?

– Te uiți pe *blogul școlii*? întrebă deodată Alistair.

Luat prins cu garda jos, îmi ridic privirea. Alistair se uită la laptopul meu cu o expresie dezgustată. Dar când privirea îi cade pe cuvântul pe care l-am tastat în căsuța de căutare a browserului, fața i se luminează brusc. – Oh, așa este.

– Ce?

Zâmbetul lui se lărgește. – Când le spun celorlalți.

Îmi închid laptopul. – Nu mai este nimic de spus.

Răspunsul lui Alistair este întrerupt de bătaia la ușă a menajerei noastre Mary, care ne aduce mâncarea. În timp ce conduce micul cărucior spre camera mea, mă ridic în picioare pentru a-mi umple din nou paharul. Acum, pe lângă vocea

tatălui meu, trebuie să-mi alung din minte imaginea feței îngâmfate a lui Ruby.

10

Ruby

Scrisul roz din agenda mea mă tachinează. Spune că ar trebui să-i cer lui Beaufort haine victoriene. Din păcate, chiar nu vreau să fac asta.

Am avut o supradoză de James Beaufort în această săptămână și sunt gata pentru weekend. De când am stabilit tema pentru petrecerea de Halloween, se comportă total aiurea în timpul ședințelor noastre. Fie face un comentariu urât după altul, fie ne ignoră complet. Nu mi-ar fi păsat dacă nu am fi hotărât ieri că posterul pe care vrem să-l creăm pentru petrecere ar trebui să prezinte un cuplu îmbrăcat în haine victoriene autentice. Iar cea mai ușoară modalitate de a obține astfel de costume rapid și, mai ales, gratuit, este prin intermediul familiei Beaufort și a imensei lor arhive.

Lin și cu mine am tras la sorți după ședință pentru a vedea care dintre noi va trebui să-i ceară lui James această favoare – bineînțeles că am pierdut. De atunci, m-am tot gândit la cea mai inteligentă modalitate de a-l aborda în legătură cu acest lucru. Poate că voi scrie un e-mail. Atunci nu va trebui să îl rog în fața tuturor și cel mai probabil voi primi o fisură.

Cu toată forța, îmi închid agenda și mi-o bag în rucsac.

– Putem face schimb, sugeră Lin și își luă pe umeri propria geantă. Apoi își ia tava, o pune peste a mea și le ia pe amândouă pentru a returna vasele.

Pe scurt, mă gândesc dacă alternativa – ascultarea unei prelegeri de o oră despre reglementările Lexington privind siguranța la incendiu – ar fi mai bună.

– Așteaptă, spune Lin în timp ce ieșim din cantină și ne îndreptăm spre centrul de învățare. – Îl iau înapoi. Nu vreau să fac schimb.

– Păcat. Eu aș fi făcut-o imediat.

Campusul este scăldat în lumina roșie-aurie a toamnei, iar primele frunze de stejar încep să se transforme dintr-un verde bogat într-un galben moale sau roșu închis.

– Haideți. Nu e așa de rău acum.

– Spune cea care a strigat în gura mare "Jackpot" când a câștigat lecția despre siguranța la incendiu la loto, spun eu sec.

Ea rânji prinsă. – Mi se pare atât de arogant. Vreau să spun că, până când se va termina mandatul, va fi un membru cu drepturi depline al echipei noastre. Atunci poate contribui cu ceva, nu-i așa? Mai ales că toată chestia asta a fost sugestia lui.

– Da. Din păcate, a fost o sugestie foarte bună. Îmi țin legitimația de student în fața ușii centrului de învățare până când luminița din buton se face verde. Apoi o deschid și îl las pe Lin să treacă.

Centrul de Învățământ este o clădire mică, folosită doar de către clasa a șasea. Este un loc în care vă puteți întâlni dacă doriți să pregătiți lucrări sau dacă aveți nevoie de un loc liniștit pentru a studia pentru examenele finale. Astăzi, într-una dintre sălile de meditații, avem prima întâlnire a unui grup de studiu care ar trebui să ne pregătească pentru viitorul proces de înscriere la Oxford.

– Oh, face Lin încet când intrăm în cameră, în același moment în care mă înțepenesc.

Vorbind de diavol.

Sala are douăzeci de locuri și singurele persoane prezente sunt Keshav, Lydia, Alistair, Wren, Cyril și... James. Plus două fete și un tip pe care îl cunosc doar din vedere, și o tânără, dar care presupun că este tutorele nostru. Ea este singura care ne salută.

Mă îndrept spre unul dintre locurile cele mai îndepărtate de clica lui Beaufort. Lin mă urmează și se așează lângă mine. Mecanic, îmi desfac agenda, pixurile și noul caiet pe care l-am cumpărat special pentru acest grup de studiu. În timp ce aranjez totul pe masa din fața mea – trebuie să fie paralel cu marginea mesei – încerc din toate puterile să mă prefac că ceilalți nu există. Nu vreau să am nimic de-a face cu James și cu siguranță nu vreau să am nimic de-a face cu prietenii lui. Numai gândul că trebuie să concurez cu oameni ca el în procesul de înscriere, oameni care provin din familii putred de bogate, cu generații întregi care au studiat la Oxford, îmi face rău.

Cum contrastează Lin cu mine, nu știu. Nu făcea parte din gașca lui James la vremea respectivă, dar se învârtea în cercurile lui pentru că era prietenă cu Elaine Ellington și cu alte câteva fete din anul de deasupra noastră. Dar apoi tatăl ei a părăsit-o pe mama ei pentru o altă femeie – care s-a dovedit a fi o escroacă de căsătorie puțin mai târziu. În decurs de un an și-a pierdut toată averea în favoarea ei, ceea ce a fost un scandal uriaș la vremea respectivă și motivul pentru care nimeni nu a mai vrut să aibă de-a face cu familia

Wang. Nici în afaceri, nici în plan social, nici la această școală.

Pentru ca Lin să poată continua să meargă la Maxton Hall, mama ei a trebuit să vândă casa de la țară și să se mute într-o casă mai mică lângă Pemwick. Deși încă locuiesc în patru ori mai mulți metri pătrați decât noi, trebuie să fi fost o ajustare nebună pentru Lin la vremea respectivă. Nu numai că și-a pierdut familia și viața pe care o cunoscuse până atunci dintr-o lovitură, dar mai ales și-a pierdut toți prietenii.

În cea mai mare parte a timpului, Lin se preface că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat vreodată. Ca și cum nu ar fi fost niciodată altfel. Dar uneori văd în ochii ei o urmă de dor care mă face să bănuiesc că, până la urmă, îi lipsește vechea ei viață. Mai ales când văd cu câtă nostalgie se uită la scaunul gol de lângă Cyril. Mă întreb de ceva vreme dacă nu cumva între ei a fost ceva, dar de fiecare dată când îndrept conversația chiar și de la distanță în această direcție, Lin schimbă instantaneu subiectul. Nu pot să o învinovățesc, la urma urmei, nu-i spun aproape niciodată nimic privat despre mine. Dar tot sunt curios uneori.

Ca prin farmec, privirea mea se îndreaptă spre James. În timp ce prietenii lui vorbesc și par a fi în continuă mișcare, el stă complet rigid în scaunul său. Wren vorbește cu el, dar sunt destul de sigură că nu ascultă. Mă întreb ce gânduri sunt responsabile pentru încruntarea de pe fața lui.

– Mă bucur să vă văd pe toți aici, începu meditatorul, iar eu îmi smulg privirea de la James. – Numele meu este Philippa Winfield, dar îmi puteți spune Pippa. În prezent sunt în al doilea semestru la Oxford și a trebuit să trec prin

procesul de înscriere la momentul respectiv. Așa că știu cum te simți acum.

Wren murmură ceva care îl face pe Cyril să râdă. Acesta îl ascunde cu un oftat din gât. Probabil că vorbesc despre cât de drăguță este Pippa. Cu părul ei blond închis ondulat și ondulat și tenul de porțelan, arată aproape ca o păpușă. O păpușă frumoasă și scumpă.

– În următoarele câteva săptămâni vă voi ajuta să vă pregătiți pentru *evaluarea competențelor de gândire* și pentru interviuri. TSA este un test de două ore pe care trebuie să îl dați pentru anumite cursuri la Oxford. Ajută universitatea să afle dacă aveți abilitățile și capacitatea de gândire critică necesare pentru a studia acolo.

Testul este programat în calendarul meu pentru imediat după Halloween și sunt deja emoționată gândindu-mă la sarcinile care ne așteaptă. În următoarele treizeci de minute, Pippa ne explică cum este structurat testul și cât timp vom avea la dispoziție pentru fiecare parte a sarcinii – toate lucruri pe care le știu de mult timp. Nu vreau să știu nimic despre cum funcționează testul, vreau să învăț cum să îl trec. Ca și cum Pippa mi-ar fi citit gândurile, în cele din urmă bate o dată din palme. – Cel mai bine ar fi să ne uităm la un exemplu de întrebare care ar putea apărea pentru sarcina de text. La vremea respectivă, m-a ajutat foarte mult să discut anumite întrebări cu alți candidați, pentru că toți avem moduri diferite de gândire și asta poate fi foarte edificator. Așa că m-am gândit că ar fi bine să facem același lucru aici. Își deschide dosarul și scoate un teanc de foi de hârtie, pe care ni le întinde. – Pe pagina doi veți găsi prima întrebare.

Tu, spune ea și arată cu mâna spre Wren, care a șoptit din nou ceva. – Vă rog să citiți întrebarea.

– Cu cea mai mare plăcere, îi întoarce un zâmbet impertinent înainte de a-și lua hârtia și de a citi cu voce tare: – Prima întrebare este: Dacă poți da motive pentru acțiunile tale, înseamnă că acțiunile tale sunt raționale?

Brațul lui Lin se ridică în sus.

– Nu trebuie să vă prezentați, eu deschid discuția deschisă, spune Pippa și îi face semn din cap lui Lin.

– Toate acțiunile au o origine emoțională, începe prietenul meu. – Deși ni se spune mereu să gândim și să luăm o decizie inteligentă în loc să ascultăm ce îți spune inima, în cele din urmă toate deciziile sunt conduse de emoții și, prin urmare, nu sunt raționale.

– Acesta ar fi un eseu foarte scurt, spune Alistair, iar prietenii lui râd. Toți, cu excepția lui James. Acesta clipește de mai multe ori ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Este o teză care acum poate fi dezvoltată sau respinsă de unul dintre voi, spune Pippa.

– Pentru a putea răspunde la întrebare, ar fi necesar mai întâi să definim ce înseamnă de fapt "rațional" în acest context, spune Lydia brusc. Are un stilou înfipt după ureche și ține în mâini bucata de hârtie cu întrebarea în fața ei. La ce program de studii se înscrie?

– Raționalitate înseamnă gândire sau comportament caracterizat de rațiune, murmură Kesh.

– În acest context, raționalitatea înseamnă rațiune, spun eu. – Dar rațiunea este ceva subiectiv. Cum poate fi definită rațiunea când fiecare persoană are reguli, principii și valori diferite?

– Aș spune, totuși, că toată lumea are mai mult sau mai puțin aceleași valori de bază, intervine Wren.

Ridic din umeri indecis. – Cred că depinde de cine te-a crescut și de ce fel de oameni te înconjoară.

– Fiecare persoană învață din copilărie că nu trebuie să ucidă alți oameni și așa mai departe. Dacă cineva acționează în conformitate cu aceste principii, este în mod obiectiv rațional, răspunde el.

– Dar nu toate acțiunile pot fi atribuite acestor principii, subliniază Lin.

– Deci, dacă fac ceva care mă rupe, dar care știu că respectă un anumit principiu – atunci este aceasta o decizie rațională? întreabă Lydia. Mă uit la ea confuz, dar privirea ei este fixată ferm pe bucata de hârtie cu întrebările.

– Dacă aceasta corespunde înțelegerii tale de bază a rațiunii, atunci da, răspund după o scurtă pauză. – Acest lucru arată în mod clar cât de diferite pot fi principiile unor persoane diferite. Eu nu aș face niciodată în mod voluntar ceva care m-ar rupe.

– Așadar, înțelegerea mea de bază a rațiunii valorează mai puțin decât a dumneavoastră? Lydia pare brusc foarte supărată. Pe obrajii ei palizi apar pete roșii.

– Prin aceasta vreau să spun că eu cred că o acțiune nu poate fi rațională dacă rănește pe cineva. Fie că este vorba de tine însuți sau de altcineva. Dar aceasta este doar afirmația mea.

– Iar standardele tale sunt mai înalte decât cele ale altora. Nu-i așa?

Surprinsă, mă uit la James. A vorbit atât de încet încât aproape că nu l-am auzit. Nu mai pare să fie în altă parte, ca

și cum ar fi în gânduri. Acum este chiar aici, în această cameră, cu privirea lui rece fixată pe mine.

Îmi strâng cu fermitate stiloul. – Nu mă refer la mine, ci la faptul că fiecare gândește și acționează diferit.

– Să zicem că aș aduce stripteuze la o petrecere pentru a crea o atmosferă și a le oferi tuturor un moment de distracție, spune James încet. – Aceasta ar fi o decizie clar rațională, judecând după cum înțelegi tu întrebarea.

În orice moment stiloul meu se va rupe în două. – Asta nu a fost o decizie rațională, a fost imorală și de rahat.

– Cel mai bine ar fi să nu folosești cuvinte precum "rahat" nici în eseu, nici la interviurile cu candidații, intervine Pippa.

– Faci diferențe într-un loc care nu este întrebat aici, revine sec James. – Dacă ai două oferte de muncă, de exemplu, și câștigi mai mult la una dintre ele, dar ai fi mai fericit la locul de muncă mai prost plătit, decizia rațională ar fi să optezi pentru locul de muncă mai bine plătit.

– Dacă acționați în conformitate cu un principiu monetar al rațiunii, ceea ce nu ar trebui să vă surprindă. Corpul meu este inundat de energie și mă simt ca și cum nimeni nu există în această cameră în afară de James și de mine.

Acum ridică o sprânceană. – În primul rând, nu mă cunoști deloc. În al doilea rând, acțiunea rațională este de a alege slujba mai bine plătită.

– De ce, pot să întreb?

Se uită direct în ochii mei. – Pentru că în această lume nimeni nu este interesat de tine dacă nu ai bani.

La vorbele lui, îmi dau seama de tălpile uzate ale pantofilor mei, dar și de rucsacul meu ciuruit. Mânia se

aprinde în mine, arzând și furioasă. – Așa îți poți da seama cine te-a crescut.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, cu o voce periculos de calmă.

Ridic din umeri. – Când ți se întipărește de mic că nimeni nu va fi interesat de tine dacă nu ai bani, este clar că acționezi conform unei raționalități în care nimic altceva nu mai contează. Destul de patetic, într-adevăr.

Un mușchi de pe maxilarul lui începe să se crispeze. – Ar fi bine să nu mai spui nimic acum, Ruby.

– Nici la Oxford nu vei putea să faci pe nimeni să tacă. Poate ar trebui să te obișnuiești să fii contrazis sau să te obișnuiești cu ideea de a fi respins. Dar chiar și așa nu ar trebui să ai probleme, pentru că ești încă bogat și lumea este interesată de tine.

James tresare de parcă l-aș fi pălmuit. În încăpere este o tăcere mormântală. Singurul lucru pe care îl aud sunt bătăile accelerate ale inimii mele și hohotele de tunet din urechile mele. În secunda următoare, James se ridică în picioare cu o asemenea smucitură încât scaunul lui se răstoarnă pe spate și se prăbușește pe podea. Îmi țin respirația în timp ce el părăsește camera cu pași lungi și trântește violent ușa în urma lui.

Dintr-o dată am redevenit conștient de ceea ce mă înconjoară. Prietenii lui James clipesc perplecși, ca și cum s-ar întreba ce naiba tocmai s-a întâmplat. Între timp, pe fața Lydiei nu se citește decât un șoc de nedescris. Un fior rece mă străbate pe șira spinării. Încet-încet, îmi revin din adrenalină și îmi dau seama ce tocmai am spus.

Atât de mult pentru "a rămâne invizibil". În loc de o discuție profesională, am devenit personală, pentru că James m-a înfuriat. Ceea ce a spus era adevărat. Chiar nu-l cunosc. Și nu am dreptul să arunc cu astfel de lucruri în el doar pentru că se comportă ca un ticălos fără cap. Asta nu mă face mai bun decât el.

Ce naiba s-a întâmplat cu mine?

11

James

Până acum, modelul care se întinde pe frunza mea arată destul de impresionant. Pânzele negre ascuțite, micile spirale și cercurile sălbatice par aproape tridimensionale. Ca și cum ar fi suficient să întinzi mâna pentru a fi atras în imagine. Sunt surprinsă de fiecare dată de ceea ce poate ieși din mâzgălit. Și cu cât succes îți distrage atenția – de exemplu, de la faptul că băieții mei sunt la câteva sute de metri distanță, pe terenul de sport, antrenându-se pentru meciul din weekendul următor. Sau de faptul că mai am exact o oră și unsprezece minute de petrecut în această cameră.

– James!

Îmi ridic privirea. Toți cei din echipa de la eveniment se uită la mine. – Ce este?

– Nici măcar nu mă asculta! strigă Jessalyn și se uită indignată la Ruby, ca și cum ar fi vina ei că eu nu sunt în stare să particip la aceste întâlniri inutile.

– Atunci o voi repeta din nou, spune Ruby cu calm și se uită la mine din partea opusă a mesei. – Avem nevoie de costume pentru a face poza pentru posterul nostru. Există un magazin de închiriat în Gormsey, dar se vede după haine că nu sunt originale, ci din plastic.

– Gormsey? întreb eu, confuz.

– Locul meu de reședință, explică ea încet.

Nu am auzit niciodată de el.

Mă întreb în ce fel de casă locuiește Ruby. Cum arată părinții ei. Dacă are frați sau surori.

Lucruri care nu ar trebui să mă intereseze.

– Am spus data trecută că am vrut ca fotografia să fie cât mai autentică posibil. Dar nu este atât de ușor să găsești costume bune. *Beaufort există de o* sută cincizeci de ani, nu-i așa?

Încearcă din răsputeri să îmi vorbească frumos, dar asta nu schimbă cu nimic sentimentul de răceală mult prea cunoscut care îmi curge prin vene.

Am o presimțire a ceea ce urmează.

– Crezi că ai putea să-i întrebi pe părinții tăi dacă ne pot împrumuta niște haine de atunci?

Mi-aș dori să pot continua să mâzgălesc în carnețelul meu. Sau să fiu în altă parte – la lacrosse, de exemplu. Nimeni nu vrea nimic de la mine acolo, pot doar să alerg, să lovesc, să manevrez, să înscriu goluri și să fiu liber. Pe teren, pot să uit. Aici îmi amintesc cine sunt și ce mă așteaptă în viitor.

Îmi curăț gâtul. – Mă tem că nu pot.

Ruby pare că se aștepta la răspuns. – Bine. Pot să întreb de ce?

– Nu, nu se poate.

– Deci, cu alte cuvinte, nu *vrei să* ne ajuți, spune ea calm.

– A putea sau a vrea nu face nicio diferență. Răspunsul meu rămâne același.

Nările i se umflă ușor în timp ce se străduiește să-și păstreze calmul. Nu prea reușește, iar faptul că o privește făcând asta este cumva amuzant. Încerc să ignor faptul că este foarte drăguță. Nu am mai văzut niciodată un chip ca al ei: Nasul ei strâmt nu se potrivește cu tracul mândru din jurul gurii, ochii ei de pisică nu se potrivesc cu pistruii de pe

nas, iar franjurii drepți nu se potrivesc cu fața ei în formă de inimă. Dar, într-un mod ciudat, totul se potrivește perfect. Și devine din ce în ce mai fermecător cu cât o văd mai mult.

Nu-mi pot explica de ce mi-am pierdut cumpătul așa ieri. Nu era prima dată când cineva mă acuza că sunt un ticălos bogat și răsfățat. Nici măcar nu era prima dată când *Ruby* mă acuza de asta. Nu știu de ce m-au afectat atât de mult cuvintele ei, dar mi-au făcut ceva – și nu mi-a plăcut. Nu mă cunosc așa – și nici prietenii mei. Niciunul dintre ei nu mi-a vorbit astăzi despre incident și speram să se distreze tachinându-mă în legătură cu reacția mea și să elimine astfel gravitatea problemei. Dar tăcerea lor și privirile lor pline de înțeles nu au făcut decât să adauge greutate și semnificație cuvintelor lui Ruby.

În sinea mea, gemu. Voiam să mă bucur de ultimul an de școală, la naiba, să nu-mi fac griji – pentru nimic și pentru nimeni – și doar să mă distrez. În schimb, nu apuc să joc lacrosse, trebuie să stau în această sală de grup de rahat în care aerul este nebunește de prost și să o ascult pe Ruby spunându-mi că ...

Ruby se rupe în fața ochilor mei.

– Îmi pare rău, spun, frecându-mi fața cu ambele mâini. – Ce?

– Băieți, ne putem descurca și fără el, spune Kieran supărat.

– Aș putea să mă descurc și fără tine, dar din păcate trebuie să te suport până la sfârșitul semestrului, îi răspund și îl privesc cu răceală.

– James! strigă Ruby supărată.

– Ce? Sunt doar sincer.

– Există momente în viață când sinceritatea este nepotrivită.

Îmi stă pe vârful limbii să răspund: – Asta spune persoana potrivită. Dar mă abțin. Cumva mi se pare tăios când îmi vorbește atât de sever. Ceea ce se datorează, probabil, faptului că nu am mai ieșit la petreceri cu băieții de două săptămâni și am mult prea multă energie acumulată în mine. Am nevoie urgentă să îmi iau gândul de la lucruri. Cât se poate de discret, îmi scot telefonul mobil din buzunar și trimit un mesaj grupului nostru. Petrecere la mine diseară.

– Hai să luăm costume de la magazinul de închirieri, sugerează Lin. – Cu puțin Photoshop le putem face să pară destul de autentice.

Kieran pufni în nas. – Asta e o prostie. James *Beaufort* este în echipa noastră.

– Atunci va trebui să fac eu însămi o cerere la *Beaufort dacă* James nu vrea să mă ajute, spuse Ruby brusc.

– N-o vei face, spun absent, fără să-mi iau ochii de pe telefon. Alistair scrie despre cât de prost se descurcă nou-veniții și că antrenorul o ia razna.

– Nu poți să-mi interzici, nu-i așa?

Cu siguranță nu vreau ca ea să vorbească cu părinții mei. Nu vreau pe nimeni lângă părinții mei. Asta e cam imposibil, având în vedere că ei finanțează această școală în mare măsură cu donațiile lor și apar la fiecare petrecere. Dar numai ideea ca Ruby să fie în preajma tatălui meu îmi întoarce stomacul pe dos.

– Chiar vrei să-i spun directorului Lexington, la întâlnirea noastră săptămânală, cât de puțin contribui?

Încet, ridic privirea și mă uit la Ruby cu ochii îngustați. Nu-mi vine să cred că ea chiar încearcă să mă șantajeze chiar acum. Dacă n-aș fi atât de supărat, aș fi impresionat.

– Fă ceea ce nu te poți abține să nu faci, mârâi eu.

Îi ignor pentru tot restul orei și nimeni nu-mi mai vorbește. Desenez modele furioase în caietul meu, cercuri și obiecte cu muchii ascuțite care se transformă în mici monștri cu dinți ascuțiți care țin în gheare bețe de lacrosse. Când Ruby declară ședința încheiată, mă ridic atât de repede încât Camille tresare lângă mine, speriată. Aproape că am ieșit pe ușă când Ruby îmi stă brusc în cale.

– Poți să rămâi un moment?

– Mă grăbesc, spun printre dinții încleștați.

Încerc să fac un pas în jurul ei, dar și ea alunecă în lateral.
– Vă rog.

Tonul ei nu mai este supărat ca acum câteva minute. Acum sună obosită, de parcă abia așteaptă să iasă în sfârșit din această cameră mai mult decât mine. Poate de aceea dau din cap și le fac loc celorlalți. Sau poate din cauza gândului la directorul Lexington și a faptului că vreau să evit să particip la aceste ședințe de echipă mai mult decât este necesar. Kieran este ultimul care pleacă și, înainte de a închide ușa în urma lui, îmi aruncă o privire ciudată. Dacă ar trebui să scriu, aș spune că este gelos pe mine. Interesant.

Ruby își curăță gâtul. Se sprijină cu șoldul de una dintre mese și are brațele încrucișate în fața pieptului. – Dacă ești supărat pe mine, nu te descărca pe echipă. Nu e vina celorlalți și e rău să le faci zile fripte din cauza asta.

Gândindu-mă la ziua de ieri aproape că mi se face rău. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-a aruncat. Dar cu siguranță nu vreau ca ea să știe că m-a lovit cu el.

Așa că îi întorc privirea cu răceală. – Nu sunt supărată pe tine.

– Dar nici tu nu dai o impresie prea pașnică.

Mă uit la ea cu o sprânceană ridicată. – Am avut o dezbatere stupidă într-un grup de studiu, Ruby Bell. O dezbatere care în cele din urmă a devenit prea stupidă pentru mine. Ce vrei de la mine?

– Am vrut doar să-mi cer scuze. M-am comportat incorect și am devenit personal și îmi pare rău pentru asta.

Bine, asta nu a fost ceea ce mă așteptam. Am nevoie de un moment pentru a căuta cuvintele potrivite. – Te iei mult prea în serios dacă crezi că încă mă mai gândesc la asta.

Clipește de câteva ori, în mod clar iritată de răspunsul meu mușcător. – Știți ceva? Las-o baltă.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze doar pentru că vrei ceva de la mine.

– Nu-mi cer scuze pentru că vreau ceva de la tine, James, îl contrazice ea – Ci pentru că îmi pare cu adevărat rău. Am fost doar... rea ieri.

Ne privim o vreme și eu caut intenții ascunse în privirea ei. Dar nu am găsit niciuna. Expresia ei este sinceră și deschisă. Pare să vorbească serios. Pentru scurt timp, îmi cântăresc opțiunile. Aș putea să continui să o las rece și să mă prefac că nu-mi pasă de ceea ce a spus. Dar atunci risc ca ea să mă șantajeze cu Lexington și să-mi prelungească timpul petrecut în acest comitet. În plus, îmi dau seama că nu asta îmi doresc cu adevărat. Să mă cert cu Ruby Bell e al naibii de

obositor. Cred că mi-ar face viața mult mai ușoară dacă aș găzdui-o aici.

– Bine, eu spun simplu.

Dintr-o dată, atmosfera dintre noi nu mai este la fel de încărcată de furie ca acum câteva minute. Simt că pot respira din nou, iar umerii lui Ruby par și ei brusc mult mai relaxați.

– Bine, răspunde ea. Pentru o clipă pare indecisă, ca și cum nu ar ști ce să facă în continuare. Apoi dă din cap și se întoarce la masa ei.

Își ia agenda, o deschide și bifează ceva. Mă întreb dacă scuzele ei față de mine au fost, în mod serios, un punct de pe una dintre listele ei de lucruri de făcut. Nu m-ar mira.

De fapt, aș putea pleca acum. Am spus tot ce era de spus. Nu știu de ce nu mă mișc de pe loc, dar o privesc cum își strânge lucrurile. Totul pare să aibă locul său în rucsacul ei hidos, și este ceva ciudat de liniștitor, aproape hipnotic, în felul în care un dosar, un caiet, pixuri, o sticlă de apă și, în cele din urmă, agenda ei dispar treptat în el.

– De câte costume ai nevoie pentru afiș? mă aud deodată întrebând.

Ruby îngheață în mijlocul mișcării. Încet-încet își întoarce capul să se uite la mine. – Doi, spune ea cu atenție. – Un costum de bărbat și unul de femeie.

O văd cum încearcă în zadar să nu pară prea încrezătoare și decid să nu o mai țin în suspans.

– O să-mi întreb părinții, spun după o scurtă pauză.

Ochii lui Ruby se aprind și este evident că are nevoie de un mare efort pentru a-și reprima o licărire. – Serios?

Dau din cap. – Ești fericită acum?

Ruby își închise rucsacul și și-l puse pe umăr. Apoi face câțiva pași spre mine: – Mulțumesc. Chiar ne ajuți cu asta.

Ridic din umeri și părăsim sala de grup împreună pentru prima dată de când am început să particip la întâlnirile cu echipa de evenimente.

– Planificarea merge bine, nu-i așa? Pentru Halloween?

Surprinsă, se uită la mine din lateral. Sunt la fel de surprins de întrebarea mea. De ce naiba nu plec de aici?

– De fapt, da. Dar nu cred că voi putea dormi liniștit până când petrecerea nu va fi un succes.

– De ce îți pasă atât de mult?

Se gândește câteva minute înainte de a răspunde. – Vreau să dovedesc că sunt bună la conducerea echipei. Că sunt la înălțimea sarcinii. A trebuit să lupt din greu pentru a intra în echipă, în primul rând, și apoi a trebuit să lupt din greu pentru a nu o lăsa pe Elaine să mă doboare. Ea îmi aruncă o privire de scuză. – Știu că sunteți prietene, dar chiar nu a fost un bun lider de echipă. Nu vreau ca toată munca și pasiunea pe care am depus-o și încă o depun în comitet să se irosească.

mormăi eu gânditor, iar ea îmi aruncă o privire întrebătoare.

– Mă întreb dacă există ceva care să mă pasioneze atât de mult.

– Lacrosse? întreabă ea.

Ridic vag din umeri. – Poate.

Coborâm scările, trecem prin bibliotecă și ieșim afară și, pentru prima dată, îmi dau seama cu adevărat că evenimentele care mie mi se par atât de inutile și enervante reprezintă o parte importantă din viața altora.

– Cât e ceasul? întrebă brusc Ruby.

Mă uit la ceasul meu de mână. – Puțin înainte de ora patru.

Ea înjură încet și fuge. – O să pierd autobuzul!

Rucsacul verde îi sare în spate și părul ei șaten se învârte în aer în timp ce aleargă spre stația de autobuz.

Mă duc la șoferul meu, care mă așteaptă în parcare în Rolls-Royce-ul nostru. Brusc, să le cer părinților mei nu mai pare o povară.

Ruby

Îmi vibrează telefonul mobil în timp ce stau în fața televizorului cu părinții mei și Ember și mă uit la *The Voice Kids*. Îl scot din pantaloni. Butonul de deblocare este blocat de ceva vreme și simt că trebuie să apăs pe el un pic mai tare în fiecare zi. Când telefonul meu înțelege în sfârșit instrucțiunile, mă blochez.

Un număr necunoscut mi-a scris un mesaj.

Am pregătit costumele pentru poster. Pot să le iau mâine de la Londra. – J.

– Nu-mi vine să cred că fata asta are opt ani, îmi ajunge la ureche vocea mamei cu uimire.

– De ce nu știți să cântați voi doi? întrebă tata... – Pe vremea aceea, v-aș fi trimis la un spectacol ca acela.

– Talentele noastre sunt în altă parte, tată, revine Ember.

– Serios? La ce te pricepi? Aud un zgomot surd care mă face să mă uit în sus. Ember l-a aruncat pe tata cu o pernă de canapea. El scoate un râs hohotit.

– Blogul meu are peste cinci sute de urmăritori, tată. Pot să cos și să le arăt oamenilor că poți purta ceea ce vrei cu un corp ca al meu – asta e ceva, nu-i așa?

– Ați depășit pragul de cinci sute? întreb, surprins.

Ea dă din cap sec. Nu am vorbit prea mult de când ne-am certat. Ember este încă furioasă că am refuzat să o duc la următoarea petrecere de la Maxton Hall, așa că faptul că a făcut această mare piatră de hotar mi-a trecut complet cu vederea.

– Asta e minunat. Felicitări, spun eu. Nu știu de ce cuvintele mele sună atât de forțat, pentru că vin din inimă. Ember lucrează la *Bellbird de* mai bine de un an. Ea pune atât de multă muncă și dragoste în blogul ei, încât merită să aibă succes cu el.

– Vă mulțumesc. Ember își coborî ochii spre telecomandă și începu să se joace cu ea.

– Crezi că Ember ar putea să se înscrie acolo înarmată cu mașina de cusut și să meargă la audiție? întreabă tata brusc. – Sau poate că ar putea ține o prelegere. Mi-ar plăcea să le explici celor de acolo ceea ce ne-ai învățat – cu comparația cu Voldemort și toate cele, ca să înțeleagă toată lumea!

Ember lasă să iasă un hohot de râs. – Nu cred că poți face asta, tată. Este un spectacol de cântat.

– Ah. Da. E un punct. Ce zici de *Britain's Got Talent?* E un show de talente, și dacă ceea ce faci tu nu are ce căuta acolo, nu știu ce are. În caz de nevoie, o să invităm cei cinci sute de adepți ai tăi și o să-i punem în public. Și apoi te vom aplauda cu toții împreună.

– Absolut! Sunt de acord. – Du-te și înscrie-te la un spectacol de casting cu modelele tale. Voi face pancarte colorate și le voi împărți la toți cei cinci sute de adepți.

Ember face o grimasă. Eu îi scot limba. Ochii ei încep să strălucească și apoi un zâmbet atent i se întinde pe buze. În acel moment, simt că totul este din nou în regulă. Ne-am împăcat în liniște, așa cum facem de obicei. Simt cum umerii mi se relaxează de ușurare.

Tata mai spune ceva, dar în acel moment sunt distrasă de mesajul care se aprinde din nou pe telefonul mobil. Încep să răspund, dar îl șterg din nou imediat. Habar nu am cum să reacționez. Ideea de a merge la Londra cu James și de a petrece o zi cu el, în afara granițelor pe care Maxton Hall le trasează de obicei în jurul nostru, mi se pare ciudată. Ciudată, dar și... incitantă, când mă gândesc mai atent la ea. Scriu din nou câteva cuvinte.

Dintr-o dată, o pernă îmi cade în față.

– Hei! strig.

– Discuția noastră nu se terminase încă, Ruby, zice tatăl meu fără vlagă – Implică-te.

– Nu, tată, nu știu să cânt, și nu, nu mă duc la un spectacol de casting ca să poți râde de mine.

– Mh, face el și se uită la mine gânditor, în timp ce mama scoate un sunet încântat. – O astfel de fetiță cu un organ atât de minunat!

– Există și alte modalități de a câștiga la un concurs de talente. Dacă mașina de cusut nu funcționează, ai putea învăța să jonglezi.

– Dacă ești disperat să intri la un casting, poate ar trebui să te înscrii, spun eu sec.

– Știi ceva? Poate că o voi face", revine tata pe un ton jucăuș și sfidător.

– Și cu ce vrei să joci? întreabă absentă mama. Nu-și ia ochii de la ecranul televizorului.

– Ce zici de...

Danny Jones, unul dintre membrii juriului, apasă pe buton și scaunul său începe să se învârtă. Mama izbucnește în aplauze, iar tata ridică și el brațele în semn de euforie.

Ember și cu mine ne uităm una la alta și începem să râdem în același timp.

– Aveam vreun plan pentru mâine? întreb după ce fata a părăsit scena și atmosfera s-a mai calmat puțin.

Tata clătină din cap. – Nu, de ce?

– În prezent, planificăm o petrecere de Halloween și trebuie să facem rost de costume. Un coleg de clasă a reușit să facă rost de unele și acum ne întreabă dacă vrem să le luăm mâine de la Londra.

– E un drum de două ore. Oare colegul tău de clasă sinistru ar conduce sau ai lua trenul? întreabă mama.

Ridic degetul pentru a-i indica să aștepte o clipă. Apoi îmi tastez răspunsul.

Bine. Cum ajungem la Londra? – R. B. B.

Sper să înțeleagă că inițialele mele sunt o glumă.

Șoferul meu va veni să vă ia în jurul orei 10. Bine? – J. M. B.

Strâmb din nas și simt imediat privirea întrebătoare a lui Ember asupra mea.

Pentru o clipă sunt pe punctul de a-l căuta pe Google pe James doar ca să aflu ce înseamnă M, dar mă opresc. Căutarea lui pe Google ar depăși și ea limita. Nu vreau să știu tot ce există pe net despre el. Sunt sute de zvonuri care circulă numai în școală. Nevoia mea de bârfe despre James Beaufort va dura tot restul vieții mele.

– Se pare că colegul meu de clasă are șofer, răspund eu cu întârziere.

– Un șofer? întrebă sceptic Ember. – Deci e unul dintre snobii ăia.

– Familia lui deține *Beaufort*.

– Vrei să mergi la Londra cu băiatul Beaufort? întreabă tata. Tonul său este un amestec de surpriză și suspiciune.

Dau încet din cap. – Da. Putem lua haine de la arhive.

Tata ridică din sprâncene. – Și mergeți… în doi?

– Haide, Angus, mama intervine. – Las-o pe Ruby în pace.

– Ce? Dacă Ruby are o întâlnire, vreau să știu.

Simt cum mi se înroșește fața. – Asta nu e o întâlnire, tată. Facem niște chestii de școală.

El doar mârâie. Ember, pe de altă parte, se uită la mine cu ochii mari. – Este cu adevărat incredibil. Se prăbușește înapoi pe canapea și își încrucișează ambele brațe în fața pieptului. – E atât de… oh, omule. Nici nu știi ce oportunitate este asta, Ruby.

– O să fac poze pentru tine, îi spun liniștită, dar Ember nu face decât să se uite cu încăpățânare la televizor.

– Deci e în regulă dacă conduc eu? întreb eu, întorcându-mă spre mama. Mi se pare că ea este singura sensibilă din acest salon.

– Bineînțeles, spune ea instantaneu și îi aruncă tatei o privire de avertisment când acesta deschide din nou gura. – Ești destul de mare ca să decizi cu cine și când mergi.

Cuvintele ei îmi fac, inexplicabil, obrajii să se înroșească și mai tare. Fără să fiu prea atent, scriu un răspuns:

Bine.

Apropo, în loc de șampanie, aș vrea Ben & Jerry's. – R. J. B.

PS: Dacă mai enumerați acum încă o inițială, o să înnebunesc.

Ezit o clipă și mă întreb dacă pot transmite cu adevărat mesajul în felul acesta. James și cu mine nu suntem genul de oameni care să glumim unul cu celălalt prin chat. Sau suntem?

Ne vedem mâine, Ruby.

Nu, probabil că nu suntem genul acela de oameni.

12

Ruby

A doua zi dimineață sunt pe cale să înnebunesc pentru că habar nu am cu ce să mă îmbrac pentru vizita la *Beaufort*. Nu știu dacă există un cod vestimentar acolo și dacă da, cât de elegant trebuie să fiu. De asemenea, mă întreb dacă James va purta un costum. Niciunul dintre noi nu ne-am văzut vreodată în afara școlii, ceea ce înseamnă că nu ne cunoaștem altfel decât în uniformă școlară.

În cele din urmă mă decid pentru o fustă neagră, ciorapi peste genunchi și un pulover tricotat ocru cu guler alb croșetat și o fundă neagră. Îmi port pantofii negri pe care am pus mâna în magazinul de vechituri Gormsey cu câteva luni în urmă.

Când vine vorba de modă, nu sunt nici pe departe la fel de ferită de riscuri ca Ember. Prefer să cumpăr lucruri în care mă simt încrezătoare și pe care știu că le pot purta mult timp. Dar tot îmi place să mă îmbrac elegant și să îmi fac timp să arăt îngrijit – probabil datorită înclinației mele pentru ordine.

După ce termin de îmbrăcat, mă duc la sora mea pentru a fi în siguranță. Ea este deja trează și stă la biroul ei micuț de lângă fereastră când îmi bag capul pe ușă.

– Ce? întreabă ea fără să se întoarcă spre mine.

– Ce părere ai despre această ținută? Se întoarce spre mine în scaunul ei și împing ușa până la capăt ca să se poată uita la mine.

– Foarte drăguță, spune ea, după ce mă examinează din cap până în picioare.

– Serios? întreb și mă învârt o dată. Când mă uit la Ember, ea își strânge ochii.

– Nu ai întâlnire, nu? Tonul ei are ceva tachinos.

Îmi dau ochii peste cap. – Ember, nu-l suport pe tipul ăla.

– E clar, răspunde ea și se ridică în picioare. Se duce la dulapul ei, o mică încăpere încastrată în perete, și deschide ușa. Apoi se apleacă până când dispare pe jumătate înăuntru și începe să scotocească. Cu prudență, pășesc în spatele ei și mă uit peste umărul ei. După o jumătate de minut, reapare și îmi întinde o geantă mică de culoare burgundă.

– Geanta mea!

– Nu fiți atât de indignat. Oricum nu te plimbi decât cu rucsacul în spate, spune ea în defensivă. Arată spre ținuta mea. – Dar se potrivește foarte bine cu asta.

– De fapt, ar trebui să percep o dobândă pentru că ai păstrat-o atât de mult timp. Bat cu palma pe stratul subțire de praf care s-a format pe imitația de piele. Am cumpărat și această piesă din magazinul second-hand din centrul satului. M-am plimbat mândră cu ea timp de două săptămâni întregi, până când vecina noastră, doamna Felton, m-a văzut în brutăria mamei și s-a lăudat cu voce tare că geanta – cu cincizeci de ani în urmă – i-a aparținut cândva. După aceea i-am împrumutat-o de bunăvoie lui Ember și nici la început nu am vrut-o înapoi. Acum, însă, că o am în mână, mă bucur să o am înapoi.

– Nu am de gând să plătesc dobândă pentru ceva ce nici măcar nu știai că este încă în posesia mea, revine Ember.

Sunetul soneriei de la ușa din față mă face să îngheț. Mă uit la ceas. Este zece fără un sfert. – E prea devreme, gem și fug în camera mea pentru a-mi muta în grabă telefonul mobil și portofelul dintr-un buzunar în altul.

– Ruby! Sună vocea mamei mele.

Pe drumul de coborâre, îmi amintesc să rămân calm. Nu există niciun motiv pentru a fi emoționat. Nu este nimic mai mult decât o excursie pentru școală – Lin și cu mine am mai făcut acest gen de lucruri împreună de sute de ori și nu va fi diferit cu James.

Respir adânc și fac ultimii pași. Mama a deschis deja ușa și, când intru pe hol, vorbește cu un bărbat. Rămân cu gura căscată.

În primul rând, James nu mințea. Chiar are un șofer. Cu uniformă, șapcă și tot tacâmul. În al doilea rând, șoferul arată ca Antonio Banderas. Are pielea bronzată, ochii căprui și o gură expresivă, aproape senzuală. Trebuie să aibă în jur de 40 de ani și este extrem de atrăgător. Dacă interpretez corect roșeața de pe obrajii mamei, ea se gândește exact la același lucru ca și mine.

– Bună dimineața, domnișoară, spune șoferul Zorro, ridicându-și scurt șapca în semn de salut.

– Bună dimineața...

– Percy, mama mă ajută și îmi zâmbește.

– ... Percy, închei eu cu un zâmbet și îmi iau parka de pe cuier. – Deci, mamă. Ne vedem mai târziu.

– Distracție plăcută, dragă. Și fă poze pentru noi. Mama îmi dă un sărut pe obraz și ies afară spre Percy. În clipa următoare, el întinde ca prin magie o umbrelă neagră imensă peste capul meu.

– Mulțumesc foarte mult, am spus.

– Cu plăcere, domnișoară. Mașina este chiar acolo, în față.

Îi urmăresc mișcarea mâinii și aproape că mă opresc de uimire. Pe strada din fața casei noastre se află un Rolls-Royce. Negru strălucitor și uriaș, pare un corp străin printre celelalte mașini parcate pe marginea drumului – chiar și pentru mine, și m-am obișnuit să văd limuzine și mașini scumpe.

Percy deschide una dintre ușile din spate și ține umbrela deasupra mea până când intru. Îi mulțumesc, după care dă din cap și închide din nou ușa cu grijă în urma mea. După nici jumătate de minut, mașina pornește. Îmi netezesc nervoasă fusta și verific dacă nu mi-a alunecat nimic când urc.

Doar atunci pot să mă uit la James.

Se așează pe o bancă laterală, cu o expresie de nepătruns pe față. Arată de parcă nici el nu știe ce să facă cu faptul că tocmai m-am urcat în mașina lui. Poartă un costum gri închis împletit cu fire fine, o cămașă albă și o cravată de mătase închisă cu ac de cravată. Într-o mână ține un pahar, despre care sper cu ardoare că este suc de mere, și observ pe degetul stâng un inel cu sigiliu de argint pe care nu l-am mai văzut până acum. Are o stemă pe el, cu siguranță cea a familiei sale.

Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât mă simt mai nepotrivit îmbrăcată în costumul meu de epocă. Spre deosebire de mine, totul la James strigă bani, de la vârful capului până la vârful pantofilor săi din piele neagră lucioasă. Încerc să nu mă las impresionată de asta – la urma urmei, știam în ce mă băgam aici.

Abia la a doua vedere observ cât de obosit arată James. Ochii lui turcoaz sunt roșii pe dedesubt și sub ei se află umbre întunecate.

– Bună dimineața, spune el în cele din urmă cu asprime.

Poate că tocmai s-a trezit. Sau poate că a petrecut toată noaptea și nu a dormit deloc.

– Bună dimineața, vi-l dau înapoi. – Mulțumesc că m-ați luat.

Când nu spune nimic în schimb și, în schimb, se uită la mine cu aceeași privire cu care m-am uitat la el înainte, mă uit în jurul limuzinei. Scaunele sunt din piele, în fața lui James se află un bar cu pahare și un compartiment cu ușă, care presupun că este un fel de frigider. Între zona noastră și partea șoferului se află o partiție întunecată.

Când tăcerea dintre noi amenință să devină incomodă, spun cu un semn din cap în direcția lui Percy: – Apropo, șoferul tău ar putea fi o vedetă de la Hollywood. Nu am mai văzut niciodată un bărbat atât de atrăgător la vârsta de 40 de ani.

– Mă flatezi, domnișoară. Am cincizeci și doi de ani, se aude vocea lui Percy printr-un difuzor din tavan.

Mă uit consternată la James. El începe să zâmbească de la o ureche la alta. O căldură nebună mi se trage în obraji.

– Dacă ai de gând să spui lucruri de genul ăsta, ar fi bine să închizi interfonul, Ruby Bell, sugeră James, arătând spre el. Îi urmăresc privirea și văd o lumină roșie aprinsă.

– Oh.

– Mă ocup eu, domnule, spune Percy, iar o secundă mai târziu se stinge.

Îmi îngrop fața în ambele mâini și scutur capul. – În filme, întotdeauna se ridică doar peretele despărțitor. De unde să știu eu că trebuie să apeși un buton special pentru asta?

– Nu vă faceți griji. Percy rareori primește astfel de complimente din partea mea. Sunt sigură că va fi mulțumit.

Am clătinat din cap. – Cred că trebuie să ies.

– Este prea târziu pentru asta acum. Pentru următoarele două ore ești prins aici cu mine. Aud un clinchet moale. – Poftim, pentru tine.

Încet, îmi iau mâinile de pe față. James îmi întinde o ceașcă mică și albastră.

– Să nu-mi spui că mi-ai luat înghețată cu adevărat, zic eu neîncrezătoare.

– Mai aveam încă ceva acasă, spune el simplu. – Ia-o, altfel o mănânc eu.

Fără să mai spun nimic, îi iau paharul. James se apleacă din nou spre răcitor și în secunda următoare ține în mână un al doilea pahar Ben & Jerry's. Îl privesc cu interes în timp ce desprinde folia și ridică capacul. Văzându-l în acel costum cu înghețata în poală pare atât de ireal încât pentru o clipă mă întreb dacă sunt de fapt treaz sau încă dorm.

Gheața se condensează în mâna mea și o picătură rece aterizează în poala mea. Mă uit în jur după un șervețel.

– Acolo, pe dreapta, spune James, arătând cu capul spre bar.

Mă întind, iau unul dintre șervețelele de culoarea cochiliei de ou din grămadă și îl întind pe genunchi. Apoi ridic capacul paharului și iau o primă lingură. Închid ochii cu poftă. – Mhhh. Aluat de biscuiți.

– Trebuia să ghicesc care este preferatul tău, spune James. – Am avut dreptate?

– Da. Cu siguranță Cookie Dough, spun cu toată convingerea, dar fac o pauză în momentul următor. – Prin care. Noul caramel sărat este, de asemenea, foarte bun. Îl știi?

James clătină din cap.

Tăcerea se așterne între noi pentru o vreme. Apoi spune: – Acesta este cel mai bun mic dejun pentru mahmureală pe care l-am luat de mult timp.

Deci a fost la o petrecere aseară. – Ați avut o noapte lungă?

Regret instantaneu întrebarea, în timp ce el zâmbește ambiguu în înghețata lui. – Ai putea spune asta.

– Așadar, această parte a zvonurilor sinistre despre James Beaufort este adevărată.

– Zvonuri amenințătoare despre James Beaufort? întreabă el, amuzat.

Ridic o sprânceană. – Haideți.

– Habar nu am despre ce vorbiți.

– De parcă nu știi că există o mulțime de zvonuri despre tine și gașca ta.

– De exemplu?

– Că mănânci caviar dimineața, că faci baie în șampanie, că distrugi un pat cu apă în timpul sexului... și așa mai departe.

El îngheață cu lingura la jumătatea drumului spre buze. Trece o secundă, apoi încă una. În cele din urmă, o bagă în gură până la urmă și mănâncă înghețata pe îndelete în timp

ce se preface că se gândește bine. Pare că se trezește treptat. Vălul încețoșat a dispărut din ochii lui.

– Bine, hai să lămurim zvonurile, începe el. – Nu-mi place deloc caviarul. Gândul de a mânca icre de pește îmi este pur și simplu dezgustător. Când iau micul dejun, beau un smoothie, de obicei cu ouă poșate sau muesli.

– *În* smoothie? Fac o grimasă de dezgust.

– Nu *în* smoothie. Adăugați la aceasta.

– Înțeleg.

Din nou se gândește pentru o clipă. – Nici în privința șampaniei nu e adevărat. Adică, nu e chiar adevărat. Odată am scăpat o sticlă al naibii de scumpă de la părinții lui Wren în piscină și apoi m-am scăldat în ea. Dar nu a fost intenționat.

– Părinții lui Wren trebuie să fie mari fani ai tăi.

– Dacă ai ști. Zâmbește și continuă să-și lingă înghețata.

– Și... cum rămâne cu patul cu apă? întreb eu ezitant.

James se oprește și mă privește cu ochii scânteietori. – Asta te interesează, nu-i așa?

– Dacă trebuie să fiu sinceră, da, recunosc, fără să-mi feresc ochii. – Adică, paturile cu apă nu se strică atât de repede, nu-i așa? Am auzit că sunt total stabile.

– Nu era un pat cu apă, ci un cadru normal.

Am înghițit în sec. În ochii lui James se citește ceva ce nu am mai văzut până acum. Ceva întunecat, greu, care îmi trezește o furnicătură în stomac.

– Cât de plictisitor, cotcodăcesc eu, dar vocea îmi dă minciuna.

Nu vreau să mi-l imaginez pe James făcând sex.

Chiar nu știu.

Din păcate, acum mă gândesc la ce trebuie să fi făcut pentru a-și distruge patul. Și cum trebuie să fi arătat când a făcut-o. Mi-a arătat un pic de piele când s-a dezbrăcat în fața mea. Știu că e bine făcut. Și am urmărit destul de des cât de agil poate fi atunci când face sport. Sunt sigur că le face fericite pe femeile din patul lui.

În acest moment sunt recunoscător pentru gheața din mâinile mele. Mi-ar plăcea să-mi scufund fața în ea pentru a coborî din nou.

– De obicei, zvonurile nu sunt adevărate sau sunt doar puțin adevărate. Rânjetul lui cunoscător mă face să mă tem că știe până în cel mai mic detaliu ceea ce tocmai gândeam eu.

Am decis că este timpul să nu mai vorbim despre paturile cu apă. – Apoi, mă bucur că nu există zvonuri despre mine.

James își pune înghețata înapoi în congelator și pune lingura pe bar. Apoi se lasă pe spate pe scaun și se uită la mine gânditor. – După chestia cu Lydia, am întrebat pe aici despre tine.

– Nu știu dacă vreau să știu ce spun oamenii despre mine, spun eu în liniște.

– Majoritatea oamenilor nu te cunoșteau deloc. Și dacă spuneau ceva, nu era nimic rău.

Răsuflu ușurat. – Chiar așa?

James dădu din cap. – Acesta este și motivul pentru care am fost atât de suspicios cu tine. Cineva cu o reputație atât de bună nu poate fi decât murdar.

Fac o grimasă. – Nu am niciun fel de murdărie asupra mea.

– Bineînțeles că nu. Privirea lui este amuzată și se apleacă în față. – Haide, Ruby. Spune-mi ceva ce nu știe niciunul dintre colegii noștri de clasă despre tine.

Am clătinat automat din cap. Nu. În niciun caz nu aș lua parte la un astfel de joc. – De ce nu-mi spui ceva ce nimeni altcineva nu știe despre tine?

Mă aștept să protesteze, dar în schimb pare să se gândească la întrebare.

– Dacă nu intru la Oxford, tata mă va ucide. O spune cu nonșalanță, ca și cum s-ar fi resemnat de mult timp cu acest fapt. Dar ochii lui îmi spun un alt adevăr.

– Pentru că și el a studiat acolo? întreb cu prudență.

– Părinții mei au studiat amândoi la Oxford. Și părinții lor.

Întotdeauna i-am invidiat pe James și pe prietenii săi pentru că, datorită mediului lor, aveau cele mai bune calificări pentru a intra la o universitate precum Oxford. Dar acum îmi dau seama că există și o a doua latură. Una care vine cu o cantitate incredibilă de presiune și care mă face să înțeleg puțin mai bine reacția violentă a lui James în grupul de studiu. Probabil că l-am rănit cu adevărat cu cuvintele mele.

– Întotdeauna mi-am dorit să merg la Oxford. De când îmi amintesc, încep după un timp. Dintr-o dată simt că e în regulă să îi încredințez această parte din mine. La urma urmei, tocmai a făcut-o și el, iar asta m-a ajutat să-l înțeleg un pic mai bine. Tot ce am făcut de când ne-am cunoscut a fost să ne certăm. Nu e nimic rău în a încerca să scăpăm măcar de unele dintre prejudecățile pe care le avem unul despre celălalt. – Părinții mei m-au încurajat întotdeauna,

chiar dacă știau de fapt că va rămâne probabil un vis. Notele mele au fost întotdeauna bune, dar numai asta nu te califică pentru Oxford. Dar apoi au auzit despre bursele pe care Maxton Hall le acordă în fiecare an unei mâini de studenți din Anglia și m-au înscris pentru ele. Nu ne așteptam cu toții să funcționeze, dar am făcut ceva bun în timpul interviurilor. De atunci, ideea nu mai este atât de nebunească, iar eu am promis că voi face tot ce pot pentru a ajunge la Oxford. Vreau să-mi fac părinții mândri. Și pe mine însămi, de asemenea.

James tace pentru o clipă. Se uită la mine, iar intensitatea bruscă din ochii lui albastru-verzui îmi provoacă un fior pe șira spinării. – De cât timp ești la școală?

– Timp de doi ani.

El mârâie.

– Ce este de fredonat? întreb.

El ridică din umeri indecis. – Mă întreb cum se face că nu te-am observat niciodată până acum.

Inima îmi tresare. Și, în același timp, mă felicit în sinea mea – se pare că regula mea "nu atrage atenția" funcționează perfect. – Am darul de a mă mișca pe coridoare ca o umbră și de a mă topi în pereți.

Un colț al gurii i se ridică ușor. – Se pare că tu ești fantoma rezidentă din Maxton Hall. Sau un cameleon. Dar să ne întoarcem la subiect: e rândul tău.

– Cu ce? Mă uit la el, perplexă.

– Să-mi spui ceva despre tine pe care nu-l știe nimeni altcineva.

– Dar tocmai am făcut-o!

El clătină din cap. – Asta nu se pune. Ai reacționat doar la ceea ce ți-am spus.

Inspir adânc și o expir din nou încet, în timp ce mă gândesc la ce aș putea să-i dezvălui. Faptul că privirea lui vigilentă este ațintită asupra mea nu-mi ușurează deloc gândirea. Dimpotrivă.

Resemnat, scutur din cap. – Nu este nimic de spus.

– Nu te cred. Se lasă pe spate, cu ambele brațe încrucișate în fața pieptului. – Haideți. Nu poți să studiezi *pur și simplu*.

Da, îmi vine în minte, *pot*. Totuși, din fericire, îmi vine un alt gând în același moment. – Citesc mangas.

James se uită la mine pentru o clipă ca și cum ar fi auzit greșit. Apoi zâmbește. – Asta e ceva. N-aș numi-o neapărat "murdărie pe mine", dar bine. Care este manga ta preferată?

Clipesc la el, perplexă. Nu mă așteptam la o cerere.

– Death Note, răspund cu întârziere.

– Mi l-ați recomanda?

Habar nu am cum am ajuns de la – James distruge paturile în timpul sexului la – Acestea sunt manelele preferate ale lui Ruby. Chiar nu am nicio idee. Totuși, dau încet din cap. – După părerea mea, dacă nu ai citit Death Note, pierzi o parte importantă din educația ta generală.

James pare șocat. – Asta ar fi groaznic.

Colțurile gurii mi se contorsionează fără să vreau.

Trebuie să rânjesc.

James Beaufort m-a făcut să rânjesc.

Când îmi dau seama de asta, mă întorc repede și mă uit pe fereastră, dar sunt destul de sigură că a văzut-o. În ochii lui sclipește în mod clar ceva asemănător triumfului.

Mă întreb de ce.

13

Ruby

BEAUFORT

Numele de familie al lui James este inscripționat cu litere impunătoare pe fațada sediului central al companiei. În timp ce el coboară din mașină și se îndreaptă hotărât spre intrare, mă opresc și mă uit cu ochii mari mai întâi la semn, apoi la clădirea imensă și modernă care, așa cum mi-a explicat James în timpul drumului, găzduiește la nivelul inferior cea mai mare *filială Beaufort din* Anglia și la nivelul superior birourile departamentelor de design, vânzări, servicii pentru clienți și, bineînțeles, croitorie. Ferestrele se întind pe toate cele șase etaje ale clădirii, iar în spatele lor se află manechine îmbrăcate în ținutele clasice care au făcut celebru brandul.

– Vii? mă strigă James de la ușa din față.

Am vorbit pentru tot restul călătoriei. Nu mult, dar totuși mai mult decât mă așteptam. Sentimentul că mă aflu cu adevărat într-un vis nu va dispărea.

Sunt în Londra. Cu *James Beaufort*.

Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Ruby! exclamă James, arătând spre ceasul său cu sprâncenele ridicate.

Asta mă scoate din transă. În grabă, încep să mă mișc și alerg spre el. El îmi ține ușa deschisă și eu intru ezitant în ramură. Apoi mă uit în jur.

Este mult mai mare decât cea la care am fost cu părinții mei. Plafoanele înalte, pereții albi și podeaua curată din lemn masiv fac ca sala de vânzări să pară deschisă și primitoare,

chiar dacă mobilierul este tot negru. Rafturile se întind de-a lungul peretelui din spate, ajungând până la tavan, unde sunt depozitate nenumărate cămăși. Deasupra rafturilor se află o bară de alamă de care atârnă o scară în partea stângă. Chiar în spatele zonei de intrare se află o masă mare și rotundă, în centrul căreia se află o statuie de cerb din alamă, în jurul căreia se află pantaloni bine împăturiți, în mici grămezi. Deasupra mesei este atârnat un candelabru, care dă căldură încăperii cu lumina sa blândă. Mirosul din magazin este unic – acru, dar nu copleșitor, un amestec de mirosuri naturale ale țesăturilor și o aromă care provine probabil de la un odorizant.

James mă împinge ușor în braț. Ridic privirea spre el și el face o mișcare cu capul spre spatele magazinului. Încet, îl urmez. În dreapta noastră se află un alt perete de rafturi. Există o secțiune decupată în mijloc, iar acolo atârnă poze cu bărbați în diverse costume, luminate din lateral de două lămpi de alamă. Imediat dedesubt se află o canapea de catifea verde închis cu perne în carouri, un futon acoperit cu blană și o masă de sticlă pe care se află pahare de cristal și o carafă cu apă.

Peste tot în jurul nostru văd tweed robust, mătase fină, cea mai fină piele – țesăturile cu care lucrează *Beaufort sunt* cele mai bune, aceasta este promisiunea lor de calitate. Nu există nicio îndoială că mă aflu aici, într-un magazin în care aristocrații și politicienii intră și ies și, deși nu vreau, mă simt un pic nelalocul meu.

Dar poate că asta se datorează pur și simplu faptului că aici par să fie numai bărbați. Bărbați în vânzări, bărbați mai în spate care stau pe scaune în fața unor oglinzi mari, bărbați

la picioarele lor care le iau măsurile, și apoi bărbatul care stă lângă mine.

Dintr-o dată, unul dintre bărbații în cauză se ridică de la podea. Îi spune ceva clientului căruia tocmai îi țese pantalonii, apoi privirea îi cade pe noi. Când îl recunoaște pe James, se înăsprește. – Domnule Beaufort! Cu o figură calcaroasă se uită la ceasul de mână.

– Nu-ți face griji, Tristan, avem timp, revine James.

Nu-i recunosc deloc tonul. Vorbește ca o altă persoană. Sublim și cu autoritate. Când îl privesc din lateral, îi observ postura dreaptă. Chiar dacă are mâinile îngropate lejer în buzunarele pantalonilor de costum, se vede că nu este un om oarecare în acest magazin. Mă întreb cum reușește să facă asta. Pare să facă din fiecare loc în care merge regatul lui. Școala, terenul de lacrosse, acest magazin. Mă întreb dacă se întâmplă același lucru când intră într-o gelaterie. Poate ar trebui să testez asta când voi avea ocazia.

Tristan îi face semn unui alt croitor să vină și îi pasează metrul său. În clipa următoare se grăbește și îi strânge mâna lui James. – Iartă-mă că nu te-am primit.

– Nu-ți face griji, Tristan, răspunde James. – Ai timp pentru noi, sau ești încă ocupat?

Supărat, croitorul se uită la el. – Bineînțeles că am timp pentru dumneavoastră, domnule.

James se întoarce spre mine. – Ruby, el este Tristan MacIntyre, primul croitor de la *Beaufort*. Și Tristan, ea este Ruby Bell. Ea este șefa echipei de evenimente de la Maxton Hall.

Mă uit la James cu sprâncenele ridicate. Sunt surprinsă că m-a prezentat așa. Ar fi putut spune doar că merg la școală cu el. Sau să nu spună nimic, cu excepția numelui meu.

Tristan își potrivește sacoul și, când privirea îi cade pe mine, postura i se relaxează oarecum. Un zâmbet exersat îi apare pe buze. – Domnul Beaufort nu își aduce prea des prietenii de la școală aici, așa că îmi face mare plăcere să vă cunosc, doamnă Bell.

Îi întorc zâmbetul și îi ofer mâna. O ia, dar în loc să mi-o strângă, așa cum mă așteptam, o întoarce pe jumătate și îmi sugerează un sărut pe dosul mâinii. Dintr-o dată simt nevoia să fac o reverență. Din fericire, reușesc să mă abțin și spun în schimb: – Plăcerea este a mea, domnule MacIntyre.

– Poți să-mi spui Tristan.

– Doar dacă îmi spui Ruby.

Zâmbetul i se lărgește și, cu o privire plină de semnificație, se întoarce spre James: – Ne-au venit niște costume din arhive. Se află la etaj, în camera de croitorie. Așa că vă rog să mă urmați.

Se întoarce și ne conduce prin magazin până în spate, la o ușă de lemn închisă la culoare. Prin ea intrăm pe o scară.

– Sper că vă plac rochiile pe care le-am ales, spune Tristan în timp ce urcăm. – Au fost create de însuși stră-stră-stră-stră-străbunicul ei, domnul Beaufort.

Surprinsă, mă uit la James, dar pe fața lui nu se vede nicio emoție când spune: – Sunt sigură că sunt suficiente pentru această ocazie.

– Acesta este stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul care a fondat *Beaufort*? întreb curios.

Tristan dădu din cap. – Așa este, împreună cu soția sa, în 1857. Știați că *Beaufort a* fost inițial o casă de modă atât pentru bărbați, cât și pentru femei? Abia la începutul secolului al XX-lea au decis să se întoarcă la competența lor de bază.

Știam asta de când Lin a sugerat să-l întrebăm pe James despre costume. Am intervenit spunând că nu ar fi fost de niciun folos pentru că tot ne-ar fi lipsit rochia femeii, după care mi-a povestit despre începuturile *modei Beaufort* și mi-a arătat poze cu rochiile opulente care se vindeau sub această marcă pe atunci.

– Da, spun cu întârziere. – Dar nu știu de ce.

– Situația noastră economică era proastă, spune James. – Stră-străbunicul meu a luat niște decizii greșite și eram în pragul falimentului. Specializarea a fost singura cale de ieșire.

– După aceea, *Beaufort a* devenit brandul care este acum, explică Tristan, ca și cum ar fi fost el însuși acolo la acea vreme. – Nimeni nu face costume așa cum putem face noi. Poți obține de la noi tot ceea ce-ți dorește inima – de la costume pentru uzul zilnic la ținute de seară. Calitatea manoperei nu poate fi comparată cu cea a produselor din comerț, ca să nu mai vorbim de faptul că noi personalizăm fiecare costum cu inițialele clientului. Domnule Beaufort, să îl vedem pe al dumneavoastră.

Mă opresc și mă întorc spre James, care stă cu un pas sub mine. Acum ne aflăm la nivelul ochilor. Privirea mea zăbovește pentru o clipă prea lungă asupra ochilor lui, a căror expresie din nou nu o pot interpreta. Apoi o cobor spre

buzunarul de la piept al costumului său gri închis, brodat cu inițialele JMB.

– Mă întreb de ieri ce înseamnă M, recunosc. Ridic din nou privirea și, deodată, sunt atât de aproape de el încât observ pe chipul lui detalii pe care nu le observasem până atunci. De exemplu, faptul că genele lui sunt surprinzător de întunecate pentru culoarea părului său. Sau pistruii palizi care i se întind pe obraji.

– Mortimer, răspunse el liniștit.

– Ca tatăl tău?

El dă din cap și se uită la Tristan, trecând pe lângă mine. Un semn clar că nu vrea să ducă conversația mai departe în această direcție.

În timp ce urcăm restul scărilor, Tristan îmi povestește despre țesăturile speciale cu care lucrează *croitorii de la Beaufort* și despre numărul mare de butoni de manșetă din care pot alege.

Până acum, pentru mine, un costum a fost întotdeauna doar un... costum. Niciodată nu am reușit să văd prea multe diferențe, darămite să ghicesc câte decizii trebuie luate înainte de a crea unul. Sau câte moduri diferite există de a-l face.

– Fiecare control este măsurat pentru noi, nu lăsăm nimic la voia întâmplării, spune Tristan în timp ce ieșim din casa scării și intrăm într-un hol luminat. – Aceasta a fost întotdeauna pretenția lui *Beaufort*. Lucrăm cu cea mai mare grijă și oferim cea mai bună calitate. Acesta este motivul pentru care ni se permite chiar să îmbrăcăm familia regală. Se oprește lângă o fotografie atârnată pe perete. Mă apropii și rămân cu gura căscată.

Pe perete se află o fotografie a prințului moștenitor.

– Nu-mi spune că l-ai îmbrăcat, spun cu respect.

James nu spune nimic, dar Tristan zâmbește mândru. – Nu numai el.

Continuăm pe coridor, pe pereții căruia sunt atârnate fotografii cu celebrități, politicieni și membri ai nobilimii de la un capăt la altul – toți îmbrăcați în *costume Beaufort*. Îi văd pe Pierce Brosnan, pe Beatles și chiar o fotografie a primului ministru. De asemenea, o serie de bărbați ale căror chipuri nu-mi spun nimic, dar ale căror atitudini din fotografii îmi transmit că sunt puternici și foarte bogați.

– I-ai cunoscut pe toți acești oameni? îl întreb pe James.

El ridică din umeri. – Câteva.

– E foarte mișto, murmur și aproape că mă întristez puțin când Tristan deschide o ușă la capătul coridorului și ne conduce în sfârșit în atelierul de croitorie.

Curios, mă uit în jur. Camera este spațioasă și aproape că arată ca o sală imensă și luminoasă. Deși este sâmbătă, trebuie să fie cincizeci de persoane care lucrează aici, între manechinele de croitorie și mesele îngrămădite cu țesături.

– Haide, costumele sunt acolo în spate. Tristan ne deschide calea și traversează camera cu noi în spate. Pe măsură ce trecem, personalul îl salută pe James politicos, dar rigid. Când mă uit peste umăr, îi văd cum își pun capetele laolaltă și șoptesc. Încruntându-mă, mă uit la James. Și-a pus o mască de aroganță dezinvoltă, aceeași expresie pe care mi-o amintesc de la el la școală. Mă întreb ce se întâmplă în capul lui acum. Nu pare să se bucure de faptul că oamenii de aici par să se teamă de el.

Vreau să știu mai multe despre el, îmi dau seama brusc. Mai multe despre James, *Beaufort* și despre ce se întâmplă în culisele acestei familii bogate.

Tristan mă scoate din gândurile mele când se oprește brusc. – Voila, zice el și arată cu degetul lângă el un manechin de croitorie care ...

Îmi taie respirația.

Manechinul de croitorie poartă o rochie victoriană. Este confecționată din mătase verde, are două părți și mâneci scurte cu volane din dantelă neagră. Partea de sus este mulată, decolteul este discret în formă de inimă și este decorat cu pietre de sticlă negre. Fusta este pompoasă și pare și mai imensă și mai grea din cauza fustei de sub fustă. Țesătura verde plisată alternează cu panouri de dantelă și ajunge până la podea. Este de departe cea mai frumoasă piesă vestimentară pe care am văzut-o în viața mea.

Nu știu cum să o duc acasă sau la școală. Nici măcar nu îndrăznesc să o ating de teamă să nu o murdăresc.

În spatele păpușii cu rochia se află o altă păpușă care a fost îmbrăcată într-un costum bărbătesc format din redingotă, vestă, cămașă și pantaloni. Redingota are o croială ușoară în talie și pare a fi confecționată dintr-o țesătură moale de lână. Vesta neagră are mai multe buzunare și se îngustează spre partea de jos. În gulerul mic al cămășii albe se află o cravată neagră care pare mai largă și are o formă diferită de cravatele pe care le cunosc.

– Când domnii se îmbrăcau în acele vremuri, nu făceau lucrurile pe jumătate. Fiecare detaliu trebuia să fie perfect, explică Tristan și începe să scoată costumul domnului de pe manechin. După ce a făcut-o, îi face semn lui James să îl

urmeze în spatele unui perete despărțitor. – Haideți, domnule Beaufort. Să vedem dacă vi se potrivește.

James nu se mai uită la mine înainte de a-l urma pe Tristan în spatele peretelui despărțitor. Arată mai degrabă ca și cum ar fi în așteptare și nu este deloc prezent. De când am plecat din Rolls-Royce, nu am văzut nicio emoție pe fața lui. E ca și cum scopul lui principal ar fi să nu lase pe nimeni de aici să-i împărtășească gândurile sau sentimentele.

În timp ce ascult murmurul moale al lui Tristan și foșnetul țesăturii, mă aventurez cu un pas mai aproape de rochie. Mă întreb ce fel de femeie a purtat-o înainte și ce fel de viață a dus. Dacă a avut visuri și dacă a fost capabilă să le realizeze.

Îi ia cam cinci minute lui Tristan să se apropie din nou de mine. – I se potrivește perfect, spune el triumfător.

– Ai măsurătorile mele, Tristan, comentează sec James. – Cu siguranță te-ai ajutat singur. Apoi iese și el din spatele peretelui despărțitor.

Mi se usucă gura.

James arată de parcă ar fi ieșit direct din secolul al XIX-lea. Costumul i se potrivește perfect, iar Tristan i-a pieptănat chiar și părul într-o parte și i-a pus un baston în mână. Îmi las privirea să se plimbe încet pe corpul lui, de sus în jos.

James arată pur și simplu *fantastic*.

Abia când mă uit din nou la fața lui îmi dau seama că mă holbam și, judecând după rânjetul lui murdar, James știe exact ce mi-a trecut prin minte. Obrajii mi se încing.

– E rândul tău, Ruby, mă îndemnă brusc Tristan.

– Ce? Confuză, mă uit la el. – Cu ce?

– Ei bine, cu schimbarea hainelor, bineînțeles. Arată spre rochie. Mă uit mai întâi la el, apoi la James. James încearcă cu un succes moderat să își reprime un râs. Abia atunci îmi dau seama ce vor de la mine.

– Nu se poate!", spun cu panică în glas. Ar trebui să *iau* costumele. Niciodată nu a fost vorba să ne îmbrăcăm.

– Credeai că sunt singurul care a călătorit în timp? Sunt sigur că nu ai crezut. James întinde bastonul și mă lovește un pic prea tare pe tibie. – Așa că te rog să-ți schimbi hainele.

– Un adevărat gentleman nu ar lovi niciodată o doamnă cu un baston, domnule Beaufort, recunoscu Tristan.

James dădu un oftat. – Ruby nu este o doamnă, Tristan. Este o tirană.

– Încă nu mi-ai cunoscut deloc latura tiranică. Dar ți-o voi arăta cu plăcere. Mă uit la James cu ochii îngustați. – Tristan, tu nu ai un alt băț ca ăsta, nu-i așa?

– Mă tem că nu. Dar nici măcar nu ai nevoie de un baston când porți această rochie minunată. Haide, spune Tristan, părând atât de plin de speranță, încât nu mă pot abține să mai rezist. Îl urmez în spatele peretelui despărțitor și el dispare, revenind puțin mai târziu cu o femeie pe care mi-o prezintă drept asistenta lui, care mă ajută să îmbrac rochia din două piese. Se pare că nu aș fi putut să o fac niciodată singură. Închiderea numeroaselor închizătoare cu ochiuri mici este o artă în sine, ca să nu mai vorbim de faptul că atât partea de sus, cât și fusta sunt întărite cu tije metalice în interior. Trebuie să mă contorsionez destul de mult pentru a le trece pe amândouă peste cap, respectiv peste șolduri. După ce am terminat de îmbrăcat, tivul rochiei este atât de enorm

încât abia încap în zona îngustă dintre peretele despărțitor și peretele real.

– Gata, șefu', sună asistentul lui Tristan, care ni se alătură din nou. Când mă zărește, bate din palme de încântare și fața i se luminează. – Ce minunat! Doar câteva retușuri finale... De nicăieri, scoate o agrafă de păr și trece în spatele meu. Îmi ia partea de sus a părului – cel puțin așa se simte – îl împinge înapoi și îl prinde cu agrafa. Apoi se pune din nou în fața mea și mai trage de câteva șuvițe până când o expresie de satisfacție i se răspândește pe față. După aceea, mi se permite în sfârșit să mă întorc spre oglinda atârnată pe peretele din spatele meu.

Mi se oprește respirația în gât.

Nu știam că pot arăta așa. În afară de faptul că rochia îmi îmbrățișează curbele de parcă ar fi fost făcută pentru mine, simt că pot canaliza spiritul doamnei care a purtat-o cândva. Mă simt frumoasă, puternică și puternică în același timp. Ca și cum întreaga lume ar fi la picioarele mele și tot ce trebuie să fac este să pocnesc din degete pentru a obține ceea ce îmi doresc. Mă întorc încet spre Tristan și zâmbesc. – Îți mulțumesc că m-ai făcut să îmbrac rochia.

El indică o plecăciune. – Domnule Beaufort, spune el solemn. – Vi-o prezint pe doamna Ruby Bell.

Cu prudență, încep să mă mișc. Un pas, doi pași, în jurul peretelui despărțitor, patru pași, cinci pași... până când mă opresc și îndrăznesc să privesc în sus.

James vorbește cu asistentul lui Tristan, dar când mă vede, se întrerupe la mijlocul frazei. Sprâncenele i se ridică în sus și buzele i se deschid ușor. Mă privește de sus în jos ca și cum ar avea tot timpul din lume, iar eu înghit în sec.

Apoi mormăie ceva ce nu pot înțelege.

– Ce?

Își curăță gâtul. – Ești... foarte drăguță.

Inima îmi tresare. Nu este prima dată când sunt complimentată de un băiat, dar totuși, cumva, așa se simte. Nici James nu cred că spune des astfel de lucruri. Cuvintele lui mi se par ... sincere. Și demascate.

– Rochia este făcută pentru ea, este de acord Tristan. Mă împinge puțin mai departe în direcția lui James și apoi își scoate telefonul mobil. – Acum arată ca o doamnă și un domn din secolul al XIX-lea.

Lângă mine, James lasă să iasă un sforăit abia audibil, dar când risc să mă uit la el, se uită în cameră ca și cum n-ar fi făcut altceva toată viața lui. Îmi amintesc pozele care au făcut înconjurul Maxton Hall anul trecut. În ele, el era model cu Lydia pentru noua colecție a părinților săi și avea o față de poker la fel de exersată ca acum. Îmi întorc capul spre Tristan și încerc să par sublimă și serioasă. Nu știu dacă o fac bine, dar el ne face o fotografie după alta.

– De ce nu schimbi din nou postura? Poate te înclini și întinzi mâna, ca să pară că o inviți la dans, sugerează el după câteva minute.

James arată ca un profesionist în timp ce se conformează cererii. Mă îndoiesc că mulți băieți de optsprezece ani ar arăta la fel de elegant ca el atunci când face o plecăciune – cu sau fără costum. Dar James pare să o ia foarte în serios. Sunt surprinsă când mă apucă brusc de mână și se uită la mine de jos în sus. Pielea lui este caldă și, deși îmi atinge doar foarte ușor degetele, o senzație de furnicături mă urmărește pe tot brațul.

Când se uită așa la mine, îmi pot imagina la propriu. O sală plină de oameni în costume, muzică de orchestră atmosferică și James și cu mine. Cum își pune mâna pe spatele meu și mă conduce prin sală. Sunt sigură că știe cum să se miște. Mi-aș putea foarte bine să-mi imaginez cum renunț la cârmă și mă las să cad în timp ce dansez cu el.

Am înghițit în sec. Gândul mă încântă mai mult decât ar trebui.

– Acum poate o altă poză cu voi doi față în față? spune Tristan, iar James se ridică din nou. Eșarfa de mătase din buzunarul de la piept i-a alunecat puțin, iar eu, automat, întind mâna după ea și o îndrept.

Ceva sclipește în ochii lui James. Îmi îndepărtez din nou rapid mâna – și apoi, brusc, nu știu ce altceva să mai fac cu brațele, deloc, și le las să atârne șchioape pe lângă mine.

Dintr-o dată, James se întinde din nou spre mâna mea. Și-o pune pe cealaltă pe talia mea și îmi țin respirația. Inima mea începe să se accelereze și nu știu de ce, dar mă simt uimitor de bine să fiu atinsă de el. În acel moment nu-mi amintesc de ce nu-l suport de fapt.

Ce-mi face?

James îmi întoarce privirea cu exact același amestec de uimire și vigilență pe care îl simt și eu acum. Sunetele din jurul nostru se estompează cu cât ne privim mai mult timp unul pe celălalt. Tot ce pot simți acum este. Degetele lui odihnindu-se pe talia mea, mișcându-se ușor, mâna lui ținându-mă strâns. Privirea lui pare aproape ca o provocare pe care vreau să o accept cu orice preț.

– James, se auzi o voce gravă în spatele nostru.

Focul din privirea lui se stinge. De la o secundă la alta. La fel și postura lui relaxată. Dintr-o dată se ridică în picioare și îmi dă drumul ca și cum s-ar fi ars pe mine.

O secundă. Nu a durat mai mult de atât pentru ca el să devină James Beaufort pe care îl cunosc. Gura arogantă din jurul gurii și răceala din ochii lui îl fac să pară brusc amenințător în această ținută.

– Mamă, tată. Nu știam că sunteți aici astăzi.

Oh, Doamne. Încep să mă întorc în rochia voluminoasă și, când în sfârșit reușesc, inima îmi alunecă în pantaloni.

În fața mea se află Mortimer și Cordelia Beaufort. Părinții lui James și ai Lydiei. Conducătorii uneia dintre cele mai de succes afaceri din toată Anglia. Dintr-o dată, nu mă simt la fel de puternică și de puternică în costumația mea cum mă simțeam cu câteva clipe înainte – mai ales în comparație cu Cordelia Beaufort. Totul la ea este stilat, elegant și sublim. Are o față îngustă și aceeași gură arogantă ca a lui James, doar că a ei este vopsită în roșu închis. Tenul ei este fin ca porțelanul și poartă o rochie teacă albă mulată, aproape sigur de la un designer scump. Părul ei roșu-rugintiu lucios îi ajunge chiar deasupra umerilor și este perfect ondulat, ca și cum tocmai ar fi venit de la coafor.

Tatăl lui James are părul de culoarea nisipului, ochii albaștri ca gheața și colțurile gurii ușor îndreptate în jos. Postura sa este dreaptă și mândră, iar în *costumul* său croit *Beaufort* arată ca și cum s-ar duce direct la o întâlnire de afaceri importantă.

Fața lui nu arată nicio emoție în timp ce mă privește de sus în jos.

Acum știu de la cine a moștenit James masca lui impenetrabilă.

– Eram la companie pentru o întâlnire cu China, explică mama lui James. Ea face un pas înainte și își sărută fiul pe obraz, mirosul parfumului ei lovindu-mă. Miroase a pudră și ca un buchet de trandafiri proaspeți.

– Percival ne-a spus că te-a dus cu mașina pe tine și pe ..., se uită la mine o clipă, – ... prieten de școală aici.

James nu răspunde. Cum nu face niciun efort să mă prezinte părinților săi, fac un pas înainte cu obrajii înfierbântați și îi ofer mâna mamei sale. – Eu sunt Ruby Bell. Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Beaufort.

Se uită la mâna mea pentru o clipă prea lungă înainte de a lovi. – Plăcerea este numai a mea. Zâmbește și dezvăluie un șir de dinți albi și perlați.

Vreau să fiu ca ea, îmi trece prin cap. Vreau să intru într-o cameră ca ea și să fiu văzută și respectată instantaneu ca o femeie puternică de către cei din jur doar datorită carismei mele.

Ceea ce nu vreau este să sperii oamenii prin simpla mea prezență, așa cum se pare că se întâmplă în cazul domnului Beaufort. Acesta îmi face un semn scurt din cap în timp ce îi strâng și eu mâna, apoi se uită din nou în jurul croitoriei, ca și cum s-ar fi săturat deja de mine.

– Văd că ați comandat niște haine de la arhivă, spune doamna Beaufort, privindu-ne cu capul înclinat. Face un pas înainte și îmi smulge fusta rochiei. Între sprâncene i se formează o încrețitură. – Fusta este prea lungă. Vă rog să o schimbați, domnule MacIntyre.

Tristan, care nu a scos un cuvânt de când au sosit Beaufort, dă repede din cap. – Bineînțeles, doamnă.

Acum, doamna Beaufort îmi arată cu mâna că ar trebui să mă întorc. Mă conformez cererii ei cu o senzație de greață în stomac. – Pentru ce ai nevoie de haine?

– Pentru sărbătoarea victoriană de la sfârșitul lunii octombrie, James răspunde. Este ca un om schimbat, iar tonul său monoton amintește de un robot.

– Prin aceasta se referă la petrecerea pe care trebuie să o organizeze pentru că s-a comportat ca un băiețel rebel, spune domnul Beaufort.

Doamna Beaufort pocni din limbă. Îmi termin rândul, ceea ce nu a fost atât de ușor de făcut cu rochia pe mine, și acum arunc o privire discretă înainte și înapoi între cei trei. James nu arată nicio reacție la cuvintele tatălui său. Doamna Beaufort, pe de altă parte, se uită o clipă la soțul ei, admonitor.

Apoi se întoarce din nou spre mine. Își pune mâinile pe mânecile scurte ale rochiei, trage de ele și, în cele din urmă, îi spune lui Tristan: – Ar trebui să fie puțin mai largă aici în față, Tristan. Așa se strânge, și atunci poți... – Se uită întrebător la fața mea.

– Ruby, o ajut eu.

– ... Ruby nu respiră cum trebuie și sfârșește.

Tristan dă din cap și mă trage înapoi în spatele peretelui despărțitor cu asistentul său. Îi mai arunc o privire peste umăr lui James, dar el nu se uită la mine, în schimb este concentrat pe deplin asupra părinților săi. Tatăl său vorbește cu el, cu ochii fixați pe mine. Murmurul lui pare supărat, dar nu înțeleg nimic din ceea ce îi spune lui James.

Mă uit în altă parte și mă întorc spre Tristan. – Cei doi par foarte… importanți. Abia în ultimul moment reușesc să schimb – grozăvia cu un cuvânt mai pozitiv. Tristan este deja ocupat să prindă cu grijă tivul rochiei cu ace de la o pernuță de ace pe care o are la încheietura mâinii.

– Aveți dreptate, domnișoară. Asta e tot ce a spus.

Este straniu cât de liniștită a devenit această cameră imensă de când au intrat soții Beaufort. Nimeni nu mai pare să vorbească, chiar și Tristan îmi zâmbește scurt înainte de a dispărea și de a-și lăsa asistentul să mă ajute să mă schimb. Ieșirea din rochie este mult mai rapidă decât îmbrăcarea ei. Nu durează nici zece minute până când mă îmbrac din nou cu hainele mele și mă pot întoarce în față.

Mă aflu lângă James, care între timp și-a dat jos redingota și a lăsat-o liber pe braț.

Doamna Beaufort își lasă privirea să alunece peste mine, apoi își pune mâna pe brațul fiului ei. – Ne vedem jos.

James dădu scurt din cap.

Se întoarce spre mine. – Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Bell.

Tatăl lui James nu scoate niciun cuvânt. Cei doi se întorc și părăsesc atelierul de croitorie. Abia când ușa se trântește în urma lor pot să respir din nou.

– Ai fi putut să mă avertizezi, știi, spun eu liniștit.

Rigid, James se întoarce spre mine. Aș vrea să-i pot interpreta privirea, dar nu există decât un turcoaz înghețat. – Percy te așteaptă jos.

– Deci, am terminat. Tu ești cel care este încă blocat în secolul al XIX-lea. Cu prudență, îi zâmbesc.

El nu-i răspunde. – Călătoria noastră s-a terminat, începe el, iar vocea lui sună exact așa cum arată. Rece și distantă. – E mai bine dacă pleci acum.

Mă încrunt. – Ce?

– Trebuie să pleci acum, Ruby. O spune încet, subliniind fiecare silabă ca și cum aș fi mai lentă. – Ne vedem la școală.

Se întoarce și se duce în spatele peretelui despărțitor pentru a se schimba. O clipă nu pot decât să mă uit după el. Apoi îmi dau seama ce tocmai a făcut. Cum a vorbit cu mine.

Mânia se răspândește în mine și fac un pas înainte pentru a-l înfrunta. Dar nu ajung prea departe. Tristan mă apucă de braț și mă reține. Expresia din ochii lui este plină de regret, dar și severă, în timp ce se uită la mine. – Haide, Ruby. Te voi duce jos.

Mă trage ușor de braț. Cu reticență, îl las să mă conducă departe. În timp ce traversăm atelierul de croitorie, simt privirile pline de milă ale tuturor angajaților asupra mea.

14

Ruby

Mantia mea de camuflaj a alunecat.

S-a dus vestea că am fost la Londra cu James în weekend. Se pare că există chiar și fotografii cu noi intrând împreună în magazin. Dintr-o dată, în Maxton Hall îmi știu numele oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată. Unii mă salută amabil pe coridoare, alții – majoritatea – îmi șoptesc pe la spate. Cel mai rău este în timpul orelor de curs, unde nu mă pot concentra deloc pentru că colegii mei se holbează la mine neîncetat. E ca și cum s-ar aștepta ca în orice moment să mă ridic în picioare și să le explic pe larg ce s-a întâmplat între mine și James Beaufort în weekend.

Cu toate acestea, aș vrea să uit sâmbăta trecută cât mai curând posibil. Încă mă simt atât de umilită, iar furia mea față de James crește cu cât mă gândesc mai mult la comportamentul său imposibil.

Când sună clopoțelul pentru prânz, mă gândesc serios să sar peste masa de prânz, dar sunt prea înfometată pentru a nu fi o opțiune realistă. În plus, Lin promite să se construiască în jurul meu ca un scut protector – și să-mi spună ultimele bârfe despre tatăl ei.

– Are din nou o nouă iubită, ne anunță ea după ce am mâncat o vreme în tăcere.

Îmi ridic privirea de la tăițeii udon. – Dar nu un alt escroc de căsătorie, nu-i așa? întreb cu gura plină.

– Nu. Face o grimasă. – Asta este, cel puțin așa sper.

– Și?", întreb cu prudență.

Lin ridică din umeri. Își împinge sandvișul pe jumătate mâncat departe de ea și își șterge degetele pe un șervețel. – Nu știu ce să zic. Cred că poate lua și el o pauză de la întâlniri după ce lucrurile au mers atât de prost cu ultima femeie.

Lin se întâlnește cu tatăl ei o dată pe lună, astfel încât contactul dintre ei să nu se întrerupă complet, și o admir pentru că este atât de pragmatică în legătură cu întreaga situație. Nu știu dacă l-aș mai putea privi pe tatăl meu în ochi dacă s-ar fi purtat atât de rău cu mine și cu mama mea.

– A fost drăguță cu tine? întreb în cele din urmă.

Lin ridică din umeri. – Da, așa este. Un pic prea drăguț, poate.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Nu ne-am înțeles cumva. Începe să culeagă bucățele de pe șervețel. – Dar e în regulă. Nu te poți înțelege cu toată lumea.

Mă gândesc puțin la asta. – În mod surprinzător, cu unii oameni, după un timp, te prinzi. Involuntar, privirea mea se îndreaptă spre James și prietenii lui. Au prins unul dintre locurile bune de lângă ferestrele înalte și vorbesc animat. Când James spune ceva, îl face pe Wren să râdă atât de tare încât Kesh trebuie să-l bată pe spate pentru că se îneacă.

– Se pare că vorbești din proprie experiență, spune Lin aruncând o privire plină de semnificație către James.

Scutur din cap și mă uit din nou la tăițeii mei.

– Haideți. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Am făcut-o deja.

Lin ridică o sprânceană. – Tot ce ai spus a fost: "Am luat costumele". Dar eu nu sunt proastă.

Respir adânc. – A fost bine. Mai mult decât bine, de fapt. Până când părinții lui au apărut brusc.

Lin respiră șuierător. – I-ai cunoscut pe Beaufort?

Dau din cap gânditor. – Au fost… foarte impresionante. Mai ales mama lui, începu eu. – Nu am avut prea mult timp să stau de vorbă cu ei, pentru că au fost acolo doar pentru puțin timp. După aceea, James a revenit la starea lui obișnuită.

– Ce-a făcut? întrebă Lin și parcă își aminti că mai are și ea o tavă cu mâncare în fața ei. În timp ce se uită la mine cu nerăbdare, mușcă o bucată din sandvișul ei mă.

– El m-a dat afară. Am fost escortat afară.

Se oprește în mijlocul mestecatului și se holbează la mine.

Ridic din umeri neputincios. Chiar nu vreau să mă mai gândesc la drumul îngrozitor de sâmbătă, când a trebuit să mă forțez să inspir și să expir adânc pentru a mă calma.

– A fost cel mai jenant lucru pe care l-am trăit vreodată, mormăi eu și risc să mai arunc o privire către James.

Chiar în acel moment, se uită la mine. Când privirile noastre se întâlnesc, furia izbucnește din nou în mine și sunt pe punctul de a mă ridica și de a-l lovi cu tava mea.

Dar, după ce clipește o dată, întrerupe conexiunea și își îndreaptă din nou atenția către prietenii săi.

– De ce te-a dat afară? întrebă Lin.

Este exact ceea ce mi-am tot frământat creierii pentru restul weekend-ului. Și am venit cu o singură posibilitate care mi se pare plauzibilă.

– Cred că îi era rușine de mine. Trebuia să fi văzut cum se uita tatăl său la mine. Ca și cum aș fi fost o mizerie lipită sub pantoful lui. Trag spre mine bolul cu desert: cremă de

ciocolată cu frișcă, garnisită cu o căpșună și o frunză de mentă. Măcar ziua asta îmi rezervă un lucru bun.

– Asta e o prostie. Nu trebuie să lași pe nimeni să te facă să te simți așa, spune Lin atât de indignată încât îmi ridic privirea.

– E doar adevărul, îi răspund. – Nu te-ai fi uitat niciodată la mine cu fundul tău dacă nu ar fi fost chestia cu părinții tăi.

Lin tresări de parcă i-aș fi dat cu crema de ciocolată pe față. Pielea i se face cenușie și abia atunci îmi dau seama ce tocmai am spus. Îmi deschid imediat gura pentru a-mi cere scuze, dar ea se ridică brusc.

– Mă bucur că ai o părere atât de proastă despre mine, șuieră ea și își ia tava, deși încă nu a terminat de mâncat. Se duce să returneze farfuriile și apoi iese din cantină fără să se uite înapoi la mine.

Mă uit la desertul meu și îmi dau seama că mi-am pierdut pofta de mâncare. Ce zi de rahat.

În timp ce mă îndrept spre bibliotecă după-amiaza, aproape că m-am obișnuit cu șoaptele și privirile colegilor mei de pe coridor. Îmi este din ce în ce mai ușor să îi ignor, chiar dacă ecoul vocilor lor reverberează totuși în urechile mele. Nu mă gândisem nici măcar o clipă înainte că această zi cu James ar putea avea un asemenea efect asupra vieții mele la Maxton Hall. La ce mă gândeam? James este regele acestei școli – bineînțeles că oamenilor le pasă cu cine își petrece timpul liber. Să mă urc în mașina aia cu el a fost o greșeală imensă. Și acum plătesc pentru asta cu invizibilitatea mea.

Întâlnirea de eveniment este o tortură. Lin nu se uită la mine, iar eu nu mă pot uita la James. Îmi trebuie mult efort

să le spun celorlalți despre costume fără să las să se vadă cât de rănită și de furioasă sunt. Dar cred că a funcționat, pentru că după ce termin, toată lumea pare încântată să vadă pozele. Camille ne informează apoi că părinții ei îi cunosc pe proprietarii unei mari firme de tacâmuri care a fost de acord să ne aprovizioneze cu tot ce avem nevoie pentru petrecere. Jessalyn a obținut mai multe oferte de preț de la firme de închirieri pentru decorațiuni și le trece în revistă cu noi, iar Kieran ne pune muzică pe laptopul său pe care a ales-o.

Nu primesc decât jumătate din ea.

După ce am distribuit sarcinile pentru următoarea ședință și am declarat ședința încheiată, îl rețin pe Lin de braț. Ea îmi evită în continuare privirea, dar așteaptă până când restul echipei a părăsit sala de grup. Închid ușa în urma lor și apoi mă întorc spre prietena mea.

– N-am vrut să spun asta, începu. – Îmi pare rău pentru ceea ce am spus. Credeam doar că... ai fost prietenă cu persoane total diferite înainte. Mă întreb dacă ne-am fi întâlnit vreodată așa, dacă nu ar fi fost chestia cu părinții tăi.

Lin se uită la mine pentru o vreme. În cele din urmă oftează și spune încet: – Ai dreptate.

M-am împiedicat. – M-am împiedicat?

Ea dă din cap. – Dacă nu m-ai fi abordat în acea zi, nu am fi devenit niciodată prieteni așa cum suntem acum, spune ea, privindu-mă în ochi pentru prima dată de la prânzul de azi. – Îți sunt atât de recunoscătoare că ai vorbit cu mine în toaletă în acea zi.

Vocea îi devine răgușită și înghite greu. Încă îmi amintesc ziua de acum un an și jumătate, când m-am dus la toaleta de la primul etaj și am auzit pe cineva plângând. Nu aveam nicio

idee despre cine se afla în cabină, doar că persoana respectivă trebuie să fie foarte bolnavă. Așa că am întrebat-o cu blândețe dacă totul este în regulă, la care Lin mi-a spus doar să o las în pace. Nu am ascultat-o. În schimb, m-am așezat pe podea vizavi de cabină, i-am dat șervețele pe sub ușă și am așteptat până când a fost pregătită să iasă din nou. Acesta a fost începutul prieteniei noastre.

– De asemenea, sunt recunoscător că am vorbit cu dumneavoastră. Și îmi pare foarte rău.

– Și eu. Nu am vrut să mă iau de tine.

– Azi e doar o zi stupidă, spun resemnat. Îmi scot telefonul mobil din rucsac și fac o fotografie a notițelor pe care le-am scris pe tablă în timpul ședinței. Apoi mă așez la laptop și le trimit poza celorlalți împreună cu procesul-verbal scris de Lin. Între timp, Lin începe să șteargă tabla albă.

– Beaufort se uită la tine de o oră întreagă, spune ea brusc.

Am pufnit. – Am stat în față. Toată lumea se uita la mine.

– Nu ca el. Practic, te-a implorat cu ochii să te uiți înapoi la el.

– Ce prostie.

Lin ridică din umeri – Cum spui tu. Cu toate acestea, a fost grozav cum i-ai dat cu tifla. A meritat-o.

Închid laptopul și îl pun în rucsac. – Vreau doar ca totul să redevină ca înainte, spun în timp ce stingem luminile din cameră. – Oamenii se holbează acum la mine ca și cum am fi făcut altceva sâmbătă. Cu toate acestea, cu toții habar nu au ce s-a întâmplat cu adevărat. Și anume, nimic.

Fredonează gânditor. – Știu. Dar îi cunoști pe oamenii de aici. Se năpustesc asupra oricărui lucru mărunt ca vulturii. Mai ales dacă are legătură cu James Beaufort.

Mă uit la ea nemulțumită. – Mh.

Își împinge ușor cotul în partea mea și îmi ține ușa deschisă. – Haideți. De îndată ce următorul zvon va începe să circule, toată lumea va fi uitat din nou de el.

Intrăm pe hol și mă pregătesc să răspund când văd pe cineva aplecat lângă ușă.

James.

Mă uit fix la el. Aproape că-l întreb ce naiba mai caută aici, dar îmi amintesc în ultima secundă că îl ignor. Așa că îmi distrag privirea și continui să merg.

Apoi se dă jos de pe perete și vine spre mine.

– Aveți o clipă liberă? întreabă el. Tonul lui blând mă irită. Nu se potrivește cu James care m-a tratat ca pe un gunoi cu doar patruzeci și opt de ore în urmă.

Trebuie să pleci acum, Ruby.

Mi-ar plăcea să îi strig în față părerea mea, dar țin prea mult la cardul meu de bibliotecă și la cardul de acces la camerele de grup pentru asta. – Nu, nu am timp, spun sec în schimb. Sunt mândră că reușesc să-mi păstrez vocea calmă, dar totuși îi dau accent. Vreau să știe că nu-l voi lăsa să-mi facă așa ceva.

– Trebuie să vorbim, continuă James, uitându-se scurt la Lin. – Singuri.

Am clătinat din cap. – Nu trebuie să facem nimic, James.

Lin mă atinge pe braț, un gest de afirmare care îmi arată că nu sunt singură.

Dintr-o dată sunt obosit. – Știi ceva? spun și îl privesc ferm în ochi pe James. – Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la ce a fost înainte.

James se încruntă. – La cea dinainte?

Trebuie să-mi curăț gâtul. Mi s-a format un nod în gât și se face tot mai mare. – Prin asta mă refer la perioada în care nici măcar nu știai că exist. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la asta. Pentru că atunci eram cu siguranță mai bună.

Își deschide gura pentru a răspunde, apoi o închide, iar ridurile de pe frunte i se adâncesc. În cele din urmă, dă din cap încet. – Înțeleg.

Asta e bine. Înțelege care este problema mea. Așa că nu va trebui să am de-a face cu el în viitor.

Totuși, mă doare în timp ce mă întorc și mă îndrept cu Lin spre ieșire.

15

Ruby

– Ce ai pățit? întreabă Ember, iar eu tresar violent.

Eram atât de pierdută în gânduri în timp ce amestecam, încât nu am observat-o că se furișează în spatele meu și se uită peste umărul meu în oala cu gem.

– Nimic, spun eu cu o clipă prea târziu.

Tata îmi arată un pachet nedeschis de zahăr de conservă.
– Ceva nu e în regulă, sunt de acord cu sora ta.

Îmi dau ochii peste cap. – Mă deranjezi, asta e. Am amestecat cu un pic prea multă vigoare și jeleul fierbinte de mere mă stropește pe mână. Inspir cu un șuierat.

– Imediat sub apă rece, spune mama și îmi ia lingura. O împinge în mâna lui Ember și apoi mă împinge spre chiuvetă, unde dă drumul la apa rece.

– Lasă-mă să vegetez, am bombănit eu.

– Mie îmi convine, zice tata. – Numai că tu ești așa de la ieșirea ta sinistră de sâmbătă, și aș vrea să știu de ce.

Eu doar mormăi. Nici măcar nu pot avea liniște acasă.

Nu am înțeles niciodată de ce toată lumea se plânge mereu de zilele de luni. Pentru mine, fiecare zi de luni simbolizează un nou început, în care se poate stabili cursul pentru o săptămână minunată. În mod normal, iubesc zilele de luni. Astăzi, însă, totul mă entuziasmează. Oamenii de la școală, amintirea zilei de sâmbătă, privirile curioase ale lui Ember. Chiar și mica stropire de pe mâna mea care mă arde ca naiba. Prostul de gem de mere.

Mi-ar plăcea să mă închid în camera mea și să memorez cu încăpățânare materialul de studiu pentru următoarele trei luni, dar familia mea m-a obligat să ajut la păstrarea. Cu toate acestea, sunt sigur că gemul este doar o scuză pentru a mă face în sfârșit să vorbesc.

– De ce nu ne spui pur și simplu ce s-a întâmplat? Ember îmi confirmă presupunerea în momentul următor.

– Pentru că nu prea vrei să știi cum sunt, eu dau înapoi. – Mă întrebi doar pentru că vrei să mă interoghezi despre *Beaufort*.

– Acest lucru nu este adevărat!

– Nu? întreb eu provocator. – Deci nu te interesează cum era acolo?

Acum pășește nesigur de pe un picior pe altul. – Da, așa e. Dar una nu-l exclude pe celălalt. Pot fi interesat de unul dintre cele mai mari magazine de îmbrăcăminte pentru bărbați din Anglia, dar în același timp pot fi interesat și de bunăstarea ta. E loc în inima mea pentru amândouă, surioară.

– Ce drăguț, zice tata și trece pe lângă noi doi în scaunul cu rotile spre aragaz. Ia o lingură proaspătă și o înmoaie în gemul care fierbe la foc mic. Să-l privesc cum gustă este întotdeauna fascinant. Când gust un fel de mâncare, arăt ... normal. Cu tata, îți dai seama imediat că este un profesionist. Expresia feței i se schimbă, ca și cum ar lua în minte toate ingredientele și s-ar gândi dacă îi lipsește vreunul și, dacă da, care ar putea fi acela.

Ca acum. Și-a înclinat capul și îl privim încordate. În secunda următoare, fața i se luminează și se rostogolește puțin înapoi spre micul cărucior de metal unde se află toate

condimentele sale. Întinde mâna după un amestec de scorțișoară și pune câteva vârfuri în oala de fontă. Mirosul îmi amintește de Crăciun – sărbătoarea mea preferată.

– Nu e nimic de spus, Ember, răspund eu cu întârziere, iar sora mea geme de frustrare. – Tu știi tot ce este de știut despre *Beaufort*.

– Aș vrea să văd și atelierul de croitorie, oftă ea și își sprijini bărbia pe palma mâinii.

– Nu ar fi plictisitor pentru tine? Vrei să te specializezi în îmbrăcăminte pentru femei, recunoaște tata.

Soneria sună și ne uităm unul la altul, surprinși.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă mama și ieși din bucătărie în direcția holului.

– Totul ține de atmosferă, tată. Să vezi cum lucrează oamenii acolo, cu ce materiale și cu ce tăieturi. Încă mai cred că ar fi fost foarte interesant. Să o văd pe Ember cu atâta dor mă înțeapă. Pot să înțeleg că i se pare nedrept că tocmai am avut ocazia să vizitez sediul unui mare designer – lucru pe care probabil că ea nu va avea ocazia să-l facă prea curând. Pe de altă parte, mă gândesc și la modul în care s-a încheiat excursia pentru mine. Și cu siguranță nu vreau ca sora mea să se simtă vreodată la fel de umilită ca mine în acel moment.

– Am o idee. Nu poți să-l rogi pe prietenul tău să-mi facă și mie un tur? întreabă Ember, iar gândul că e doar pe jumătate în glumă mă îngrijorează.

– Poți să-l întrebi chiar tu, Ember, spune mama brusc.

Mă întorc spre ea, încruntându-mă. – Ce?

– Băiatul stă în fața ușii noastre, explică ea, arătând peste umăr cu degetul mare. – Nu ne-ai spus cât de chipeș este.

Mă uit la ea, instinctul meu de protecție trecând de la zero la o sută. – Nu l-ai lăsat să intre, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Puteți face asta – sau nu, dacă preferați. Mama se apropie de mine și mă sărută pe creștetul capului. Simt privirile curioase ale familiei mele pe spatele meu în timp ce traversez bucătăria și pășesc în hol. Mă îndrept spre ușa din față amețită.

James se afla pe scările care duc spre casa noastră. Este pentru prima dată când îl văd în haine casual. Blugii închiși la culoare și cămașa albă îl fac să arate ca un băiat normal. Dacă l-aș fi întâlnit așa pe stradă, probabil că nu l-aș fi recunoscut deloc.

Deasupra brațului său atârnă o husă de protecție mare și neagră, inscripționată cu logo-ul Beauforts. Mă uit o clipă la B-ul curbat și sunt cuprins brusc de o furie de nedescris.

Nu are ce căuta aici. Nu vreau să se apropie de familia mea. Viața mea de aici nu are nimic de-a face cu viața mea din Maxton Hall, iar faptul că el stă acum în fața mea și estompează linia pe care am trasat-o cu ani în urmă, pur și simplu, nu pot accepta – mai ales după sâmbăta trecută.

În momentul în care deschid gura pentru a-l înfrunta, își ia ochii de la tufele noastre de trandafiri și mă zărește în ușă. O emoție îi pâlpâie în ochi pe care nu o pot interpreta – nu pot niciodată – și apoi urcă o treaptă astfel încât să fim la nivelul ochilor. Își drege gâtul și, în cele din urmă, îmi întinde capacul de protecție.

– Am vrut să-ți aduc rochia. Tristan a modificat-o. Acum ar trebui să se potrivească perfect.

Nu fac nicio mișcare pentru a-i da rochia jos. – Și pentru asta ai venit la mine acasă?

Inspiră adânc, expiră brusc și își freacă ceafa cu mâna. – Am vrut să vorbesc cu tine și despre ziua de sâmbătă. M-am comportat ca un nemernic și îmi pare rău.

Pentru o clipă nu pot decât să mă uit la el.

Este prima dată când îl aud spunând așa ceva și nu pot să nu mă întreb de câte ori și-a cerut scuze în viața lui. Când mă gândesc la toate lucrurile pe care și-a permis să le facă în ultimii ani numai la școală, pragul său moral trebuie să fie, de obicei, mult mai scăzut decât al meu.

Acum, pe de altă parte, chiar pare că-i pare rău.

– Nu înțeleg de ce ai făcut asta, spun eu liniștit.

Mai ales după ce m-a ținut de mână și am avut clar un moment împreună. Am văzut exact cât de caldă devenise privirea lui și am simțit clar cum se crepita între noi. Nu mi-am imaginat asta.

El înghite greu. Timp de un minut întreg nu spune nimic și se uită doar la mine cu ochi de nepătruns. Apoi murmură atât de încet încât aproape că nu-i aud cuvintele: – Uneori nu mă înțeleg nici pe mine însumi, Ruby Bell.

Deschid gura ca să-i răspund, dar o închid din nou. Am sentimentul că este pentru prima dată când este sincer cu mine și nu vreau să stric asta respingându-i scuzele. Așa că păstrez tăcerea. Tac atât de mult timp încât ar fi fost cu siguranță ciudat cu orice altă persoană, dar James și cu mine – cred că ne-am putea privi în tăcere ore întregi, încercând doar să aruncăm o privire în spatele zidului celuilalt.

– De ce ai venit cu adevărat aici? întreb în cele din urmă.

– Ceea ce ați spus astăzi la prânz... – Ezită. – Și dacă nu vreau să mă întorc la ceea ce a fost înainte?

Am lăsat să iasă un râs fără sunet. – M-ai dat afară. Și înainte de asta, m-ai făcut de râs în fața părinților tăi. Te-ai prefăcut că nu sunt destul de bun pentru a-i cunoaște.

El clătină din cap. – Nu am vrut să spun asta.

Văd că abia dacă se balansează în față și în spate pe picioare. Aproape că pare că e nervos... M-am distrat sâmbătă. Până când... au venit părinții mei. Își drege gâtul. – Nu mi-ar plăcea să ne prefacem brusc că nu ne cunoaștem. Nu mai ești invizibil pentru mine. Și nici eu nu vreau să mă prefac.

Deși gustul amar al zilei de sâmbătă este încă acolo, cuvintele lui fac ca ceva din mine să se strângă în interiorul meu într-o emoție furnicătoare. – Nu înțeleg ce te aștepți să fac acum, James, spun încet.

– Nu mă aștept la nimic. Doar că nu vreau să fie ca înainte. Nu putem doar... să ne cunoaștem de acum încolo?

Fără cuvinte, mă uit la el.

Nu poate fi serios, îmi trece prin cap. *Nu poate fi* serios. Eu nu sunt proastă. Știu că James nu mă suportă – chiar dacă ne-am simțit foarte bine împreună sâmbăta trecută. Eu sunt motivul pentru care a fost exclus de la lacrosse, plus că știu unul dintre cele mai mari secrete ale surorii lui, așa că reprezint un risc pentru el și familia lui. Garantat că vrea doar să fie cu ochii pe mine.

– Dacă asta e încă una dintre escrocheriile tale..., încep sceptic, dar James mă întrerupe.

– Nu, spune el și urcă ultima treaptă a scărilor.

Nu trebuie să acord nicio importanță cuvintelor sale, știu asta foarte bine. Nu-l pot judeca – mă îndoiesc că cineva o poate face. Și totuși, există ceva în privirea lui în acel

moment, ceva sincer și plin de regrete, care îmi taie respirația pentru o secundă.

Cum s-a întâmplat acest lucru? Cum am ajuns de la necunoaștere, mită și ură la acest punct în doar o lună?

Ușa se deschide în spatele meu. – Ruby? Ești bine?

Mă înțepenesc. În fața mea se află James Beaufort cu o rochie veche de o sută cincizeci de ani pe braț și o privire care mă face să-mi tremure genunchii. În spatele meu se află sora mea, cu care mă certam pentru gemul lui tata cu doar câteva minute în urmă. Cele două lumi ale mele se ciocnesc cu toată forța și mă simt rece și fierbinte în același timp. Nu știu cum să reacționez, așa că dau din cap către Ember cu un zâmbet forțat și încerc să-i spun să plece fără cuvinte. Ea se uită înainte și înapoi între mine și James, curioasă și sceptică în același timp, dar apoi se îndepărtează efectiv și se sprijină de ușă.

Abia atunci mă pot întoarce la James. Îmi ia două respirații ca să mă adun. Apoi îmi amintesc că încă îi datorez un răspuns. – Nu știu, spun sincer.

James dădu încet din cap. – Bine. De fapt, am venit aici doar ca să-mi cer scuze pentru sâmbătă.

– Doar pentru sâmbătă?

Acum zâmbește cu îndrăzneală. – Cu siguranță nu-mi voi cere scuze pentru că ți-am făcut cinste cu un dans în poală.

Nu știu dacă îi pot accepta scuzele când spune așa ceva.

Nu știu dacă vorbește serios sau dacă vrea doar să tulbure apele ca să nu spun nimănui despre Lydia. Totuși, mi-ar face viața mai ușoară dacă nu ar trebui să mă supăr tot timpul pe el. Sau poate chiar să pot vorbi cu el despre lucruri legate de școală din când în când. Sâmbătă mi-am dat seama că nu

numai că este rapid, dar este și inteligent. A fost distractiv să vorbesc cu el. Și apoi a fost acel *ceva care a* declanșat o furnicătură în mine și m-a făcut curioasă pentru mai mult.

Știu că nu este rezonabil și că nu ar trebui să am încredere în el nici măcar un centimetru. Dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că nici eu nu prea vreau să mă întorc la ce a fost înainte.

Îl privesc ferm în ochi, ca să înțeleagă cât de serios sunt când îi spun: – Nu voi mai tolera așa ceva din partea ta nici a doua oară.

– Am înțeles, răspunde el liniștit și în cele din urmă îmi întinde rochia.

În acel moment începe să plouă. Nu foarte tare, dar totuși suficient pentru a mă face să mă tem pentru rochie, în ciuda husei de protecție. O dau repede jos de pe James și o pun în cabina noastră de probă.

Când mă întorc, nenumărate picături de apă se strânseseră deja în părul lui James și acum își fac drum pe față. Își șterge obrazul cu dosul mâinii și apoi și-o trece prin păr, fără să-și ia ochii de la mine. Manierele mele îmi spun că ar trebui să-l invit înăuntru înainte să fie udat de ploaie, dar pur și simplu nu pot. Nu mi se pare corect. Nu pot să-l prezint părinților și surorii mele. Poate că nu voi putea niciodată.

– Îți accept scuzele, spun în cele din urmă.

Ochii i se aprind. Este pentru prima dată când văd o astfel de expresie pe fața lui.

Așa că stăm în ploaie, el pe scările casei familiei mele, eu în pragul ușii, fără să vreau să-l invit înăuntru.

Dar este un început.

16

James

Să te uiți la lacrosse fără să ai voie să joci e nasol.

Echipa mea este plină de adrenalină când iese din vestiar, iar jucător după jucător mă bate cu palma în timp ce eu stau ca un spectator pe marginea terenului, între tribune. Las mizeria să mă cuprindă, dar în acel moment regret totul, mai ales decizia de a încerca să amestec puțin petrecerea de revenire la școală.

Cel mai rău este că Roger Cree, unul dintre boboci, a preluat postul meu și se descurcă atât de bine încât devine un concurent serios. Dacă ar fi fost rău, locul meu în echipă ar fi fost sigur, dar așa? De unde să știu eu că antrenorul nu va dori să-l păstreze în echipă după ce se va termina munca mea de pedeapsă? Mai ales că în ultima vreme pare să se înțeleagă bine cu Cyril și cu ceilalți.

Când vine și îmi întinde pumnul, îl lovesc cu reticență pe al meu de el, apoi mă alătur înlocuitorilor de pe banca de rezerve de la marginea terenului. Îmi încrucișez gleznele și privesc cum echipa adversă intră în fugă pe teren și se instalează în fața băieților mei. Echipa este bună, recunosc mulți dintre jucătorii din sezonul trecut. Mai ales cel care atacă este imprevizibil și incredibil de rapid. Să sperăm că Cyril îl are în vizor.

– Hei, Beaufort. Păcat că nu poți juca, îmi spune deodată unul dintre înlocuitori. Îl cheamă Matthew, dar mă îndoiesc că am vorbit vreodată unul cu celălalt.

– Da, omule. Rahat total, este de acord altul.

– Nu înțeleg ce înseamnă această pedeapsă. Acțiunea a fost total crasă.

– Mai presus de toate, este ultimul tău an. Cât de nasol e să petreci ultimul sezon pe bancă.

Bine, ajunge. Mă ridic în picioare cu o smucitură. Fără nici măcar un cuvânt, înaintez spre marginea terenului. Mă bucur de ochelarii de soare pe care îi port. Nu doar pentru că soarele strălucește atât de puternic pentru o zi de octombrie, ci mai ales pentru că nimeni nu poate vedea cât de rău mă simt.

Stau la distanță de antrenorul Freeman și supraveghez terenul cu brațele încrucișate. Este crud să fiu nevoit să-mi privesc echipa și să nu pot face nimic. După fluierul de start, durează mai puțin de cinci minute până când se înscrie primul gol.

Dintr-o dată, se aud pași în spatele meu. Mă uit peste umăr și o văd pe Ruby și pe prietena ei Lin alergând spre teren. Amândouă au capul roșu aprins și părul răvășit. Când se opresc, Ruby înjură cu voce tare. Nu m-a observat încă, așa că am ocazia să o privesc discret.

Ea poartă uniforma școlară, deși majoritatea colegilor noștri vin la meciuri în haine casual sau în tricouri de echipă. Ține un trepied într-o mână, un caiet în cealaltă, iar în spate, ca întotdeauna, poartă rucsacul ei hidos care pare că se va destrăma în orice clipă. Este cam de culoarea vomei, dar cumva arată drăguț cu el. Ca o broască țestoasă ninja. O broască țestoasă ninja dezordonată cu un cap roșu aprins.

Mă plimb pe îndelete până la cei doi și îi privesc cum instalează trepiedul și un aparat foto care pare scump.

– Pot să vă ajut? întreb.

Ruby se rotește spre mine și se uită la mine cu ochii mari. Este evident că încă nu s-a obișnuit cu încercările mele de a mă împrieteni cu ea. Toată săptămâna am salutat-o pe coridoare și de fiecare dată a tresărit, ca și cum pur și simplu nu ar fi obișnuită ca cineva să i se adreseze în afara orelor de curs.

– Am ratat ceva? întreabă ea grăbită. Privirea ei zboară frenetic pe teren și apoi spre antrenorul Freeman. Dar acesta este atât de absorbit de joc încât nu a observat că Ruby și Lin au întârziat.

– Ridgeview a marcat. Slam dunk, răspund eu.

Ruby dădu din cap și mâzgăli ceva în carnețelul ei. – Minunat, mulțumesc.

Lin, între timp, pregătește aparatul foto și verifică setările înainte de a începe să facă poze.

Ulterior, amândoi sunt absorbiți de documentarea jocului.

Mi-am dat seama că, de fapt, prefer să mă uit la Ruby decât la echipa mea. Vederea ei cel puțin mă doare mai puțin. Am redus de mult diferența și suntem pe cale să îi dăm o bătaie zdravănă lui Ridgeview – dar nu pot să mă bucur pentru nimic în lume de asta. În timp ce Cree oferă asistența pentru două goluri și chiar marchează el însuși unul în repriza a doua, îmi dau seama că băieții nu au nevoie de mine deloc. Mi-ar plăcea să dispar chiar acum și nu am nicio idee de ce nu o fac pur și simplu.

În schimb, stau pe margine cu o față de piatră și las totul să mă cuprindă, aplaudând când se înscrie un gol, înjurând când adversarii fac o mișcare împotriva noastră și răspunzând la toate întrebările pe care Ruby și Lin mi le pun între timp.

După aproape o oră și jumătate, nu mă simt de parcă aș fi luat lumea cu asalt, așa cum fac de obicei când câștigăm un meci. Pur și simplu sunt complet epuizat și nu mai suport să stau aici o secundă în plus. Gândul de a merge diseară la petrecerea lui Cyril și de a strânge condoleanțe de la toți cei care m-au văzut stând pe margine astăzi îmi face rău. Fără cuvinte, mă întorc înainte ca echipa să iasă de pe teren și mă îndrept spre școală. Îmi scot telefonul mobil din buzunar și apăs butonul de apelare rapidă pentru ca Percy să vină să mă ia.

– James!

Arunc o privire peste umăr.

Ruby m-a urmat. Franjurile ei și vântul nu se înțeleg prea bine, firele individuale se ridică pe verticală. Îmi observă privirea și le netezește la loc pe frunte. Este una dintre ciudățeniile ei pe care le-am observat mai ales în ultima săptămână. Până acum știu și despre micul pieptene pe care îl poartă cu ea în trusa de creioane și pe care îl folosește atunci când se simte neobservată.

– Ce se întâmplă? întreb.

– Ești bine?

De ce mă întreabă asta? Nimeni nu mă întreabă asta – pentru că pur și simplu nimeni nu este interesat de cum sunt. Și chiar dacă nu ar fi așa, majoritatea oamenilor ar fi prea speriați sau prea respectuoși față de mine pentru a-mi pune această întrebare.

– Trebuie să fie destul de urât să-i privești pe ceilalți cum se joacă, nu? întreabă ea cu blândețe.

– Da, așa e.

Trece de la un picior la altul. – Ai prefera să fii singur?

Neîncrezătoare, îmi frec ceafă și ridic din umeri. Slavă Domnului că Alistair mă împiedică să răspund. Cu capul înroșit, aleargă prin zona cu iarbă și se oprește în fața noastră. – Beaufort! Unde te duci, prietene?

Bine, întrebarea asta e chiar mai de rahat decât cea a lui Ruby. – Acasă.

– Ați uitat? Astăzi Cy sărbătorește.

Nu am uitat asta, doar că, din păcate, petrecerea lui Cyril este ultimul lucru pe care am chef să-l fac acum. Dar nu-i pot spune asta lui Alistair. Echipa a câștigat și eu sunt încă căpitan, deși sunt suspendat. Ar fi nedrept să nu sărbătoresc această victorie cu băieții mei. Ca să nu mai spun că nu am chef să răspund la întrebările care vor veni cu siguranță dacă nu apar în seara asta.

– Sigur, mă bag și eu. Cu coada ochiului văd cum Ruby își schimbă expresia. Evit să mă uit direct la ea.

– Nu face fața aia, omule. O să fie grozav. Avem toată casa pentru noi.

Eu doar mormăi.

– Hei, de ce nu vii cu mine, Ruby? Mă uit la Alistair cu avertisment, dar el doar se uită înainte și înapoi între mine și Ruby, zâmbind.

– Nu trebuie să vii, spun eu repede. Petrecerea lui Cyril nu este cu siguranță locul potrivit pentru cineva ca Ruby. – Nu cred că ți-ar plăcea acolo.

Îmi dau seama că am spus exact ceea ce nu trebuia când Ruby se încruntă. Se uită ca și cum aș fi provocat-o – când asta este exact opusul a ceea ce voiam. – De unde știi ce-mi place și ce nu-mi place?

Alistair tușește precaut, iar eu îi arunc o privire răutăcioasă. A făcut asta intenționat. Știe exact ce se întâmplă la aceste petreceri și cum sunt oamenii de acolo.

– Mi-ar plăcea să vin, Alistair. Îți mulțumesc că m-ai invitat, spune Ruby cu un zâmbet mult prea fermecător pentru a fi sincer. – Când ar trebui să fiu unde?

Alistair tocmai își deschide gura pentru a răspunde când intervin eu.

– Vin eu să te iau.

Umerii lui Ruby se înăspriră.

– Chiar nu e nevoie, James.

– Nu mă deranjează să te iau pe drum.

Ea ridică din sprâncene. – Ai măcar permis de conducere?

Alistair lasă să iasă un fluierat apreciativ. Se pare că îi place să mă vadă cum primesc o palmă verbală. Dând din cap, mă uit la Ruby.

– Percy ne va conduce, dacă nu te deranjează.

Acum rânjește până la urechi. – Asta e mai mult decât bine pentru mine.

– Percy, nu? Nici eu nu cred că e rău. Are ceva din Antonio Banderas în el, comentează Alistair.

– Asta am spus și eu! Ruby râde – iar eu mă simt încălzită.

La naiba. De ce nu-mi pot păstra capul rece în prezența ei? I-am promis Lydiei că voi fi cu ochii pe ea – și asta e tot ce a rămas între noi. Trebuie doar să-mi amintesc destul de des.

– Bine, Percy va fi la tine acasă la opt.

Ruby dădu din cap. – Fabulos.

Ruby

Cyril Vega locuiește în cea mai mare și mai pompoasă casă pe care am văzut-o în viața mea. Nici măcar nu sunt sigur dacă – casă este termenul corect pentru ceea ce privesc. Proprietatea, în care am intrat doar după ce numărul de înmatriculare al lui Percy a fost verificat de un agent de securitate prin intermediul unei camere de luat vederi, pare nesfârșită. Privind în stânga și în dreapta, nu văd decât peluze îngrijite și arbuști și copaci plantați simetric.

Când James și cu mine coborâm din mașină, mă opresc o clipă, îmi dau capul pe spate și las fațada impresionantă să-și facă efectul asupra mea. Coloanele înalte din dreapta și din stânga intrării și balconul suspendat chiar deasupra fac ca conacul să pară de parcă ar fi din altă epocă.

James de lângă mine pare complet neimpresionat în timp ce urcăm scările de piatră albă până la ușa de intrare supradimensionată. Dar asta nu e de mirare. Pe de o parte, Cyril este unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, iar pe de altă parte, casa în care locuiește este cu siguranță cel puțin la fel de mare. Simt cum palmele mi se răcesc mai întâi și apoi se umezesc.

Ce caut eu aici de fapt?

Am jurat că nu voi merge niciodată la una din acele petreceri ciudate. Dar un comentariu stupid al lui James a fost suficient pentru a-mi trezi spiritul de luptă. Trebuia să fac opusul a ceea ce voia el, ceea ce, în retrospectivă, e o prostie totală. Am fost supărată încă de luni că excursia cu James mi-a distrus invizibilitatea la Maxton Hall – și acum îl însoțesc la această petrecere unde vor fi majoritatea colegilor mei de clasă. În după-amiaza asta nu m-am gândit nici măcar o secundă la ce va însemna asta pentru mine. Oamenii vor

vorbi cu siguranță despre noi din nou – probabil chiar mai mult.

Deja de aici se aude muzica și vocile puternice ale petrecăreților. Pentru o fracțiune de secundă mă gândesc să mă prefac că mi se face brusc greață și să dau fuga. Dar nu vreau să-i dau satisfacție lui James. Așa că îmi frec mâinile pe fustă pentru o clipă și îmi limpezesc gâtul. James îmi aruncă o privire deoparte, pe care o ignor. Apoi deschide ușa de la intrare cu o cheie pe care, în mod ciudat, o poartă la breloc.

Intrăm în holul de intrare, care este atât de impunător încât îmi distrage pentru o clipă atenția de la nervozitatea mea. Este placată cu marmură și mobilată somptuos; pe lângă culorile subtile ale mobilierului, există accente de auriu și alb peste tot. Un candelabru uriaș atârnă de tavan, iar în dreapta și în stânga, două scări duc în sus, în unghiuri asimetrice, spre o galerie.

La prima vedere, se pare că petrecerea are loc în toată casa. Muzica pare să vină dintr-o altă cameră, dar și aici, în foaier, câțiva invitați se învârt. Nici unul dintre ei nu ne acordă atenție. Răsuflu ușurată.

– Ce fac ei acolo sus? îl întreb pe James și îi arăt spre cei vreo douăzeci de băieți și fete care stau în picioare în galerie.

– Jucând o versiune ciudată de beer pong, specifică lui Cyril, acesta răspunde.

Mă uit cum un tip aruncă ceva de sus – mingi de ping-pong, îmi dau seama cu întârziere. Acestea coboară în foaier, unde este așezat un rând de cupe. Câteva mingi lovesc direct înăuntru, dar cele mai multe ratează, după care băieții aplaudă, câteva fete țipă, și am impresia că toți beau.

– Nu înțeleg.

– Nici eu, răspunde el.

– Ai reușit!", strigă brusc cineva deasupra noastră. Mă uit în sus și îl surprind pe Cyril legănându-se pe una dintre balustrade. Se agață de ea și se grăbește să coboare. Doar priveliștea este suficientă pentru a-mi provoca greață. Wren iese în spatele lui, dar optează pentru varianta mai sigură și se urcă pe trepte. În timp ce merge, își lasă capul pe spate și își golește paharul.

Cyril este primul care sosește și îl întâmpină pe James cu o jumătate de îmbrățișare, bătându-l pe spate cu mâna. – Sper că te-am făcut mândru astăzi.

Îl simt pe James cum se încordează lângă mine. – Ai reușit, spune el pe un ton neutru care nu exprimă nici o bucurie exuberantă, nici nu trădează faptul cât de mult trebuie să-l fi frustrat astăzi faptul că nu a reușit să cânte el însuși.

Privirea lui Cyril se oprește asupra mea. – Și tu ești...? întreabă el în timp ce ochii lui albaștri ca gheața alunecă peste mine de sus până jos. Se uită la bluza mea albă cu dungi verticale albastre și la fusta mea neagră plisată, părând că ar putea să-și strâmbe nasul în orice moment.

Ticălosule. De parcă ar arăta mai bine doar pentru că tricoul lui negru a costat probabil mai mult decât toată ținuta mea.

– Ruby, James intervine și ne face cunoștință. – Ruby, el este Cyril.

– Ruby! Alistair ne-a spus că te-a invitat. Wren vine spre noi, zâmbind. Îmi reprim impulsul de a mă uita în altă parte.

– Bună, îi răspund și îmi forțez un zâmbet pe buze.

Îl salută scurt pe James, apoi își îndreaptă din nou privirea spre mine Mesajul pe care mi-l transmite cu zâmbetul lui murdar și arogant este inconfundabil: Acesta este tărâmul meu. Aici am sforile în mână.

În momentul următor, James își pune mâna pe spatele meu. – Cy, fii o gazdă bună și oferă-ne ceva de băut.

Vorbește pe tonul lui de "Eu sunt James Beaufort" și, deși nu l-aș lăsa niciodată să-mi dea ordine în felul acesta, prietenii lui nu par să se supere. Doar râd și apoi ne conduc pe lângă scări spre partea din spate a holului. În timp ce mergem, Cyril ia câteva mingi și le aruncă în sus înainte de a deschide o ușă care duce într-un salon mare.

Camera este mai mică decât foaierul, dar trebuie să fie vreo cincizeci de persoane în ea, care vorbesc sau dansează. Muzica este asurzitoare, iar fumul îmi urcă în nas, făcându-mi ochii să lăcrimeze.

Petrecerile la care am fost până acum le pot număra pe degetele de la o mână. Au fost mici întâlniri în parcul nostru din Gormsey și – o dată – petrecerea de 15 ani a unui coleg de clasă. Ea mă invitase din falsă politețe, iar eu m-am dus pentru că mama a insistat să fac o încercare de a mă apropia puțin de colegii mei de clasă. Asta s-a terminat cu mine stând într-un colț timp de jumătate de seară, legănându-mă ciudat pe o muzică proastă, în timp ce în sinea mea număram minutele până când puteam pleca acasă.

Ceea ce se întâmplă aici, în fața ochilor mei, nu are nimic în comun cu acest lucru. În loc de bere ieftină în pahare de plastic, oaspeții beau băuturi spirtoase scumpe din pahare de cristal. Muzica nu vine de la un blaster de ghetou, ci de la un sistem de sunet ale cărui cutii sunt încorporate în pereți în

diferite locuri. De asemenea, pot vedea destul de multă piele goală.

Așadar, aceasta este o petrecere de elită.

Mă uit în jur și încerc să rețin toate impresiile. Basul muzicii este atât de puternic încât podeaua vibrează sub picioarele mele.

Abia la a doua privire descopăr seră vitrată adiacentă camerei. Înăuntru se află o piscină imensă iluminată, de care mă voi feri cu siguranță.

Câțiva oaspeți înoată în ea în chiloți și îi stropesc pe cei de pe margine. Alții stau să fumeze și să bea pe canapele acoperite cu catifea, care par vechi și care trebuie să fi costat o avere.

Sunt atât de copleșită de situație încât îmi dau seama că James mă întreabă ceva abia când este deja prea târziu. – Poftim?

James se apleacă puțin, astfel încât gura lui să fie la nivelul urechii mele. – Ce vrei să bei, Ruby Bell.

Un fior îmi străbate coloana vertebrală și pielea de găină mi se întinde pe brațe. Le ignor pe amândouă. – O Coca-Cola, dacă mai există una. Dacă nu, apă.

James se apleacă puțin pe spate și mă privește în ochi. – Te deranjează dacă beau?

Am clătinat din cap. – Nu.

– Foarte frumos. Mă întorc imediat.

În clipa următoare, el și Cyril au dispărut. Wren rămâne în urmă și se uită din nou la mine cu acel zâmbet de cunoscător pe față.

– Tu nu bei? Vocea lui este pură provocare.

Mă costă o cantitate nebună de voință să nu mă întorc pe loc și să nu-l las să stea acolo. Sau să țip la el de față cu toată lumea. Dar am reușit să îl ignor timp de doi ani – nu aș lăsa acum câteva vorbe stupide să mă supere.

– Nu, îi răspund sec.

Wren se apropie puțin mai mult. Eu mă dau imediat înapoi.

– De ce nu, Ruby? întreabă el și mai face un pas spre mine până când simt zidul în spatele meu – Ai avut experiențe neplăcute cu alcoolul?

Îi simt mirosul de alcool din respirație și observ cât de mari îi sunt pupilele. Mă întreb dacă nu cumva se droghează și cu altceva în afară de scotch.

– Știi exact de ce nu beau, Wren, îi răspund rece și îmi strâng umerii. Dacă nu mă lasă în pace, am de gând să-l rănesc grav. În stânga mea, cu coada ochiului, am zărit o comodă din lemn închis la culoare pe care stau mai multe statuete și o lampă.

Știu cum să mă apăr.

– Îmi amintesc foarte bine acea seară, răspunde Wren. Își ridică brațul stâng și îl sprijină de perete lângă capul meu.

– Dar nu vreau, spun printre dinții strânși. Până acum, m-a lăsat mereu singură la școală. Nu a făcut niciodată nici măcar aluzie la ceea ce s-a întâmplat în acea seară de acum doi ani – de ce tocmai astăzi?

– Serios? murmură el și se apropie și mai mult.

Scurtcircuit. Întind ambele mâini și îl împing ferm departe de mine. – Nu am chef de o repetiție, Wren.

Îmi ia mâinile și ne împletește degetele. Cuprinsă de panică, mă uit în jur în toate direcțiile. – Încă pot auzi exact ce mi-ai șoptit atunci.

– Asta a fost doar pentru că m-ai îmbătat.

– Serios? Are din nou zâmbetul ăla murdar pe față. – Alcoolul scoate la suprafață cele mai secrete gânduri, Ruby. Ai vrut-o cel puțin la fel de mult ca și mine.

Îngheț când amintirea acelei nopți ajunge în sfârșit la suprafața minții mele: respirația gâfâitoare a lui Wren, mâinile lui neliniștite pe tot corpul meu. Gândul la asta mă înfierbântă. Pe de o parte de rușine, pe de altă parte pentru că, de fapt, mi-a plăcut. Numai că *modul în care* s-a întâmplat mă tulbură și astăzi.

Wren tocmai deschide din nou gura când o voce se aude în spatele nostru, severă și plictisită în același timp. – Las-o în pace, Fitzgerald.

Ochii i se măresc și mă uit uimită pe lângă el. Lydia ni s-a alăturat. Îi aruncă lui Wren o privire neliniștită înainte de a mă apuca de mână fără să mai spună nimic și de a mă îndepărta de el și de a mă trage puțin în cameră. Abia când am ieșit din raza noastră de atenție se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

– Cine ar fi crezut că cineva ca *tine,* dintre toți oamenii, ar putea purta un secret murdar?

Mă cuprinde panica și îmi strâng mâinile în pumnii de lângă mine. Dar înainte să pot spune un cuvânt, ea ridică mâinile. Un zâmbet amuzat îi joacă în jurul buzelor. – Nu-ți face griji. Nu voi spune nimănui.

Mă uit la ea și durează o clipă până când îmi dau seama ce a spus. – Nu-mi pasă cine știe despre asta, spun sfidător, chiar dacă amândoi știm că este o minciună sfruntată.

Dacă aș putea, aș vrea să șterg acea seară din memoria mea. Aveam cincisprezece ani la acea vreme și abia ajunsesem la Maxton Hall. Era primul eveniment la care aveam voie să particip și eram atât de emoționată și de nervoasă încât am acceptat cu bucurie toate cănile de punch pe care mi le-a adus Wren. Nu știam că adăugase alcool dintr-un flacon de șold pentru a mă îmbăta. Iar când m-a tras pe hol și m-a sărutat, am fost complet euforică. Wren era unul dintre cei mai atrăgători băieți pe care îi văzusem vreodată. Și mă dorea. Să primesc primul sărut de la el a fost ca o adrenalină.

Abia a doua zi dimineață mi-am dat seama cât de greșit a fost din partea lui că m-a îmbătat fără să știe și cât de naivă am fost. De atunci, nu m-am mai atins niciodată de alcool.

Vizavi de mine, Lydia ridică o sprânceană. – Chiar așa? M-aș fi așteptat ca reputația ta să valoreze mai mult pentru tine.

– Să mă îmbăt și să mă sărut cu cineva nu-mi va distruge reputația. Nu e ca și cum aș fi avut o aventură cu un profesor.

Regret cuvintele în momentul în care le-am spus. Lydia devine albă ca un cearșaf. În secunda următoare, face un pas amenințător spre mine: – Ai spus că-ți vei ține gura. Eu... – Tace brusc și se distanțează din nou.

– Poftim. James ni se alătură și îmi întinde un pahar cu Coca-Cola, cuburi de gheață și o felie de lămâie. El însuși ține în mână un pahar de cristal cu aspect scump, cu lichid maro.

Încet, se uită înainte și înapoi între mine și Lydia. – Ești în regulă?

– Frate dragă, poți să-mi aduci și mie ceva de băut? Paharul meu este gol, spune Lydia și își bate exagerat genele de câteva ori.

James își dădu ochii peste cap, dar îi acceptă paharul și se întoarse din nou pentru a se îndrepta spre bar. De îndată ce dispare, zâmbetul Lydiei se estompează din nou. Se uită la mine cu ochii reci și eu înghit în sec. Îmi doresc să nu fi venit aici. Nu vreau să mă aflu în această cameră, vreau să fiu acasă, unde mă simt în siguranță. Asta este exact opusul acestui lucru – o aventură pentru care nu sunt pregătită.

– Ascultă, îi spun, înainte să mă amenințe din nou. – Îmi pare rău că tocmai am spus asta.

Gura i se deschide și se închide. Apoi se uită la mine cu scepticism. – Ce este?

– Nu sunt dușmanul tău, continui eu. – Și nu-mi pasă ce se întâmplă între tine și dl Sutton. Nu vă voi trăda secretul.

Își strânge buzele cu putere.

– Vreau doar liniștea mea, continui să încerc.

– De ce te-aș crede? întrebă ea cu ochii îngustați. – Nu te cunosc deloc.

– Așa este, spun eu. – Dar James mă cunoaște. Și i-am promis.

– I-ai promis, repetă ea, ca și cum nu ar înțelege prea bine sensul cuvintelor.

– Da, spun cu ezitare.

Pentru o clipă tace și mă privește doar cu suspiciune. Dar apoi expresia feței ei se schimbă. Dintr-o dată, nu mai pare sceptică, ci ca și cum niște piese de puzzle s-au adunat în

capul ei. Privirea ei se plimbă de pe fața mea spre un punct de peste umărul meu. – Deci așa stau lucrurile, spune ea în cele din urmă.

Confuz, mă întorc în încercarea de a afla la ce se referă. Îl văd pe James stând la bar. Scoate o sticlă după alta, le ridică și studiază semnele.

– Cum este ce? întreb.

Îmi zâmbește liniștită. – Nu-ți face griji, nu ești primul.

Habar nu am despre ce vorbește.

– Multe fete cedează farmecului său mult mai devreme.

Apoi se face un clic. Și nu mă pot abține: îmi dau drumul la cap.

Lydia face o pauză. – Ce este atât de amuzant?

– Nu știu dacă ți-a mai spus cineva asta, dar fratele tău este exact opusul farmecului.

Se holbează la mine și pare că nu știe dacă să mă șuiere sau să râdă. James îi ia decizia, pentru că alege acest moment pentru a se întoarce la noi.

– Poftim, spune el, întinzându-i Lydia băutura. – Pentru tine, *surioară*.

Se uită rapid la ea, apoi se uită înapoi la mine. – Sunt cu ochii pe tine, Ruby. Cu aceste cuvinte, se întoarce și dispare în mulțime.

– Ce-a fost asta? întrebă James iritat și se uită după șuvița ei de păr blond-roșcat, care la un moment dat dispăru printre oameni.

Când ridic din umeri, se încruntă.

– Ce a spus?

– Nimic. Nu are încredere în mine și nu crede că îmi țin gura cu adevărat.

James își lăsă privirea să se plimbe prin cameră. Pare că trebuie să se gândească mai întâi la următoarele cuvinte, ca și cum nu ar fi sigur ce poate și ce nu poate să-mi spună. – Îi este greu să aibă încredere în alți oameni.

Mă uit la el întrebător.

– Foarte puțini oameni ar păstra un asemenea secret, Ruby. El ridică din umeri. – 'Dimpotrivă. Nouăzeci la sută dintre oameni l-ar vinde presei sau ar încerca să ne șantajeze cu el. Nu ar fi prima dată când cineva ar petrece timp cu noi doar pentru a afla secretele noastre de familie. Îmi evită privirea în timp ce spune asta și în schimb continuă să privească oamenii care dansează în mijlocul camerei.

– Asta sună ca naiba.

Un colț al gurii i se strâmbă ușor. – Așa este.

Nu m-am gândit niciodată la asta înainte. Asta nu scuză comportamentul lui James, dar aceste informații mă ajută să îl înțeleg – și pe Lydia – un pic mai bine.

– Mă întreb ce caut eu aici dacă toată lumea nu are încredere în mine atât de mult.

Gânditor, își lasă privirea să alunece peste fața mea. Își ridică mâna ca și cum ar vrea să mă atingă, dar o coboară din nou și în schimb ia o înghițitură din paharul care era de fapt destinat Lydiei. A doua lui băutură. – Ești aici pentru că te-a invitat Alistair, spune el în cele din urmă.

– Așa e, murmur și îmi trag o șuviță de păr după ureche, gâdilându-mi neîncetat bărbia. – Alistair. Dacă ar fi depins de tine, nu aș fi fost aici acum.

– Nu este așa.

– Ce se întâmplă atunci? Habar n-am de ce mă deranjează atât de mult ideea că nu mă vrea aici.

– Ăsta nu e locul potrivit pentru tine, Ruby.

Mă simt ca și cum m-ar fi înjunghiat cu ceva – un cuțit mic, poate. E nevoie de un efort foarte mare pentru a nu lăsa durerea să se vadă.

– N-am vrut să spun asta, spune el imediat. Se pare că nu am reușit să gestionez chestia cu durerea care nu se arată atât de bine pe cât am crezut.

– Este clar. Mă întorc de la el și mă uit prin geamurile mari de sticlă la piscină, unde cineva tocmai a sărit în ea complet îmbrăcat. După câteva secunde, James se împinge aproape în fața mea și îmi umple tot câmpul vizual.

– Hei, haide. Voiam doar să-ți spun că nu mă simt bine dacă te las să te apropii de unii oameni. Vor sfârși prin a încerca să-ți vândă ceva. Mă simt responsabil pentru tine.

– Pot să am grijă de mine, mulțumesc foarte mult, îi răspund mușcătoare.

Din nou mă privește insistent, iar eu iau o mini-suflătură din Coca-Cola mea pentru a întrerupe contactul vizual. Când se uită așa la mine, mă simt încălzită, iar aici e deja mult prea înfundat.

– Cu siguranță nu vreau să fiu o piedică pe piciorul tău. Poartă-te ca de obicei, spun în cele din urmă cu un gest al mâinii care cuprinde întreaga încăpere. Orice ar face James la petreceri de genul acesta – lasă-l să o facă. Nu vreau ca el să se comporte ca o dădacă.

El dă din cap și dă pe gât al doilea pahar. Apoi îmi ia paharul și îl așează împreună cu al lui pe una dintre mesele de la bar. În clipa următoare este din nou lângă mine și mă apucă de mână. Mă trage mai departe în mijlocul sălii, chiar între oamenii care dansează. Inima îmi bate cu putere și mă

întreb ce naiba are de gând să facă în timp ce mă trage puțin mai aproape de el. Pieptul lui o atinge pe a mea și îmi strânge mâna pentru scurt timp înainte de a o elibera și de a începe să se miște în ritmul muzicii.

James Beaufort dansează la mine. Se uită la mine zâmbind și face mișcări giratorii cu șoldurile.

– Ce faci? întreb, confuză. Sunt singurul care stă nemișcat pe ringul de dans.

– Fac ceea ce fac de obicei la petreceri, se întoarce James.

Din nou, privirea lui pare a fi o provocare pe care trebuie pur și simplu să o accept. Încerc să mă mișc la fel ca el. Când cineva se lovește de mine din spate, mă împiedic de el, iar el îmi pune o mână pe talie pentru a mă sprijini. Gâtul mi se usucă și inima îmi bate mai repede. O căldură imensă mă cuprinde în timp ce mă uit din nou la el. Suntem atât de apropiați unul de celălalt încât nici măcar o foaie de hârtie nu ar încăpea între noi.

Cineva aplaudă lângă noi. Îmi desprind privirea de pe fața lui James și mă uit în jur. Cel puțin cinci perechi de ochi sunt ațintite asupra noastră.

Cred că mi-am pierdut mințile. Poate că eu și James trăim împreună într-o coexistență pașnică acum, dar asta e cu totul altceva. Și dacă nu vreau ca zvonurile despre noi să se răspândească ca focul în toată școala, atunci trebuie să mă dau jos de pe ringul de dans acum.

– Trebuie să mă duc la toaletă, spun eu. Imediat, James se îndepărtează. Ochii lui sclipesc complice, iar în acel moment sunt mult prea confuză ca să înțeleg ce înseamnă asta. El face semn cu capul spre colțul din stânga al salonului, unde

începe un coridor în spatele unui arc înalt de perete. – Prima la dreapta, a doua ușă pe stânga.

Mă strecor printre băieții și fetele care dansează și apoi merg pe hol. Pe pereți sunt atârnate picturi în ulei ale membrilor familiei Vegas, iar tapetul strălucește în verde și auriu în lumina lămpilor. Covorul roșu închis de sub picioarele mele are un model elaborat cu diverse forme abstracte care amintesc de animale. O iau la dreapta, așa cum a spus James. Această parte a coridorului este complet goală și deocamdată mă sprijin de perete.

Chiar nu am nici cea mai mică idee despre ce fac aici. În afară de faptul că nu mă simt deloc la locul meu, James mă face să mă simt nesigur. Atingerile lui, privirile lui, cuvintele murmurate – dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș spune că flirtează cu mine.

Când a stat la ușa mea luni și mi-a spus că nu vrea să se întoarcă la ceea ce a fost înainte, nu mă așteptam să se întâmple așa ceva. Dansează așa cu toate cunoștințele lui? Probabil că da.

Poate că trebuie doar să o văd ca pe o sarcină. Acești oameni sunt colegii mei de clasă, fie că îmi place sau nu. Și dacă voi ajunge la Oxford, va trebui să mă înțeleg cu unii dintre ei și cu mulți alți fii și fiice din familii bogate.

Respir adânc, îmi strâng mâinile în pumn și mă împing de pe perete cu un curaj reînnoit. Mă duc să mă împrospătez, apoi mă întorc la salon, îmi termin Coca-Cola și dansez cu James. Ce-i așa mare lucru? Oricum oamenii ar vorbi despre mine acum, așa că măcar pot să mă mai distrez puțin.

Luând această decizie, mă îndrept spre ușa aflată la câțiva metri mai jos pe coridorul din stânga și o deschid, sperând să

găsesc baia în spatele ei. Camera este neagră ca varul, cu excepția luminii care strălucește dinspre hol. Ochii mei au nevoie de o clipă ca să se adapteze, dar apoi pot distinge conturul unei mari secretare antice, o zonă de relaxare cu scaune tapițate și... o mulțime de rafturi de cărți.

Cu siguranță nu este baia – este o bibliotecă! Am ezitat doar o clipă, apoi am făcut un pas curios înăuntru și m-am uitat în jur. Numai pe primul raft sunt mai multe cărți decât avem în toată casa noastră. Un zâmbet se răspândește pe fața mea și mă aventurez încă un pas... și apoi îl aud.

Respirație grea. Și suspine înăbușite.

Întoarce-te și pleacă, îmi strigă o voce stridentă în cap, dar până atunci e prea târziu. Privirea îmi cade pe Alistair, care se sprijină de unul dintre rafturile de cărți aflate mai în spate în cameră. Și-a dat capul pe spate și geme cu voce tare în această secundă.

Se aude o plesnitură ușoară. – Dacă vei continua să faci atâta zgomot, mă voi opri.

Am înghețat. Această voce îmi sună cunoscut. Este joasă și profundă, puțin afumată.

– Continuă, zise Alistair, lăsând capul în față.

Tipul care stătea în genunchi în fața lui se ridică. – Doar dacă îl rogi frumos.

Alistair îl trage de păr pentru a-l săruta. Tipul se sprijină pe raft cu ambele mâini pe lângă capul lui Alistair și îi întoarce sărutul. Atunci îmi dau seama cine este.

Keshav.

Trag aer în piept când gura lui Keshav coboară pe fața lui Alistair până la gâtul lui.

În acea secundă, Alistair mă vede la ușă.

– Kesh, oprește-te, șoptește el panicat și își smucește prietenul de lângă el.

Mă întorc pe călcâie și fug din bibliotecă înapoi pe hol. Panicată, mă uit în jur în ambele părți și decid să fug înapoi în salon. Trec pe lângă oamenii care dansează și ale căror fețe se estompează în fața ochilor mei și îl caut pe James în sală.

Îl văd cu sora lui, Cyril și Wren lângă piscină. Vorbesc despre ceva, Wren gesticulează sălbatic în aer.

Am nevoie de un moment pentru a mă aduna.

De ce naiba trebuie să tot prind oameni care se sărută și care, în mod clar, nu vor audiență? De când colecționez eu secretele altora? Asta nu e normal.

Este nevoie de un efort incredibil pentru ca eu să mă liniștesc și să mă calmez măcar într-o oarecare măsură. Mă hotărăsc că trebuie să-mi retrag decizia pe care am luat-o adineauri. Nu mă pot distra aici și nu mă voi obișnui niciodată cu acești oameni.

Vreau să mă duc la James și să-l rog să mă ducă acasă, dar el stă atât de aproape de piscină încât ezit o clipă. Vederea apei îmi face rău la stomac. În cele din urmă, îmi adun tot curajul și intru cu prudență în seră. La mică distanță de grup, mă opresc lângă perete. Wren este prima care mă observă. – Uite-o.

Îi dau din cap sec și aproape că răsuflu ușurată când James vine cei doi pași care ne despart de mine. Nu m-am gândit niciodată că el ar fi persoana cu care mă simt cel mai bine la o petrecere, dar astăzi chiar așa este. El a devenit punctul meu focal și trebuie să mă opresc să nu-i întind mâna.

– Ești bine? întreabă James. Are un nou pahar în mână, de data aceasta tot cu conținut maro. Până acum, pe obraji i se vede o ușoară roșeață.

– Aș vrea să mă întorc curând acasă, șoptesc eu, încă fără suflare.

James se încruntă, dar dădu instantaneu din cap. Se pare că-ți dai seama că sunt pe punctul de a o lua razna. Își termină paharul înainte de a-l așeza pe cea mai apropiată masă. – În regulă.

– Oh, haide. De când pleci de la petrecerile mele înainte de ora patru dimineața? întrebă Cyril, ofensat.

– Din moment ce am pe cineva pe care să îl iau acasă, reveni James, uitându-se în gol la prietenul său. Iată-l din nou, zidul arogant și insurmontabil.

– Haide, Ruby. Nu fi o nefericită. Hai să o avem pe prietena noastră, spune Wren și se apleacă pentru a stropi cu mâna apa din piscină. Câteva picături îmi lovesc gâtul și simt că tot aerul îmi este scos din plămâni.

– Oprește-te, șuier, abia recunoscându-mi vocea pentru că sună atât de strident.

– Ești făcut din zahăr sau ce? întrebă Cyril râzând. Nu mai poartă cămașă și este îmbrăcat în chiloți de baie negri. Părul îi este încă umed de la înot. Face un pas mai aproape. Mă dau înapoi și mă apuc de brațul lui James. Nu-mi pasă ce cred ceilalți.

– Haide, Cy. Las-o în pace, spune James, dar acum nici măcar tonul său autoritar nu mai are rost. Cyril rânjește la mine ca un prădător. În clipa următoare se năpustește asupra mea, îmi ia geanta și i-o dă unei Lydia zâmbitoare.

– Cyril, te avertizez…, spun fără suflare – dar e prea târziu. Mă trage într-o îmbrățișare care nu are nimic de iubire și mă trage cu el în piscină. Încă mai țip când mă lovesc de apă cu toată forța și dau din brațe și picioare în panică.

Apoi ne scufundăm și inima mi se oprește pentru o secundă. Dintr-o dată, nu mai sunt în casa din Vegas, ci într-un lac galben-verzui și întunecat. Nu mai am șaptesprezece ani, ci opt ani. Și nu mai știu să înot, ci sunt neajutorat la mila apei rece ca lacrima.

Nu pot să respir.

Algele mă trag în adâncuri și nu mă pot mișca. Mâinile nu-mi funcționează, iar picioarele sunt și ele scoase din funcțiune. Nu am niciun control asupra corpului meu.

Presiunea pe pieptul meu crește rapid. Și atunci nu am de ales decât să respir în apă.

17

James

În timp ce Wren și sora mea râd în hohote în timp ce Cyril iese la suprafață și ne stropește cu apă, eu mă uit după Ruby, care a devenit o pată întunecată sub suprafața apei. La început se agita ca o nebună, dar acum nu se mai mișcă deloc.

Ceva nu este în regulă.

– Dacă ar fi știut că noi știam deja cascadoria de a face pe mortul, nu ar fi făcut-o, spune Wren și îi întinde mâna lui Cyril pentru a-l ajuta să iasă din piscină.

Ruby tot nu apare. În adâncul sufletului meu, știu că ceva este foarte greșit. Inima îmi bate ca o nebună și o iau la fugă.

– James, nu cred că mă ajută serios... – Nu aud restul frazei Lydiei, căci mă arunc cu capul în apă. Cu mișcări lungi, înot până la Ruby, îi înfășor un braț în jurul părții superioare a corpului și o trag în sus.

Ea nu se mișcă.

– Ruby, am oftat când am ajuns din nou la suprafața apei. Am scuturat-o. – Ruby!

Dintr-o dată, ea își flutură brațele. Tușește și se chinuie să respire, iar eu o țin strâns de partea superioară a corpului meu ca să nu se scufunde din nou.

Este complet ieșită din fire. – Scoateți-mă de aici, cere ea cu voce stridentă. – Trebuie să ies de aici!

Dau din cap și înot cu ea până la marginea piscinei. Apoi o ridic de șolduri și o așez pe marginea piscinei. Din nou tușește puternic și copios pentru a scăpa de apa pe care a

inhalat-o în acest scurt timp. Mă urc pe margine și mă așez lângă ea, ținând-o în brațe în timp ce ea vomită.

– Luați-mă de aici. Vocea ei este un grai frânt care zguduie ceva adânc în mine. Mă îndrept și o ajut pe Ruby să se ridice. Și-a coborât ochii, dar încă pot vedea lacrimile amestecându-se cu picăturile de apă de pe fața ei. Când se ridică din nou pe ambele picioare, se înclină într-o parte. Simt cât de mult tremură peste tot, iar eu mă ghemuiesc puțin pentru a o ridica. Ea nici măcar nu protestează, ci își îngroapă fața în gâtul meu, astfel încât nimeni să nu vadă că plânge.

Mă întorc supărată spre Cyril, care și-a pierdut zâmbetul.

– Nenorocitul naibii, spun eu încet. Mai degrabă i-aș fi strigat în față, dar nu vreau să o sperii pe Ruby.

Cu ea în brațe, mă întorc și ies pe ușa din spate, în seră.

Lui Percy îi ia ceva timp să ajungă, dar are la el prosoape și haine de schimb. Ruby îmi evită privirea în timp ce o înfășor în mai multe prosoape și încep să o usuc. Încă tremură peste tot. Percy îmi înmânează în tăcere un alt prosop, pe care îl întind și i-l pun pe cap. Apoi îi storc apa din păr. Probabil că exagerez, dar o voi freca până când nu va mai tremura. Chiar dacă va dura toată noaptea.

Dintr-o dată, trupul ei este zguduit de un plâns tăcut. Am înghețat. Mă doare uimitor să văd pe cineva atât de puternic ca ea plângând și habar nu am ce să fac. Tot ce pot face este să continui să o usuc, să o mângâi pe spate în cercuri blânde și apoi să-l rog pe Percy să-mi dea tricoul Maxton Hall pe care l-a adus și el.

– Poți să-ți deschei bluza? întreb cu atenție.

Ruby nu dă niciun semn că m-a auzit. Deoarece mă îndoiesc că oricum ar putea face ceva cu degetele ei tremurânde, îi trag fără ceremonie tricoul peste cap. Alunec țesătura pe trunchiul ei și apoi încep orbește să-i desfac bluza. Când aceasta este deschisă, i-o dau cu grijă jos de pe umeri și apoi o ajut să-și treacă brațele prin mânecile puloverului. Sunt pe punctul de a-i pune gluga pe capotă când ea își ridică mâinile și mă prinde de antebrațe. Degetele ei sunt încă reci ca gheața.

În clipa următoare își lasă capul să se afunde înainte pe pieptul meu și respiră adânc. Respirația îi este la fel de tremurândă ca tot corpul ei. Mi se pare îngrozitor să o văd așa.

– E numai vina mea, murmur eu.

Ruby își ridică capul de pe pieptul meu și se uită la mine. Ochii ei încă strălucesc suspicios, dar acum am impresia că și-a recăpătat un oarecare control asupra ei însăși. Arată din nou ca Ruby. Încăpățânată, gata să se lupte cu Ruby, care nu acceptă rahaturi de la nimeni. O piatră uriașă îmi cade din inimă și un sentiment se răspândește în pieptul meu, care se simte greu și ușor în același timp.

Mă întorc de la ea și îmi deschei propria cămașă pentru a îmbrăca al doilea pulover pe care Percy l-a adus.

– Vino. Hai să te ducem acasă, spun în cele din urmă și îi țin ușa Rolls-Royce-ului deschisă.

Ea se urcă și eu mă strecor lângă ea pe scaun. În timp ce Percy pornește, îmi las capul să se scufunde pe spătar. Deodată, alcoolul se face din nou simțit și lumea se învârte puțin mai repede decât ar trebui.

Ruby se mută lângă mine, iar eu îi arunc o privire rapidă. Mi-a tras mânecile tricoului meu albastru până la degete, astfel încât mâinile ei dispar complet sub țesătură. Dorința de a ajunge la ea mă copleșește. Mă uit din nou repede în altă parte.

– Sunt îngrozită de apă, șoptește Ruby în liniște.

Trebuie să mă adun ca să nu mă uit la ea. Cred că se simte mai în siguranță dacă mă uit pe fereastră și nu la ea. – De ce?

Îi ia o clipă ca să răspundă. – Tatălui meu îi place să meargă la pescuit. Obișnuia să mă ia cu barca lui și ne petreceam weekend-uri întregi împreună pe diferite lacuri. Când aveam opt ani, am avut un accident.

Corpul ei se crispează lângă al meu și simt că trebuie să fie blocată într-o amintire teribilă. Respirația ei vine în respirații scurte. Acum, însă, mă întind spre mâna ei și apuc cu degetele mele țesătura de deasupra ei.

Se simte mică și fragilă, dar sunt sigură că Ruby este exact opusul *fragilității*.

– Ce s-a întâmplat?

– Am fost izbiți de o barcă mai mare care nu ne-a văzut. A noastră a fost complet distrusă, iar tatăl meu a căzut la pământ. Avea capul în hiperextensie și o vertebră distrusă.

O strâng scurt de mână.

– De atunci, el se află într-un scaun cu rotile. Și eu am o frică panică de apă, se termină repede.

Cred că există mult mai multe lucruri în această poveste, dar nu insist asupra acestui subiect. Ceea ce mi-a spus este suficient pentru a-mi face o idee despre ce trebuie să se fi întâmplat în interiorul ei când Cyril a târât-o cu el în piscină.

– Îmi pare rău, spun, și în același timp mă simt complet prost. Tocmai mi-a împărtășit una dintre cele mai traumatizante experiențe ale ei și singurul lucru pe care îl pot găsi este o scuză penibilă.

– E în regulă. Tu nu ești ca prietenii tăi. Mâna ei iese de sub hanorac și o pipăie cu grijă pe a mea. Ne întrepătrund degetele și îi mângâi ezitant dosul mâinii cu degetul mare.

– Nu e adevărat, mormăi eu, clătinând din cap. – Sunt exact ca prietenii mei. Mai rău, chiar și mai rău.

Dădu din cap, abia perceptibil. – În acest moment nu ești.

Pentru restul drumului ne afundăm într-o tăcere prietenoasă, în timp ce eu meditez la ceea ce tocmai mi-a mărturisit. În cele din urmă, Ruby ațipește și capul ei alunecă pe umărul meu. Mâna ei nu se desprinde de a mea nici măcar o secundă și, gânditor, continui să-mi trec degetul mare peste pielea ei, care, din fericire, este din nou caldă acum.

După douăzeci de minute ajungem la casa lui Ruby. Lumina este încă aprinsă înăuntru și ar trebui să o trezesc de fapt. Dar nu mă pot hotărî să o fac încă, nu când pare atât de liniștită acum.

– E o fată drăguță, domnule Beaufort, se aude brusc vocea lui Percy prin difuzorul de deasupra capului meu. Mă uit în față, chiar dacă peretele despărțitor este ridicat. – Nu o da în bară.

– Habar nu am despre ce vorbiți, îi răspund.

Dar nu-i dau drumul la mâna lui Ruby.

18

Ruby

Sâmbăta o petrecem cu Ember și cu mine în pijamale. Mama și tata stau la niște prieteni, iar noi profităm de faptul că putem acapara bucătăria și coacem prăjituri cu fulgi de ciocolată. Tocmai ne pregăteam să ne asigurăm că bolul cu aluat este de fapt gol, când sună soneria de la ușă. Ember și cu mine tresărim și ne uităm una la cealaltă. Apoi îmi bat e nasul cu degetul cu o viteză furibundă. Ember geme în agonie când își dă seama de înfrângerea ei și tropăie spre hol.

Puțin mai târziu, aud o voce vioaie pe care o cunosc bine. – Bună, tu ești Ember? Eu sunt Lin. Unde e sora ta? Trebuie neapărat să vorbesc cu ea!

Înainte de a avea timp să clipesc, Lin se află în fața mea și îmi întinde telefonul mobil. – Să nu-mi spui că ești chiar tu.

Pentru o clipă nu pot decât să mă uit la ea. Este prima dată când Lin vine la mine acasă. Până acum m-a luat doar de câteva ori și întotdeauna m-a așteptat acolo, în mașină, lângă drum. De fapt, prezența ei ar trebui să mă neliniștească. La urma urmei, ea merge la Maxton Hall și, prin urmare, este o parte din viața mea pe care vreau să o țin departe de familia mea cu orice preț. Dar cu cât o văd mai mult timp stând în picioare în bucătăria noastră, cu atât îmi dau seama că este adevărat contrariul. Mă bucur că a venit aici. Cearta noastră de zilele trecute mi-a arătat clar că nu suntem doar prieteni de școală, ci că am putea fi mai mult. Poate că e timpul să îndrăznesc să mă deschid puțin.

Îmi bag din nou în mod deliberat racleta de aluat în gură, ca să nu fiu nevoită să răspund. Neimpresionată, Lin se mai apropie câțiva pași până când se află chiar în fața mea și ține telefonul mobil atât de aproape de nasul meu încât trebuie să mă aplec pe spate pentru a vedea ceva în fotografia întunecată.

Îl arată pe James din spate și îl poartă pe cineva cu brațele înfășurate strâns în jurul gâtului și cu fața îngropată în gâtul lui. Nu se poate spune că acea persoană sunt eu, dar cu toate acestea, căldura îmi crește în obraji. Mă întreb câte poze cu acest moment mai există. Și cine le-a văzut pe toate.

– Ruby? întreabă Lin, cu un ton brusc mai puțin vioi. – Ce s-a întâmplat ieri?

– Am fost la petrecerea lui Cyril, spun în cele din urmă. – Ți-am spus asta.

– Da, ai făcut-o. Ceea ce vreau să știu este ce s-a întâmplat *aici*.

– Ce s-a întâmplat unde? întrebă Ember și îi smulse telefonul mobil din mâna lui Lin. Gura îi rămâne deschisă în timp ce se uită fix la fotografie. – Chiar ești tu?

– Da, recunosc și înghit în sec. Această zi cu Ember trebuia să fie pentru a-mi distrage atenția. Am vrut să îndepărtez gândurile de aseară și să nu-mi mai bâzâie capul. Ce s-a întâmplat ieri... nu știu ce a fost nici eu. Să nu mai vorbim de cum să pun în cuvinte sau cum să mă descurc cu asta.

– Spune-mi imediat ce s-a întâmplat ieri, cere sora mea pe tonul ei de "nu tolerez nicio opoziție", pe care l-a moștenit clar de la mama.

Mă aplec spre cuptor ca să mă uit la prăjituri. Din păcate, nu sunt încă gata și nu mă pot salva de privirile întrebătoare ale lui Lin și Ember. Oftez încet, arunc răzuitorul de aluat înapoi în castron și apoi dau din cap spre sufragerie. După ce ne așezăm, încep să spun povestea.

La sfârșitul poveștii mele, cei doi se uită la mine cu expresii complet diferite pe chipuri. Lins este în primul rând sceptic. Ember, pe de altă parte, are bărbia sprijinită pe o mână și îmi zâmbește visător.

– Beaufort ăla pare un tip foarte drăguț, oftă ea.

– Nu, nu este!", exclamă Lin cu neîncredere. – Tipul despre care tocmai vorbeai – nu avea cum să fie James Beaufort.

Eu doar ridic din umeri. În retrospectivă, mi se pare ireal că a mers atât de departe încât să mă protejeze de prietenii lui, dar... a făcut-o. Chiar mai mult, de fapt. A avut grijă de mine. M-a îmbrăcat și s-a purtat ca un gentleman. M-a ținut de mână când i-am povestit despre chestia cu tata.

Noaptea trecută a schimbat lucrurile între noi. Simt asta clar. O furnicătură îmi străbate tot corpul când mă gândesc la privirea lui și la felul în care degetele lui mi-au atins pielea goală. Cum corpul meu s-a cutremurat pentru scurt timp de căldură, iar James a crezut că sunt încă rece – dar de fapt era exact opusul. Felul în care m-a atins de parcă aș fi fost făcută din sticlă subțire și fragilă.

– Exact la asta m-am referit când ți-am spus să ai grijă, spune Lin clătinând din cap, aducându-mă înapoi în prezent.

– Știu, murmur eu. Aș vrea să pot uita ce am simțit când m-am scufundat în apă.

– Nu-mi vine să cred că Cyril chiar a făcut asta, continuă ea. – Când îl văd, îi strâng gâtul.

Pare atât de uimită și dezamăgită încât mă întreb din nou dacă Cyril este mai mult decât un simplu coleg de clasă pentru ea. Dacă există o istorie între ei și dacă da, ce s-a întâmplat mai exact. Până acum a tăcut întotdeauna când am vorbit despre viața ei amoroasă. Poate că acum ar fi momentul potrivit să mai încercăm o dată cu atenție – la urma urmei, tocmai m-am deschis și eu în fața ei.

Dar Ember îmi întrerupe gândurile cu următoarele ei cuvinte.

– Din fericire, James era acolo. Ochii tăi parcă se vor transforma în inimioare roșii în orice moment. – Nu-mi vine să cred că te-a luat în brațe de la petrecere. *În brațele lui!*

Nici eu nu știu. Mai ales când mă gândesc la cât de rece și arogant s-a purtat cu mine la început. Pur și simplu nu pot împăca această versiune a lui cu James care m-a înfășurat ieri în nenumărate prosoape și m-a mângâiat pe spate până când am încetat să mai tremur. James care provoacă haos în mintea mea și care mi-a bântuit visele noaptea trecută cu mâinile lui calde pe pielea mea goală.

Nu e bine. Nu e bine. Nu e bine. Bine.

– Dacă nu aș fi avut-o ca dovadă, nu aș fi crezut, spune Lin și se uită din nou la fotografie. – Cum poate un tip care se comportă în mod constant greșit în felul acesta să se poarte brusc ca un cavaler?

– Se pare că și-a dat seama că Cyril a depășit măsura cu Ruby și, prin urmare, a intervenit. Asta arată că are un nucleu bun, remarcă Ember. Se uită la mine și, deodată, ceva se schimbă pe chipul ei. – Uh-oh.

Lin ridică din cap. – Ce? Când ochii îi cad pe mine, ea geme. – Ruby!

Evident, haosul meu emoțional se citește clar pe fața mea. – Nici eu nu știu, bine? spun eu. – Nu prea îl suport, dar... – mă întrerup și ridic din umeri neputincioasă.

Ember se uită o clipă de parcă ar vrea să spună altceva, dar apoi se ridică brusc în picioare. – Să mergem să verificăm prăjiturile.

Mergem toți trei în bucătărie, care miroase delicios până acum. În timp ce eu și Ember scoatem prăjiturile din cuptor, Lin le aranjează simetric pe o farfurie mare. Când în sfârșit intrăm cu ele în sufragerie, ea îmi dă brusc un cot în lateral. – Este în regulă să fii atras de cineva pe care chiar îl consideri prost.

Mi-ar plăcea să o întreb dacă vorbește din experiență. Dar când vine vorba de viața ei amoroasă, Lin este atât de taciturnă încât nu îndrăznesc și întreb doar: – Crezi?

Ea dă din cap.

Ca prin farmec, gândurile mele se îndreaptă din nou spre James. Mâna mea începe să mă furnice acolo unde m-a mângâiat și când îmi amintesc cum s-a dezbrăcat în fața mea, un sentiment fierbinte îmi urcă în stomac.

– Dar tot nu-mi vine să cred cu adevărat. Beaufort, dintre toți oamenii. Al naibii rege al școlii, mormăi Lin și se lăsă pe canapea.

– Nu știu cum s-a putut întâmpla așa ceva, răspund eu și iau una dintre prăjituri. De fapt, este încă mult prea fierbinte, dar oricum iau o mușcătură uriașă ca să nu mai spun nimic.

– Dacă chiar a avut atâta grijă de tine, are binecuvântarea mea, recunoscu Ember și apucă și ea un biscuit. Apoi își

încrucișă picioarele pe masa din sufragerie. – 'Ce faci acum? Ați mai vorbit de ieri?

Am clătinat din cap. – De fapt, astăzi am vrut doar să petrec o zi frumoasă cu sora mea.

Ember se îndreptă ca o suricată. – Trebuie să te prezinți la el!

Dând din cap, mă uit înainte și înapoi între ea și Lin. – Băieți, nu e nimic acolo. Suntem doar... prieteni. Mi se pare ciudat să îl numesc pe James un – prieten, dar nu mă pot gândi la ceva mai bun în această secundă.

– Este clar. Scrie-i acum, cere Lin, iar eu oftez și scot telefonul mobil din buzunar.

Mă gândesc scurt la ce aș putea să-i scriu, dar mă hotărăsc la ceea ce este evident.

Vă mulțumesc. – R. J. B.

După ce trimit mesajul, pun telefonul mobil pe scaunul canapelei, ca să nu-l văd.

– Ce i-ai scris? întrebă Ember.

– Am spus doar mulțumesc.

Lin strâmbă din nas și, în cele din urmă, întinse și ea mâna după o prăjitură. O rupe în patru bucăți și ia una dintre ele. Este rar ca Lin să se răsfețe cu ceva dulce. Își supraveghează cu strictețe dieta și își interzice cam tot ceea ce este gustos. Cred că este păcat, dar până acum nu am reușit să o conving că viața este mult mai distractivă cu ciocolată.

Îmi vibrează telefonul mobil. Am nevoie de toată voința mea pentru a nu mă apuca prea repede de el. Mi-ar fi rușine în fața lui Lin și Ember să par atât de lacomă.

Din fericire, ei nu pot auzi cât de tare îmi bate inima când, în sfârșit, deblochez ecranul și citesc mesajul.

Nu mi-ai spus niciodată ce înseamnă J. – J. M. B.

Răspund imediat.

Tarif. – R. J. B.

James. – J. M. B.

E cam egocentric, nu crezi? – R. J. B.

Jenna. – J. M. B.

Nope. – R. J. B. B.

Jemima – J. M. B. B.

Sunt impresionat că ți-a luat doar trei încercări. – R. J. B.

El nu răspunde pentru o vreme. Mă uit fix la ecranul întunecat și sunt conștientă de privirile pline de așteptare ale lui Ember și Lin. Cu toate acestea, nu știu nici eu ce anume aștept până când mobilul meu vibrează din nou după alte câteva minute.

Vă simțiți mai bine?

Fără inițiale. Gata cu glumele. Gâtul mi se usucă dintr-o dată. Nu vreau să-mi amintesc ziua de ieri, nu vreau să mă

gândesc la apă sau la faptul că m-am făcut de rușine în fața majorității colegilor mei de clasă pentru că am fost complet isterică. Mai presus de toate, nu vreau să mă gândesc la ziua de luni și la ceea ce s-ar putea să am de înfruntat atunci.

Mi-e teamă de ziua de luni. Există fotografii cu noi.

Lin și Ember încep să vorbească despre ceva ce nu are nicio legătură cu James sau cu petrecerea de ieri, iar Ember pornește televizorul de pe margine. Scoate un DVD din dulap și îl pune pe televizor.

Le sunt recunoscător pentru că mi-au oferit puțină intimitate, mai ales când am citit următorul text al lui James.

Nu vă faceți griji. În fotografie se vede doar spatele meu ud.

Îmi țin respirația. Mesajul este înțeles așa cum este scris sau este un flirt indirect? Nu am nici cea mai mică idee. Tot ce știu este că vreau să mă văd ochi în ochi cu el.

Cel puțin din acest punct de vedere pot fi mulțumit de fotografie.

Trebuie să aștept mult timp pentru următorul său răspuns. Atât de mult încât deja regret că am scris aceste cuvinte. Suntem la jumătatea filmului când telefonul meu mobil vibrează din nou.

Ruby Bell, se poate ca tu să încerci să flirtezi cu mine?

Un zâmbet mi se întinde pe buze. Îl ascund în gulerul bluzei mele de pijama. Apoi îmi închid telefonul mobil și mă concentrez asupra filmului cu toată puterea mea.

19

Ruby

Luni, când cobor din autobuzul școlar, James se sprijină de gardul de la terenul de sport și mă salută cu un zâmbet ironic.

După ce se întâmplase cu o săptămână în urmă la firma părinților lui, nu credeam că voi mai fi vreodată fericită să-l văd așteptându-mă dimineața.

– Bună, spun oarecum fără suflare, în timp ce mă opresc în fața lui.

Zâmbetul lui se lărgește. Se pare că și el se bucură să mă vadă. – Bună.

Își lasă privirea să se plimbe pe fața mea și din nou am un sentiment nefamiliar în stomac. Mă întreb dacă mi-ar furnica pielea dacă m-ar atinge așa cum a făcut-o vineri. Împing rapid gândul într-un colț întunecat al minții mele. – Ești escorta mea astăzi?

Zâmbetul nu-i alunecă nici un pic. – M-am gândit că am putea merge împreună la adunare și să te scutesc de întrebările celorlalți.

În clipa următoare, dă din cap în direcția școlii și începe să se miște. Îmi agăț degetele în curelele rucsacului meu și îl urmez.

– Cum… a fost restul weekend-ului tău? întreb ezitant.

– Ieri am luat cina cu familia mea.

Asta e tot ce spune. Îi arunc o privire întrebătoare în lateral. El o observă și zâmbetul îi dispare încet-încet.

– Mătușa mea Ophelia a venit în vizită. Ea și tatăl meu nu se înțeleg foarte bine.

Pentru o clipă rămân fără cuvinte că îmi mărturisește ceva atât de intim. Nu mă așteptam la așa ceva, mai ales după ce mi-a povestit cât de rău au fost trădați în trecut el și sora lui de către persoane în care aveau încredere. Pe de altă parte, vineri i-am spus și eu ceva despre mine. Probabil că a observat cât de greu mi-a fost. Și poate că simte același lucru ca și mine acum. Poate că și el simte că ceva s-a schimbat și nu vrea să ne întoarcem la modul crispat în care ne purtam înainte.

Speranța germinează în mine. Deși nu am nicio idee cum să numesc ceea ce s-a dezvoltat între mine și James – prietenie? Mai mult? Mai puțin? – dar aș vrea să aflu, încetul cu încetul.

– A fost o luptă?

Își îngroapă mâinile în buzunarele pantalonilor. – Reuniunile noastre de familie nu sunt niciodată deosebit de pașnice. *Companiile Beaufort aparțin de* fapt mamei mele și surorii ei. Dar, de când părinții mei s-au căsătorit, tatăl meu a preluat destul de mult și a schimbat multe lucruri în companie, care sunt împotriva curentului pentru unii – mai ales pentru Ophelia, explică el.

– Lucrează și ea pentru companie? întreb curios.

James fredonă de acord. – Da, dar ea nu are niciun cuvânt de spus în afacerea principală. Este cu cinci ani mai tânără decât mama mea, așa că întotdeauna a fost lăsată un pic pe dinafară. Ea este mai mult preocupată de filialele sau de cele de la care părinții mei au cumpărat acțiuni.

Mă întreb cum s-ar simți Ember dacă părinții noștri ne-ar lăsa moștenire o companie, dar ea – doar pentru că este cea mai tânără dintre noi doi – nu ar avea niciun cuvânt de spus. Nu e de mirare că aerul este greu de respirat la reuniunile de familie ale familiei Beaufort.

– În ultima vreme, nu a fost de acord cu o serie de decizii, așa că starea de spirit era destul de proastă. Dar... a fost bine. Am avut parte de seri mai proaste în familie, spune el ridicând din umeri și, împreună, facem stânga pe poteca care duce spre Boyd Hall.

Trece pe lângă noi o fată cu care am o istorie. Când ne vede pe James și pe mine împreună, ochii i se deschid. Îmi strâng puțin mai tare degetele în jurul curelelor rucsacului meu și înghit în sec. Cu toate acestea, îmi ridic bărbia și îi întorc privirea provocator până când ea se întoarce și merge repede mai departe.

– Hei, nu fi atât de agresiv, spune James, lovindu-și ușor umărul de mine.

– Ce altceva ar trebui să fac? Dacă ea se uită fix, mă uit și eu.

Se pune în fața mea ca să nu pot merge mai departe. – Te-ai lăsat prea mult afectat. Nu trebuie să-ți pese. Lasă-i să spună ce vor despre tine.

– Dar nu sunt indiferentă.

– Și? Ei nu trebuie să știe. Tot ce trebuie să faci este să pari că nu te interesează nimic din toate astea. Atunci te vor lăsa în pace.

Brusc, expresia feței i se schimbă – acum pleoapele îi sunt puțin coborâte, sprâncenele îi sunt relaxate și colțurile gurii îi sunt ușor răsucite. Este privirea lui "nu-mi pasă" și îl face să

pară atât de arogant încât îmi vine să-l scutur. – Arăți de parcă ți-ar prinde bine o bătaie.

– Arăt de parcă mi-ar plăcea foarte mult o bătaie. Asta e diferența, revine el, dând din cap cu bărbia spre mine. – Acum tu.

Încerc să-i imit expresia facială. Judecând după colțurile crispate ale gurii lui James, nu prea reușesc.

– Bine. Poate că este suficient pentru început să nu te uiți la toți semenii tăi ca și cum ți-ai imagina că iau foc.

Mergem mai departe și încerc să țin cont de sfatul lui. Cu toate acestea, senzația de greață crește pe măsură ce ne apropiem de școală. Chiar înainte de intrarea în Boyd Hall, James își pune mâna pe ceafă și mi-o mângâie. Doar o secundă, nimic mai mult. Probabil că e menit să mă încurajeze, dar dintr-o dată am emoții dintr-un cu totul alt motiv. Nu știu cum reușește James, dar o mică atingere din partea lui este suficientă pentru a-mi întoarce lumea cu susul în jos. Sentimentul este complet nou pentru mine, diferit și ciudat. Dar cumva și frumos.

– Beaufort! se aude o voce în spatele nostru și tresar. Elevii care se îndreptau spre adunare trec pe lângă noi, evitându-ne pe mine și pe James când ne oprim din nou.

James se întoarce și eu fac același lucru cu reticență.

Wren și Alistair urcă treptele spre noi și se opresc în fața noastră. – Bună, Ruby. Wren își freacă ceafa, aproape jenată. – Îmi pare rău pentru vineri.

Nu sunt sigură dacă își cere scuze doar pentru chestia cu piscina sau și pentru felul în care m-a împins la începutul petrecerii. Nu-l pot întreba fără ca James să afle despre ce s-a întâmplat între mine și Wren. Faptul că își cere scuze față de

mine este cu siguranță doar din cauza lui James, dar tot mă bucur că a făcut-o.

Așa că am dat din cap și am spus: – E în regulă. Nu m-ai aruncat în piscină.

Wren îmi rânjește surprins, ca și cum s-ar fi așteptat la o cu totul altă reacție.

Ca prin farmec, ochii mei se îndreaptă spre Alistair, care mă privește în liniște. O singură privire la fața lui este suficientă pentru a-mi fi clar că știe. Știe că eu am fost cea care i-a prins pe el și pe Kesh în bibliotecă.

Îi zâmbesc cu prudență. El nu mi-l întoarce. Buzele lui sunt linii înguste, fără sânge.

– Putem să intrăm? întrebă James și se uită în jur. Ne-am dat acordul fredonând și am urcat ultimele câteva scări până sus.

Adunarea abia a început când intrăm în Boyd Hall și ne găsim discret locuri în rândul din spate. Cu toate acestea, pot simți ochii colegilor mei asupra mea, pe măsură ce se răspândește încet-încet vestea despre cine va sta lângă James Beaufort în acea dimineață. Cap după cap se întoarce spre noi în timp ce directorul Lexington stă în față și laudă echipa de lacrosse pentru performanța lor extraordinară de vineri.

Am riscat să arunc o privire către James, dar pe fața lui nu se vede nicio emoție, nimic care să indice că ar putea fi incomodat de situație și de murmurul din jurul nostru. Așa că înghit în sec, îmi strâng buzele și fac același lucru.

După adunare, James și Wren au matematică, în timp ce Alistair și cu mine trebuie să mergem la artă în aripa de est. Înainte de a ne lua la revedere, James îmi murmură: – Amintește-ți de bătaie.

Deși cuvintele lui sunt complet nevinovate, simt cum mi se înfierbântă obrajii. Îl ignor și, în schimb, îl urmez pe Alistair, care a început deja să se miște. Atmosfera dintre noi este încă tensionată și simt că ar trebui să spun ceva. Dar, pentru viața mea, nu știu ce.

Alistair îmi ia decizia și mă reține de braț chiar în fața sălii de artă. Mă trage deoparte și se uită la mine cu seriozitate.

– Ceea ce ați văzut vineri seara, începe el liniștit, apoi se oprește. Privirea lui se îndreaptă spre câțiva studenți care tocmai dădeau colțul. Le face semn din cap cu un zâmbet fals și așteaptă până când aceștia trec pe lângă noi și dispar în sala de artă. Apoi se întoarce din nou spre mine. – Nu trebuie să spui nimănui despre asta sub nicio formă.

– Bineînțeles că nu, răspund la fel de liniștit.

– Nu, Ruby, tu nu înțelegi. Trebuie să nu-mi spui. Jură că nu vei spune nimănui, șopti Alistair cu insistență.

– Ce te face să crezi că aș face asta? îi răspund.

– Eu... Doar că..." Din nou, trebuie să facă o pauză, în timp ce oamenii îl salută când trece pe lângă el. – Keshav nu vrea ca nimeni să știe. Îmi dau seama din privirea de pe fața lui cât de greu îi este să spună aceste cuvinte. Dintr-o dată, pentru mine, el nu mai este snobul arogant și bogat care bate oamenii pe terenul de lacrosse. Acum pare incredibil de tânăr. Și vulnerabil.

Nu e de mirare. Cu siguranță nu te simți bine să fii cu cineva care te ascunde ca și cum ai fi un secret murdar.

– Nu voi spune nimănui despre asta, Alistair. Îți promit.

El dă din cap și, pentru o scurtă clipă, ușurarea i se citește clar pe față. Apoi, expresia i se schimbă și mă privește cu atenție. – Dacă aflu că ai spus cuiva, o să-ți fac viața un iad.

Cu aceste cuvinte, intră în clasă fără să-mi mai arunce o privire.

Reușesc să trec de restul zilei de școală mai bine decât mă așteptam. Câțiva oameni mă privesc ciudat și îmi șoptesc pe la spate, dar nimeni nu îndrăznește să vorbească cu mine sau să mă tachineze în legătură cu ce s-a întâmplat vineri. Probabil că escorta lui James de dimineață chiar a făcut ceva.

În timpul pauzei de prânz, mănânc cu Lin, ca de obicei. Cel puțin mie mi se pare că totul este la fel, până când cineva vine la masa noastră.

– Locul acesta este liber? întreabă Lydia Beaufort.

Lin și cu mine întoarcem capul și ne uităm la ea. Ea arată spre scaunul de lângă Lin cu tava ei.

– Da? răspund eu, deși sună mai degrabă ca o întrebare.

Fără ezitare, Lydia ia loc în fața mea, își întinde un șervețel pe genunchi și începe să mănânce pennele. Lin îmi aruncă o privire întrebătoare, dar eu doar ridic neputincioasă din umeri. Habar nu am ce caută Lydia aici. Poate că James i-a pasat sarcina de escortă? Sau poate că s-a hotărât să pună în practică vorbele ei de vineri și să mă supravegheze ea însăși de acum înainte.

Mă uit la James, care stă la celălalt capăt al cantinei cu prietenii lui. S-ar putea să mă înșel, dar starea de spirit dintre ei astăzi pare mai puțin gălăgioasă decât de obicei. James și Alistair par să discute apăsat despre ceva, în timp ce Keshav se holbează la telefonul mobil de lângă ei, iar Wren la o carte. Cyril nu se vede nicăieri.

– El nu știe că am stat cu tine, spune Lydia brusc. Își tamponează gura și ia o înghițitură din sticla de apă. – Sunt aici pentru că am vrut să-mi cer scuze pentru ziua de vineri.

– Dar nu ai făcut nimic, îi răspund eu, perplexă.

Ea clătină din cap. – Prietenii mei și cu mine ne-am purtat greșit cu toții.

– Și de aceea iei prânzul cu noi acum? întrebă sceptic Lin.

Lydia ridică doar din umeri. – Am văzut cum vânează acolo. Dacă stau aici, garantez că nu vor îndrăzni să vină aici. Ea face o mișcare cu capul spre un grup de studenți care se uită fix în direcția noastră. Când observă că m-am întors, își feresc ochii și își împreunează capetele, șoptindu-și.

– Și, de asemenea, am vrut să te întreb ce mai faci, spune Lydia.

Nu-mi pot ascunde surpriza. Gândindu-mă la ultima noastră conversație, nu văd decât privirea ei suspicioasă din fața mea. Nu mi-a dat impresia că ar fi fost interesată de bunăstarea mea și mă întreb inevitabil dacă nu cumva căderea mea în piscină este într-adevăr singurul motiv pentru care stă aici, la masa noastră.

Cu toate acestea, mă hotărăsc să îi răspund sincer la întrebare. – Mi-aș fi dorit ca acest lucru să nu se fi întâmplat vineri. Dar sunt bine.

– Cy uneori nu știe când este suficient, spune ea.

Ridic din umeri.

– Dar îl cunosc de când eram mică, continuă ea. – Chiar credea că este amuzant.

– Ceea ce a făcut el a fost cam opusul a ceea ce este amuzant, intervine Lin, părând surprinsă când Lydia dă din cap.

– A fost total deplasat. Și i-am spus și asta.

Îmi ridic privirea din supă, surprinsă. – Chiar așa?

– Da. Bineînțeles că da.

Pentru o clipă nu știu ce să spun. În cele din urmă mă hotărăsc: – A fost frumos din partea ta. Mulțumesc.

Lydia zâmbește și se întoarce la pennele ei.

Mă uit la Lin în momentul în care ea se uită la mine. Mai ridic încă o dată din umeri discret, apoi ne întoarcem și noi la mâncare.

După un timp, Lin începe să vorbească despre dimineața ei, care a început când mașina nu mai pornea. La început mi se pare ciudat să facem conversație cu Lydia stând lângă noi, dar ea se alătură conversației noastre ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume și, în cele din urmă, mă opresc să mă întreb care ar putea fi motivele ei ascunse. Poate că a vrut doar să fie drăguță și să-și ceară scuze față de mine. Nu ar fi prima din această familie care mă surprinde.

Când terminăm de mâncat, îmi trag rucsacul în poală și scot o cutie mică de conserve, pe care o pun în mijlocul mesei.

– Prăjiturile au rămas din weekend, spun și ridic capacul. – Vrei una la desert?

Ochii Lydiei se aprind. – Le-ai copt singur?

– Împreună cu Lin și sora mea, spun. – Sâmbătă, în pijamale.

– Sună minunat, spune ea și ia unul dintre biscuiți. – Și mult mai bine decât sâmbăta mea. Ia o mușcătură și mestecă gânditor. – Oh, este cu adevărat delicios.

– Vă mulțumesc. Zâmbesc. – James mi-a spus că ai avut familia la tine.

– Da, asta este întotdeauna... special. Ca să fiu sinceră, aș fi preferat să-mi petrec și eu ziua în pijamale.

Nu-mi pot imagina deloc pe cineva ca Lydia în pijamale, iar când încerc, trebuie să rânjesc.

După pauza de masă, Lin și cu mine mergem în sala de grup pentru a ne pregăti pentru întâlnirea de astăzi. În timp ce eu scriu ordinea de zi pe tablă, Lin distribuie documentele pe care tocmai le-am tipărit în secretariat. Apoi așteptăm ca ceilalți să sosească unul câte unul. James se așează, ca de obicei, pe scaunul de lângă fereastră. Pune caietul negru pe masa din fața lui și își încrucișează ambele brațe în fața pieptului. Priveliștea familiară mă înțeapă pentru că mă face să realizez că nu contează dacă eu și James ne înțelegem sau nu: el nu se află aici din proprie inițiativă. Dimpotrivă, prezența lui îl împiedică să practice lacrosse și este, astfel, o pedeapsă pe care o urăște.

– Ruby? Kieran a pășit lângă mine fără să mă observe.

– Hm? fac și mă uit la el. Kieran este doar puțin mai înalt decât mine. Părul lui negru îi cade drept în față și îl scutură într-o parte.

– Mă întrebam dacă sunteți liberă după întâlnirea de azi? Selecția de orchestre pe care am ales-o este destul de mare și m-am gândit să discut cu dumneavoastră înainte de a alege ultimele trei.

– Stai puțin, mormăi eu și mă uit în calendar. Scrie doar "Planifică o zi de naștere cu mama și tata", nimic altceva. – BINE.

Kieran zâmbi ușurat. – Super.

Se întoarce la locul său, care este învecinat în diagonală cu cel al lui James. Privirile noastre se încrucișează și un zâmbet

batjocoritor se joacă în colțurile gurii lui, în timp ce se uită înainte și înapoi între mine și Kieran.

– Ce?" Formulez cu buzele mele.

James își ridică telefonul mobil. Puțin mai târziu, al meu se aprinde pe masa din fața mea.

Îi place de tine.

Îmi dau ochii peste cap și îl ignor.

– Bine, băieți. Puneți-ne la curent, începu Lin ședința la scurt timp după aceea și arătă cu mâna spre Jessalyn, care stătea în dreapta ei.

– Am cerut mai multe oferte de preț pentru decorare. Una dintre persoanele de contact a făcut o ofertă foarte bună. Jessa trece portofoliul tipărit în jur. – Mulțumesc din nou pentru pont, Beaufort.

Surprinsă, mă uit la James, care dă din cap către Jessa. Oricât de des i-ar fi rătăcit privirea pe fereastră spre terenul de sport, nu m-aș fi gândit că s-a alăturat la ceva fără să fie întrebat. Și fără ca eu să îmi dau seama.

– Am făcut câteva ciorne pentru invitații, îmi spune Doug în continuare și îi înmânează lui Lin un stick USB. Ea îl introduce și deschide prezentarea. – Prima propunere este mai degrabă clasică și se bazează pe invitația de anul trecut, explică Doug.

Mă uit la literele aurii mâzgălite pe fond negru, dar înainte de a-mi putea forma o părere, Camille spune: – Am crezut că ne diferențiem în mod deliberat de petrecerea de anul trecut.

Ceilalți bâzâie de acord.

– Bun, să trecem la a doua sugestie, continuă Doug, făcându-i semn lui Lin să dea click pe ea.

Următoarea invitație este concepută în culori vii, tipice pentru Halloween.

– Asta nu arată atât de elegant pe cât mi-am imaginat că ar arăta o sărbătoare victoriană, intervine Kieran cu ezitare.

Dau din cap. – Sincer să fiu, așa cred și eu.

La semnalul lui Doug, Lin trece la următoarea sugestie. Un murmur străbate încăperea, iar eu mă ridic în picioare. În clipa următoare, mă aplec lângă ecran și privesc invitația cu ochii îngustați.

Acesta este conceput în stilul hârtiei vechi. Ocazia de pe capul hârtiei este scrisă cu litere mâzgălite, dar lizibile, iar direct dedesubt... se poate vedea ... eu. Cu James făcând o plecăciune și ținându-mi ușor mâna în a lui, ca și cum m-ar invita la dans.

Este una dintre pozele făcute în sâmbăta în care am fost la Londra. Nu pot să cred că a trimis-o lui Doug fără ca eu să știu. Îmi ridic privirea de pe ecranul laptopului și mă uit la James, în cealaltă parte a camerei. El îmi întoarce privirea cu ochi sclipitori.

– Invitația arată grozav, spune Jessa după un timp. Un murmur de aprobare circulă în cameră.

– Rochia este de vis. Nu mai ai așa ceva, nu-i așa? îl întreabă Jessa pe James.

Acesta clătină din cap. – Sunt norocos că am primit lucruri.

– Invitația este minunată, Doug. Lin se întoarce spre ecran pentru a o vedea în format mare. Apoi se ridică în picioare și face câțiva pași înapoi. – Cred că datele cheie ar

putea fi făcute un pic mai moderne. Poate cu un alt font sau ceva de genul acesta?

– Așa cred și eu, sunt de acord, și încerc să nu las să se vadă cât de neliniștit sunt în legătură cu această imagine. Dacă suntem de acord cu această invitație, fața mea va fi peste tot în școală – peste tot în Pemwick! – va fi atârnată. Nu știu dacă sunt pregătită pentru o astfel de atenție. Din păcate, nici asta nu se discută – pentru că echipa este entuziasmată și discută deja despre angajarea aceluiași tipograf ca data trecută.

Din nou privirea îmi cade pe fotografie. A lui James în costumul său victorian, cu mâna mea în a lui. Când mă gândesc la cum m-am simțit să fiu atât de aproape de el și la cât de încărcat a fost acel moment între noi, mă simt caldă. Pentru tot restul întâlnirii, nu îndrăznesc nici măcar să arunc o privire în direcția lui James.

În timp ce terminăm, Jessa, Camille și Doug își iau rămas bun. În timp ce Kieran mi se alătură ca să ne uităm la orchestrele de pe laptopul lui Lin, văd cu coada ochiului că Lin se duce la James. Se așează lângă el și începe să-i vorbească de sus. Încruntându-mă, îl văd cum dă din cap și își notează ceva în caiet. Îmi dau seama prea târziu că Kieran vorbește cu mine.

– Scuzați-mă, ce ați spus? întreb.

– Că eu cred că petrecerea va fi cea mai bună pe care am avut-o vreodată la Maxton Hall, repetă el, zâmbindu-mi.

– Ar fi grozav. O plănuim de atâta timp. Abia aștept să se întâmple în sfârșit.

– Nici eu nu știu. Chiar trebuie să-mi rezervi un dans. Kieran încă zâmbește și se uită la mine printre genele negre. Înghit în sec.

Îi place de tine.

Lin îmi spune asta de luni de zile. S-ar putea ca ei să aibă dreptate? Pentru mine, Kieran a fost întotdeauna doar micul vampir ambițios din anul de sub noi până acum. Credeam că se poartă frumos cu mine pentru că spera că astfel voi fi mai dispus să-l pun în cursa pentru șefia echipei anul viitor. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi îndrăgostit de mine.

Dintr-o dată observ cât de aproape stă Kieran lângă mine și că genunchii noștri aproape că se ating sub masă. Alunec puțin într-o parte, dar în clipa următoare sunt deranjată de asta. Situația este complet nevinovată. De ce las cuvintele lui James să mă supere atât de tare dintr-o dată?

Îi arunc o privire furioasă exact în momentul în care el se uită la mine. Spre deosebire de mine, el nu o face pe furiș, ci foarte evident. Aș vrea să-i scot limba. Dar cum asta nu ar fi o alegere prea adultă, mă uit în schimb la Kieran cu un zâmbet luminos și dau din cap. – 'Sigur că da. Trebuie doar să învăț cum să o fac cum trebuie.

– O să-ți arăt la repetiții, spune Kieran și aș putea să jur că văd o ușoară roșeață pe obraji. *Oh, Doamne.*

– Bine. Bine, spun eu, mai tare decât am vrut. Îmi curăț gâtul. – Să ascultăm muzica acum?

Ne luăm căștile și ne uităm la mostrele audio ale orchestrelor pe care le-a ales Kieran. Apoi ne uităm la recenziile de pe internet și le clasificăm.

– Cred că le-aș sugera pe acestea trei celorlalți. Cel mai bine este să primim câteva oferte și apoi vom decide miercuri sau vineri care este cel mai bun, am spus în final.

Kieran dădu din cap. – În regulă.

– Minunat, spun zâmbind și îmi scot căștile din ureche. Îmi deschid agenda și îmi iau stiloul roz pentru a nota sarcinile discutate astăzi.

– Sâmbătă vei împlini optsprezece ani? întreabă el, nedumerit.

Imediat, îmi închid din nou agenda. Încerc să nu-l las să se vadă, dar mă simt inconfortabil că Kieran l-a zărit. Este un fel de jurnal al meu și cu siguranță nu este menit să fie văzut de străini. – Da, spun după o scurtă pauză.

– Deci, care sunt planurile tale?

Lin alege acest moment pentru a interveni în conversația noastră de la locul ei de lângă James. – Facem... – Tace când îi arunc o privire de avertisment. 'Nu e treaba nimănui de la Maxton Hall ce fac de ziua mea. Asta e viața mea privată și nu vreau ca alții să știe despre asta. – Nimic special, termină ea în cele din urmă și își strânge buzele cu putere.

– Nu mi-ai spus că o să te maturizezi în curând, intervine James și se ridică în picioare. Își ridică ambele brațe deasupra capului și se întinde. – De ce nu am fost invitat?

– Pentru că nu știi cum să te comporți, eu dau înapoi.

– O să vă arăt cât de bine mă pot comporta, spune el, dar sună exact invers. Dintr-o dată trebuie să mă gândesc din nou la petrecere. Nu la piscină și la tot ce a urmat după aceea. Ci la momentul de pe ringul de dans în care m-am împiedicat de James și i-am simțit partea superioară a corpului

împotriva mea. Se uita la mine în același fel, cu acea sclipire insolentă în ochi care îmi face stomacul să mă furnice.

Trebuie să mă adun și să-mi amintesc unde ne aflăm înainte de a răspunde: – Nu ești invitat, James.

– Bine. Din nou, se pare că nu spune – Bine, ci mai degrabă – Vom vedea.

Kieran se ridică și își pune geanta pe umeri. – Vorbim mai târziu, da? Dau din cap, iar el părăsește camera cu un gest al mâinii care este jumătate semn cu mâna, jumătate salut, jumătate bate palma.

După aceea, îmi pun agenda în rucsac și închid laptopul lui Lin. Îl strecor în husa sa de protecție și mă ridic în picioare. – Rămâi sau trebuie să închid?

James și Lin clătină din cap. – Am terminat și noi.

În timp ce cei doi își împachetează și ei lucrurile, eu îi urmăresc cu suspiciune. Vreau să știu ce au discutat între ei. Sper că Lin nu i-a spus despre planurile mele de ziua mea de naștere. Chiar dacă vineri i-am încredințat o parte importantă din mine lui James, sunt lucruri pe care nu trebuie să le știe. Iar faptul că îmi voi petrece seara celei de-a optsprezecea aniversări jucând jocuri cu Lin și familia mea este, fără îndoială, unul dintre ele.

– Rutherford este total îndrăgostit de tine, spune James după ce părăsim biblioteca.

– Ce prostie, spun clătinând din cap.

– Cred că are deja o slăbiciune pentru tine, aprobă Lin James, redundant.

Îi arunc o privire.

– Ce? Îți spun asta de ani de zile. Felul în care îți citește fiecare dorință din ochii tăi și este întotdeauna atât de drăguț. E foarte, foarte evident.

– Cum poate fi evident? Nu este nimic evident în asta. E drăguț cu mine pentru că eu sunt liderul echipei. Trebuie *să fie* drăguț cu mine.

Lin îmi zâmbește și mă mângâie pe braț. – Bine, mă corectez. Este evident pentru toată lumea în afară de tine.

James râde încet și eu îi scâncesc. Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat de s-au înțeles brusc atât de bine. Nu-mi amintesc ca ei să se fi înțeles vreodată înainte, darămite să facă schimb de priviri amuzate peste capul meu. Nu sunt sigură că pot aproba această evoluție.

Aproape că mă simt puțin ușurată când Lin își ia rămas bun de la mine la scurt timp după aceea cu o îmbrățișare și se întoarce pe cărarea care duce spre locurile de parcare.

James insistă să mă ducă la autobuz. – Îi dai speranță bietului băiat, spune el brusc.

– Care e problema ta, James? Ești gelos? Asta e singura replică la care mă pot gândi în grabă. Dar când nu-mi răspunde și îi arunc o privire în lateral, văd că are mâinile îngropate în buzunarele pantalonilor și privește drept înainte, încruntat.

– Dacă cineva te va învăța cum să dansezi, spune el după o scurtă pauză, – acela sunt eu.

– Doar nu vorbești serios, spun neîncrezător. – Chiar ești gelos pe *Kieran?*

– Nu. Încă nu se uită la mine. – Dar nu vreau ca tipul să-și facă o idee greșită.

– Ce gânduri atunci? întreb.

– Că e suficient să te lingușești pentru a te face să zâmbești. Asta e patetic.

Mă opresc brusc. – Poftim? Zâmbesc fără să fiu lingușită!

În cele din urmă se întoarce spre mine, dar nu pot interpreta privirea din ochii lui negri. – Chiar așa? Nu mi-ai mai zâmbit niciodată așa.

– Pentru că până acum nici tu nu mi-ai dat prea multe motive să zâmbesc.

Pentru o clipă se uită fix la mine. Nu înțeleg de ce se comportă așa dintr-o dată. Pare supărat și nu pot să-i înțeleg raționamentul. Înainte ca starea de spirit dintre noi să se încline și mai mult, mă hotărăsc să schimb subiectul. – Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine astăzi.

El doar dă din cap.

– Chiar așa. Nimeni nu m-a făcut de râs astăzi. Dacă nu m-ai fi însoțit la școală și la adunare, ar fi arătat altfel, continui eu.

Când rămâne tăcut, continui. – Sora ta a stat cu noi astăzi la cantină și...

Dintr-o dată, James mă atinge de braț și pășește în fața mea. Îmi țin respirația și mă uit la el surprinsă. Privirea lui este surprinzător de serioasă.

– Îmi pare rău, spune el.

– De ce îți pare rău? întreb eu liniștit.

– Că nu ți-am dat atâtea motive să te uiți la mine așa cum te-ai uitat la Kieran mai devreme.

– James ...

– Voi schimba asta, continuă el, privindu-mă adânc în ochi.

Am înghițit în sec. Stomacul mi se simte brusc grețos, iar genunchii mi se înmoaie. Sunt conștientă de atingerea lui pe brațul meu, îi pot simți clar mângâierea ușoară prin țesătura blazerului meu. Pielea de găină mi se întinde pe brațe. Nevoia de a-l atinge și pe el mă cuprinde brusc și complet nepregătită. Nu vreau să fac mare lucru deloc. Să-mi pun mâinile pe șoldurile lui pentru a mă ține în brațe ar fi suficient. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot. La fel ca această nefericită lipsă de aer când se apropie atât de mult de mine, sau furnicăturile din stomac când mă privește așa.

– Vine autobuzul meu, spun și scap de el.

Intensitatea nu dispare din privirea lui. Mă întorc și plec în sprint, astfel încât să nu mai fiu complet lipsit de apărare în fața ei. Niciodată nu am fost atât de fericită să mă urc în autobuzul școlar.

20

Ruby

Sâmbătă dimineața, mă trezesc la ora șase – și fără ceas deșteptător. Așa se întâmplă întotdeauna când este ziua mea de naștere. Dorm cu greu în așteptarea a ceea ce au pregătit mama și tata pentru mine. Mama lucrează la o brutărie și întotdeauna aduce acasă cele mai delicioase prăjituri din lume în aceste zile, în timp ce tata gătește un festin pentru noi și decorează tot parterul cu ajutorul lui Ember sau al meu pe lângă. La ora șapte îi aud deja cum lucrează jos și îmi imaginez ce pregătesc. La urma urmei, împlinești optsprezece ani o singură dată.

Mă ascult pe mine însumi pentru a vedea dacă mă simt diferit, dar nu mă simt. Lin s-a simțit la fel și în august anul trecut. Cel puțin așa a spus când stăteam întinși unul lângă altul în iarbă, uitându-ne la stele după grătarul ei.

Mă întorc pe o parte și îmi caut telefonul mobil. Jessa mi-a trimis deja un mesaj frumos, iar Lin mi-a lăsat un mesaj vocal la ora două și jumătate. Cântă încet și apoi îmi urează toate cele bune. La final, subliniază cât de sigură este că vom fi amândouă acceptate la Oxford și că abia așteaptă.

După aceea mă îmbrac, mă așez la birou și îmi răsfoiesc calendarul pentru a-mi distrage atenția. Peste o săptămână este petrecerea de Halloween. Parcă aș fi fost ocupată de o veșnicie cu nimic altceva decât cu pregătirea acestei sărbători. Vineri dimineață, afișele terminate au sosit de la tipografie și am profitat de ședință pentru a le distribui imediat la școală. Îngrijorările mele au fost nejustificate.

Nimeni nu mi-a spus nimic despre fotografia mea și a lui James și nici nu m-a tachinat în legătură cu ea. Dimpotrivă, reacțiile au fost în întregime pozitive, iar directorul Lexington mi-a scris într-un e-mail că invitația a fost, de asemenea, foarte apreciată de către invitații externi pentru designul său.

Încă nu m-am obișnuit cu faptul că toată lumea din Maxton Hall îmi știe numele. Este ciudat să fii salutat sau să ți se ofere un loc în refectoriu. Dar încerc să nu las să se vadă că mă face să mă simt stânjenită și, în schimb, mă comport ca de obicei – ca și cum nu mi-ar păsa de toată această atenție. Asta face James, până la urmă. Se comportă ca și cum nu i-ar păsa de nimic. Dar până acum știu că nici asta nu e adevărat.

Ca prin farmec, gândurile mele se îndreaptă spre acel moment de lunea trecută. *Voi schimba asta*. Cât de hotărât părea și cu câtă insistență se uita la mine. Ca și cum nu era nimic mai important pentru el în viață în acel moment decât să mă convingă că vorbește serios.

Mă scutur ca să-mi scot din cap gândurile despre James. Dar când privirea mi se limpezește din nou, tresar.

James

I-am notat numele în calendar. Și nici măcar nu am observat! Mi se încing obrajii și imediat caut lichidul de șters din trusa mea de creioane. Încep să scriu, dar mă opresc la prima literă. Încet, pun din nou tubul mic deoparte și, în schimb, îmi trec ușor degetele peste numele lui. Mă furnică vârful degetelor. Nu e un semn bun. Mă întreb de câteva zile despre ce este vorba. La urma urmei, el este încă... el. Dar nu

pot să neg că ceva s-a schimbat. De mult timp, nu mai sunt cuprinsă de furie și suspiciune ori de câte ori îl văd, ci de altceva. Ceva cald și incitant.

Și trebuie să zâmbesc. Pentru că mă bucur că îl văd. Pentru că mă bucur de compania lui. Pentru că este iute la minte și inteligent și îl găsesc interesant. Pentru că e ca o ghicitoare pe care abia aștept să o rezolv.

Nu credeam că e posibil, dar... nu-l mai detest pe James Beaufort. Dimpotrivă, dimpotrivă.

Dintr-o dată, ușa dormitorului meu se deschide și intră Ember. Luată prinsă cu garda jos, îmi trântesc jurnalul de notițe.

Ember se uită mai întâi cu scepticism la mine, apoi privirea i se îndreaptă spre agenda mea, ca și cum ar ști exact că acolo se află ceva teribil de jenant. În momentul următor, însă, sare spre mine cu un zâmbet și mă apucă de mână pentru a mă ridica de pe scaun. – Sunt surprinsă că nu ai făcut încă o încercare de a te da jos, spune ea. Continuă să mă tragă de braț, deși nu e chiar necesar. Eu vin extrem de voluntar.

Ieșim din camera mea și îmi înfășor brațul în jurul taliei ei pentru a o strânge strâns împotriva mea. – Trebuie să-mi îndeplinești toate dorințele astăzi.

Deși sunt fericit, îmi dau seama că există și un sentiment de tristețe în acest moment. Este ultima mea zi de naștere pe care o voi petrece aici, alături de familia mea și de Ember. Cine știe unde voi fi anul viitor. Chiar în Oxford? Cu Lin alături de mine? Sau de unul singur? Și dacă până la urmă nu voi fi admisă – unde voi fi atunci?

Ember mă împiedică să mă gândesc mai departe, pentru că în momentul în care ne întoarcem chiar în sufragerie, spune: – Uite-o pe sărbătorită!

Am țipat cu voce tare.

– Surpriză! strigă familia mea.

Îmi pun mâna la gură și simt cum ochii încep să-mi ardă. Nu plâng prea des și, dacă plâng, o fac atunci când sunt singură în camera mea și nu mă vede nimeni. Dar la vederea bunicilor mei, a unchiului și mătușii, a verișoarei mele și a părinților mei care încep să cânte "La mulți ani", îmi este imposibil să-mi păstrez calmul.

Camera este frumos decorată, tata și Ember s-au întrecut pe ei înșiși în acest an. Din tavan atârnă pompoane albe și verzi mentă, o ghirlandă în aceleași culori este înșirată pe masa de sufragerie, iar în spatele mesei din sufragerie, unde se află cadourile mele, plutesc două baloane strălucitoare de culoare verde mentă metalizat, care împreună formează vârsta mea.

Următoarea jumătate de oră trece ca într-o frenezie. Toată lumea mă felicită, mă îmbrățișează, mă întreabă cum mă simt și, în cele din urmă, îmi oferă cadourile lor. De la unchiul Tom, mătușa Trudy și Max primesc antologia *My Hero Academia*, o serie manga pe care am pus ochii de luni de zile, de la Ember pixuri noi și autocolante frumoase pentru agenda mea, iar de la bunicii mei două manuale care se află pe lista de lectură Oxford. Părinții mei îmi oferă un hard disk extern pentru laptop, pe care mi-l doresc de când laptopul meu și-a dat duhul la începutul acestui an fără niciun motiv aparent și mi-am pierdut cam toate fișierele.

– De la cine e asta? întreb, arătând spre un pachet mare aflat încă pe masă.

– De la o admiratoare secretă, răspunde mama și dă din sprâncene. Mă uit sceptic înainte și înapoi între ea și tata. El doar ridică din umeri.

– A venit prin poștă, explică Ember.

– Fără adresă de retur? întreb, privind cu scepticism cutia neagră și panglica albastră din jurul ei.

– Nu cred că e nevoie de asta când știm cu toții de la cine e, intervine Ember.

– Doamne, nu-mi spune că ai un iubit, exclamă vărul meu Max, uitându-se la mine cu ochii mari.

Ember spune – Da în același moment în care eu strig – Nu.

– Deschide-o, cere Trudy, aruncând o privire peste umărul meu. Se întinde în față cu o mână și se preface că deschide arcul. Tocmai atunci reușesc să împing pachetul din raza ei de acțiune. Îl ridic și mă așez cu el pe canapea.

Încet, slăbesc arcul. Mă simt teribil de privit și le arunc o privire familiei mele pentru a-i face să nu se mai holbeze așa la mine. Din păcate, nu are rost. Camera e liniștită ca un șoarece. Suspinând, ridic capacul.

În cutie se află o pungă. Ținându-mi respirația, o ridic și o pun în poală. Este confecționată din piele cerată maro închis, are o curea de umăr reglabilă și două buzunare mici în față sub o clapetă cu încuietoare. O deschid cu grijă. Căptușeala interioară a genții este din țesătură cu carouri albastru-verde, iar împărțirea compartimentelor mi se pare perfectă la prima vedere. Există un compartiment separat pentru un laptop, mai multe compartimente mici pe laterale pe care le poți

închide cu fermoare și un compartiment principal cu o zonă separată mai îngustă în mijloc.

Cu geanta asta, aș putea cuceri lumea, sunt sigură de asta. O închid cu grijă și mângâi pielea scumpă. În timp ce fac asta, observ ceva ce nu am observat la prima vedere. În colțul din dreapta jos al capacului sunt trei litere. R. J. B. – inițialele mele.

Mi se oprește respirația în gât. Mă simt de parcă aș fi într-un vis, iar oohs și ahhs ale familiei mele abia reușesc să mă înțeleg. Mă uit în cutie și, pe fundul acesteia, care este căptușită cu hârtie de șervețel neagră, descopăr o felicitare. Este de un alb cremos, cu o margine îngustă aurie. Pe ea scrie cu litere negre:

La mulți ani, Ruby. – J.

Nimic mai mult. Cu toate acestea, sentimente puternice îmi explodează în zona stomacului, trimițându-mi un furnicăt prin tot corpul. Nu știu cum să reacționez, nu pot decât să mă uit fix la pungă până când, brusc, numere și semne de lire sterline dansează în fața ochilor mei. Acesta este cu siguranță cel mai scump cadou pe care l-am primit vreodată. Dar, de fapt, nu vreau să-mi fac griji în privința asta.

Și nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă faptul că James s-a gândit la mine și mi-a făcut un asemenea cadou. Mă întreb dacă a văzut că rucsacul meu era pe cale să se destrame. Mă întreb dacă știa că am economisit bani de luni de zile pentru a-mi cumpăra un ghiozdan nou pentru anul viitor? Oare i-a fost milă de mine?

Nu știu, iar gândul la asta mă face să mă învârt în jurul capului.

– Băiatul are stil, asta e sigur, oftează Trudy.

– Și bani, adăugă Max, care îi ajută.

– Nu cred că a plătit bani pentru ea când părinții lui dețin compania care a făcut geanta, subliniază Ember.

– Băieți!" Mama îi întrerupe și le arată spre masa unde a pregătit un mic dejun somptuos. – O lasă pe Ruby în pace și se așează. Ea vine spre mine, îmi ia punga din poală, o pune cu grijă la loc în cutie și apoi mă apucă de mână ca să mă ridice. Îmi înfășoară un braț în jurul umărului și mă îmbrățișează la ea. – Nu se cuvine să vorbești așa despre un cadou. Tânărul s-a gândit la asta și este un gest minunat pentru care ar trebui să fim recunoscători. Își bate degetul pe nasul meu. – Acum du-te și suflă în lumânări.

Împreună ne îndreptăm spre masă. Timp de zece ani a existat o singură dorință pe care o numesc în mintea mea atunci când suflu în lumânările de ziua mea. *Oxford*. Dar anul acesta un alt cuvânt se împinge la suprafață și trebuie să mă opresc și să mă concentrez pentru o clipă.

– La a optsprezecea ta aniversare ai dreptul să-ți dorești două lucruri, spune tata cu blândețe. Nu mi-am dat seama că se rostogolise lângă mine, dar acum mă mângâie o dată, scurt, pe spate. Evident, lupta mea interioară s-a redat pe fața mea.

– Așa este, spune mama. – Este legea zilei de naștere.

Obrajii mi se încălzesc și îmi abat privirea de la ei. Refuz să analizez de ce numele lui James a fost primul lucru la care m-am gândit. Sau de ce îmi cred părinții pe cuvânt în timp ce închid ochii și suflu cu putere.

Va fi una dintre cele mai frumoase zile de naștere pe care le-am sărbătorit vreodată. După brunch, ieșim la o plimbare și facem o nouă fotografie de familie în parcul din Gormsey, ceea ce ne ia aproape zece încercări, pentru că întotdeauna altcineva are ochii închiși. După-amiaza sosește Lin și ne jucăm jocuri de societate și pantomimă împreună cu familia mea, Lin și cu mine învingându-i la limită pe Max și mătușa Trudy la final. Seara, tata, cu ajutorul meu și al lui Ember, servește o masă cu trei feluri de mâncare, din care o parte a pregătit-o cu o zi înainte. Stăm împreună în jurul mesei pentru mult timp și sunt surprinsă cât de bine se integrează Lin în cercul nostru. Nu pare să o deranjeze faptul că nu se înțelege cu unele persoane din interiorul familiei. În schimb, îi pune mamei mele nenumărate întrebări despre munca ei la brutărie și are o discuție lungă cu tatăl meu despre paraplegia lui. Se pare că și unchiul lui Lin se află într-un scaun cu rotile – o informație complet nouă pentru mine. Admir modul imparțial în care abordează subiectul și nu lasă ca dizabilitatea tatei să o neliniștească.

După ce toată lumea a plecat, sunt sătulă și atât de mulțumită încât aș putea dormi imediat. Dar, în timp ce îmi pun pijamaua, ochii îmi cad pe cutia neagră de pe birou. Mă ridic și stau în fața ei. Cu ezitare, ridic capacul și scot punga. Deschid cele două închizători din față cu un clic ușor. Cu grijă, îmi scot din sertarul biroului rechizitele școlare de care am nevoie pentru luni și încep să le aranjez rând pe rând în compartimentele genții din piele. Îmi trebuie mai multe încercări înainte de a fi mulțumită de comanda mea. Spre deosebire de ghiozdanul meu, unde trebuia să pun mereu totul într-un singur compartiment, acesta este raiul pe

pământ. Există chiar și mici suporturi pentru pixuri în partea din față, unde pun pixurile pe care le folosesc cel mai des pentru bullet journal.

Nu știu dacă James știe ce bucurie mi-a făcut prin acest dar. Dar acum, când mă uit la geanta pe care am pus-o deoparte, îmi dau seama că nu am cum să i-o înapoiez. Mă aplec și bag mâna în buzunarul stâng din față pentru a-mi scoate telefonul mobil, pe care l-am pus acolo la probă. Ezit doar o secundă, apoi apelez numărul lui James și îl formez. Ridic receptorul la ureche și aștept tonul de apelare. Sună. Și sună. Sunt pe cale să închid când el răspunde.

– Ruby Bell. Aproape că sună ca și cum ar fi așteptat telefonul meu.

– James Beaufort. Dacă el îmi pronunță numele întreg, și eu pot face la fel. Spre deosebire de înainte, când îl scuipam ca pe o înjurătură, acum literele se simt foarte diferit pe limba mea. Mai bine.

– Ești bine? întreabă el, deși abia îl înțeleg. Aud muzică pe fundal, care devine treptat mai liniștită. Mă întreb unde este și ce face.

– Mă aflu într-o stare de orbire. Tocmai mi-am făcut noua geantă, răspund, trecându-mi degetul pe marginea compartimentului din mijloc. Cusătura se simte uniformă.

– Îți place? întreabă el, și aș vrea să știu cum arată în acest moment. Ce poartă. În mintea mea, poartă uniforma școlară, pentru că rar l-am văzut în altceva, dar mă străduiesc să evoc imaginea lui James în blugi negri și cămașă albă. În ziua aceea, în fața ușii noastre, arăta ca un băiat obișnuit. Nu ca moștenitorul unei companii de un miliard de dolari. Mai degrabă uman. Tangibil.

– Este frumoasă. Știi că nu ar fi fost necesar, nu-i așa? aduc eu în cele din urmă. Închid geanta și apoi mă așez pe scaunul de la birou, cu ambele picioare încrucișate pe birou.

– Am vrut să-ți fac un cadou. Și pentru cineva care iubește ordinea la fel de mult ca tine, James este o alegere bună, m-am gândit.

– James?

– Acesta este numele modelului.

– Îmi dai o geantă pe care ai numit-o după tine?

– Nu eu i-am spus așa, ci mama mea. Există și o Lydia. Și câteva care se numesc la fel ca părinții mei. Dar Lydia e prea mică pentru tine, iar Mortimer prea mare. În plus, mi s-a părut amuzant să mă gândesc la tine plimbându-te prin școală cu James.

Trebuie să rânjesc. – Dăruiești *lucruri din* Beaufort tuturor prietenilor tăi? întreb.

Pentru o clipă tace și nu aud decât muzica care se aude încet pe fundal. – Nu, răspunde în cele din urmă.

Asta e tot ce spune.

Nu știu ce înseamnă asta. Pur și simplu nu știu ce este între noi, cu atât mai puțin ce aș vrea să fie. Știu doar că mă face incredibil de fericită să îi aud vocea.

– Dacă ești proprietarul companiei, va trebui să numești o geantă după mine la un moment dat, spun ca să sparg tăcerea.

– Să-ți spun un secret, Ruby? Vocea lui este răgușită și răgușită. Mă întreb cu cine este acum. Și dacă a renunțat la cineva ca să vorbească cu mine la telefon.

– Poți să-mi spui tot ce vrei, șoptesc eu.

Se face o mică pauză în care îi aud doar pașii. Se aude ca și cum ar merge pe pietriș. Apoi, sunetul de trosnitură dispare și, în cele din urmă, muzica nu se mai aude deloc.

– Eu... nu vreau să preiau deloc compania.

Dacă ar fi fost aici, m-aș fi uitat la el cu neîncredere. Așa că nu am de ales decât să îmi apăs mai tare telefonul mobil pe ureche.

– Să fiu sincer, nici eu nu vreau să merg la Oxford, continuă el.

Inima îmi bate atât de tare încât o aud bâzâind în urechi.
– Atunci ce vrei?

El respiră râzând. – E prima dată după mult timp când cineva mă întreabă asta.

– Și totuși, este o întrebare atât de importantă.

– Și nu știu ce să răspund la asta. Pentru o clipă, el tace. – Întotdeauna a fost menit să fie așa, știi? Nu contează că Lydia ar prefera să preia *Beaufort* și că ar putea să se descurce mult mai bine. Ea trăiește pentru afacerile noastre, dar, cu toate acestea, tot eu voi fi cel pe care tatăl meu îl va aduce la conducere anul viitor. Am știut asta toată viața mea și o accept. Dar nu este ceea ce îmi doresc. Încă o pauză, apoi: – Din păcate, nu voi avea niciodată ocazia să aflu măcar ce este. Eu nu-mi planific viața, ea a fost planificată de mult timp: Maxton Hall, Oxford și firma. Asta e tot ce există pentru mine.

Îmi strâng telefonul mai tare, îl apăs la ureche, îl țin pe James cât de aproape pot. Ceea ce tocmai a spus este probabil cel mai sincer lucru pe care l-am auzit vreodată spunând. Nu-mi vine să cred că a avut încredere în mine cu asta. Că mă lasă să păstrez acest secret pentru el.

– Părinții mei mi-au spus întotdeauna că lumea este deschisă pentru mine. Că nu contează de unde vin sau unde vreau să merg. Mama și tata mi-au spus întotdeauna că pot face tot ce vreau și că nu există nicio idee prea mare. Cred că toată lumea merită o lume plină de posibilități.

Scoate un sunet moale și disperat. – În unele zile..., începe și apoi se oprește, ca și cum nu ar ști dacă nu cumva a dezvăluit deja prea multe. Dar apoi continuă, adunându-și curajul pentru și mai multă sinceritate. – În unele zile simt că nici măcar nu pot să respir cum trebuie, pentru că totul mă strivește.

– Oh, James, șoptesc eu. Mă doare inima pentru el. Nu m-am gândit niciodată că presiunea va fi atât de mare pentru el și că obligațiile față de familie vor cântări atât de greu pentru el. Mereu mi s-a părut că se bucura de puterea pe care i-o dădea numele de familie. Dar, încetul cu încetul, piesele puzzle-ului se adună acum în mintea mea: tensiunea lui de fiecare dată când este menționat Oxford, expresia lui stoică atunci când părinții lui au apărut la Londra, modul în care privirea lui se întunecă de fiecare dată când este menționată compania.

Dintr-o dată am înțeles. Înțeleg de ce s-a comportat așa cum a făcut-o la începutul anului școlar. Îi înțeleg glumele copilărești și atitudinea lui "nu-mi pasă".

– Acest an școlar... este ultimul în care nu trebuie să-ți asumi încă responsabilitatea, murmur eu.

– Este ultima mea șansă de a fi liber, aprobă el în tăcere.

Mi-ar plăcea atât de mult să-l contrazic, dar nu pot. La fel cum nu pot sugera o soluție la problema lui – pur și simplu nu există una. Atunci când trebuie să-ți asumi o astfel de

moștenire, nu este suficient să te așezi la masă cu părinții tăi și să discuți din nou totul. În plus, sunt sigur că a luat deja în considerare toate opțiunile posibile. Și dacă îl judec corect pe James, oricum va face ceea ce vor părinții lui să facă. El nu și-ar abandona niciodată familia.

– Mi-aș dori să fiu cu tine acum. Cuvintele îmi părăsesc gura înainte de a mă putea gândi la semnificația lor.

– Ce ai face dacă ai fi cu mine? se întoarce el. Dintr-o dată, vocea lui a căpătat o altă nuanță. Acum nu mai sună disperat, ci mai degrabă... tachinos. Ca și cum ar spera la un răspuns obraznic din partea mea.

– Te-aș lua în brațele mele. Nu foarte indecent, dar măcar din inimă.

– Cred că mi-ar plăcea asta.

Nu ne-am îmbrățișat niciodată cu adevărat până acum și, dacă ar fi stat în fața mea, nici eu nu aș fi îndrăznit să-i spun așa ceva. Dar așa, cu vocea lui întunecată în urechea mea și fără să trebuiască să-l privesc în ochi, dintr-o dată nimic nu mi se pare imposibil. Mă simt curajoasă și tristă și nervoasă și fericită – toate deodată.

– Ai avut o zi de naștere frumoasă? întreabă James după un timp.

– Da, îi răspund și încep să-i povestesc despre ziua mea, ce cadouri am primit și că am câștigat la pantomimă cu Lin seara. James râde în toate locurile potrivite, evident ușurat de schimbarea de subiect. După care vorbim despre tot felul de lucruri: weekendul lui de până acum (jalnic), viitoarea lucrare de engleză (dificilă, dar realizabilă), cântăreții și trupele noastre preferate (a mea: Iron & Wine, a lui: Death Cab for Cutie) și filmele preferate (a mea: *The Keepers of the*

Light, a lui: The *Amazing Life of Walter Mitty*). Aflu atât de multe lucruri noi despre el. De exemplu, că are o slăbiciune pentru bloguri, la fel ca Ember. Îmi povestește despre un blog de călătorii pe care l-a descoperit zilele trecute, unde de fapt voia doar să citească un articol – în cele din urmă, a ratat o întâlnire la biroul părinților săi pentru că s-a pierdut timp de câteva ore în intrările despre călătoria autorului în jurul lumii și nu a observat cum trece timpul. Și, la fel ca el, sunt și eu acum. Înainte să-mi dau seama, e trei dimineața și stau întinsă în patul meu, cu vocea lui James încă în ureche. Mă holbez la puloverul de lacrosse împăturit, așezat pe noptieră.

Și mă gândesc la James.

21

Ruby

Privirea de oțel a directorului Lexington se înfige direct în a mea, în timp ce încerc să stau nemișcată și să nu mă mișc agitată înainte și înapoi pe scaun. Mi se pare ciudat de fiecare dată să stau în biroul lui. Postura lui este aceeași ca întotdeauna: are mâinile încrucișate cu seninătate în fața lui, pe birou, dar în același timp mă privește cu o privire ascuțită, ca și cum nu ar avea nicio problemă să treacă peste cadavre dacă asta servește binelui școlii sale. Nu l-aș dori dușmanului nimănui.

Mă îndoiesc că mă voi obișnui vreodată să mă întâlnesc cu el în fiecare săptămână. Mai ales când Lin mă abandonează așa cum a făcut-o astăzi pentru că trebuie să se întoarcă la Londra și să-și susțină mama la o recepție la galerie.

Cu toate acestea, faptul că stau singur în fața biroului directorului Lexington în acest moment și că mă aflu în fața ochilor săi de vultur are și ceva bun. Cel puțin am putut să-mi exprim propunerea fără ca Lin să se holbeze nedumerit la mine din lateral sau să mă lovească sub birou.

– V-am auzit bine, doamnă Bell? întrebă Lexington și se aplecă puțin în față. Se uită la mine încruntat. – Vreți să îi suspend pedeapsa domnului Beaufort?

Dau încet din cap. – Da, domnule.

Strâmbă și mai mult din ochi. – De ce crezi că ar trebui să fac asta? Termenul nu s-a terminat încă.

– A dat dovadă de un angajament deosebit, domnule, spun eu. – Nu mă așteptam la asta. A avut idei grozave și

datorită lui putem duce evenimentele de la Maxton Hall la un nou nivel cu petrecerea de Halloween.

Lexington se lăsă pe spate, expirând audibil.

Ideea pare să-i placă. Ori de câte ori imaginea școlii este în joc, Lexington reacționează ca o pasăre care a descoperit o descoperire strălucitoare. Mă hotărăsc să merg mai departe:
– Cred că James poate aduce mai multe beneficii școlii în echipa de lacrosse acum. Echipa are nevoie de el. Roger Cree este bun, dar îi lipsește experiența de joc. Antrenorul Freeman a spus același lucru când l-am intervievat vineri pentru *Maxton Blog*.

Ridurile de pe fruntea lui Lexington se adâncesc. Văd că a început să cântărească în mintea lui argumentele pro și contra.

– Și nu spui asta doar pentru că băiatul o dă în bară și vrei să scapi de el? întreabă el sceptic.

Mă întreb ce ar fi spus Lexington dacă ar fi știut că exact opusul este adevărat. Nu vreau să scap de James. Dacă ar fi după mine, mi-aș petrece fiecare minut din timpul meu cu el.

Dar după ce Jam mi-a făcut o confidență și mi-am dat seama ce semnificație are pentru el acest ultim an școlar, nu m-am putut abține. Trebuia să vorbesc cu directorul Lexington. Este singura modalitate la care m-am gândit să-l ajut pe James și să iau măcar o mică parte din povara de pe umerii lui – chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă de timp. În plus, o fac nu doar pentru că vreau să-i fac o favoare, ci și pentru că este adevărat. James a depus cu adevărat efort, iar acest lucru ar trebui să fie recompensat. Cel puțin el poate juca lacrosse cu prietenii lui pentru restul sezonului și se poate bucura de an.

În mod involuntar, în mintea mea se naște întrebarea ce înseamnă acest lucru pentru noi. La urma urmei, acum suntem și noi prieteni. Sau ceva de genul ăsta. Va mai petrece timp cu mine și după aceea? Probabil că nu. Ceva din pieptul meu se strânge dureros la acest gând, dar încerc din răsputeri să îl ignor. Fac asta pentru James, nu pentru mine.

– Doamna Bell?" Directorul Lexington mă scoate din gânduri și îmi ia o clipă să-mi amintesc întrebarea lui.

Am clătinat din cap. – Categoric nu, domnule. Mă gândesc doar la binele școlii. Ne-a sprijinit pe noi, iar acum ar trebui să-și sprijine din nou echipa. Nu ne putem permite din nou o înfrângere atât de răsunătoare ca cea de vinerea trecută, dacă nu vrem să ne pierdem reputația.

Am nimerit în plin cu asta. Ochii gri ai lui Lexington sclipesc, umerii i se încordează deodată.

– Am înțeles. El dă din cap, iar eu îmi țin involuntar respirația. – Bine. Domnul Beaufort își termină mai devreme munca la comitetul de evenimente și se întoarce la jocul de lacrosse. Ușurarea se răspândește în mine și, de asemenea, anticiparea reacției lui James când îi voi spune vestea. Zâmbesc recunoscătoare, dar Lexington ridică un deget admonestator. – Dar nu până săptămâna viitoare, când sărbătoarea a avut loc. Nu vreau să risc să vină cu ceva care să ne facă din nou școala de râs.

Zâmbetul meu alunecă doar foarte puțin. – Bineînțeles, domnule.

– Și păstrează toate astea pentru tine deocamdată. Ridică receptorul telefonului său , apasă o tastă și apoi fredonează în el: – Fă-mi legătura cu antrenorul Freeman în biroul meu, te rog.

Rămân indecis în scaunul meu. Nu știu dacă sunt concediată sau dacă directorul Lexington mai vrea să discute ceva cu mine, dar când își ridică privirea, se încruntă și apoi face un gest cu mâna, presupun că acesta este semnul meu de a părăsi sala.

Nu am exagerat când i-am spus lui Lexington că vom duce evenimentele de la Maxton Hall la un nou nivel cu petrecerea de Halloween. Când, în sfârșit, ziua sosește, terminăm ultimele pregătiri și, unul câte unul, sosesc invitații, e ca și cum un bolovan uriaș îmi cade din inimă. Petrecerea este un succes. Mai mult decât atât: este chiar mai bună decât am sperat.

Decorațiunile pe care Jessalyn și Camille le-au organizat arată minunat. În zona de intrare din Weston Hall au atârnat rame de tablouri de epocă ornamentate cu portrete vechi de familie și câteva oglinzi uriașe care sunt luminate din diferite unghiuri. Fețe de masă negre transparente și fețe de masă din dantelă împodobesc bufetul și mesele pe care le-am aranjat în jurul ringului de dans pentru invitați. Un strat subțire de pânze de păianjen este întins peste tot în încăpere, precum și peste cincizeci de șiruri de lumini cu becuri asemănătoare unor lumânări care oferă o strălucire pâlpâitoare. Am decis să nu aprindem candelabrele și, în schimb, am așezat sfeșnice mari de argint pe mese, precum și pe pervazurile ferestrelor, care nu oferă prea multă lumină, dar fac atmosfera cu atât mai înfricoșătoare și misterioasă.

În acest moment, sala este plină și aproape toate mesele sunt ocupate. Directorul Lexington ține discursul oficial de bun venit, pe care Lin, eu și restul echipei îl urmărim de pe

marginea bufetului. În timp ce ne laudă pentru că suntem atât de bine organizați, Camille face un pas înainte și salută publicul ca și cum ar fi o regină. Lin și cu mine ne uităm unul la celălalt și încercăm fără succes să ne reprimăm zâmbetele.

Cu toate acestea, trebuie să recunosc că astăzi arătăm cu toții ca niște regine și regi. În timp ce eu port rochia din arhiva *Beaufort*, Camille este înfășurată într-o rochie cafenie care se potrivește perfect cu tenul ei deschis. Jessalyn poartă o rochie roz evazată, iar Lin una exact în albastru regal, care este și culoarea oficială a școlii, ceea ce nu pot să nu mă întreb dacă a fost intenționat. Și băieții arată fabulos. Doug poartă un costum simplu de culoarea nisipului, de aceeași croială cu cel în care este James pe afiș. Iar Kieran... Kieran, cu pălăria sa de sus, costumul negru, vesta jacquard dedesubt și cravata bej, arată ca și cum ar veni cu adevărat dintr-o altă epocă.

Când directorul Lexington ne mulțumește în cele din urmă, își ridică pălăria de sus și face o ușoară plecăciune. De data aceasta, evit să mă uit la Lin – nu aș putea să-mi stăpânesc râsul.

Sunt total încântată. Fie pentru că totul a mers bine până acum și petrecerea se anunță deja a fi un succes, fie pentru că mi-e frică să nu se întâmple ceva neprevăzut, nu știu. Îmi las nervoasă ochii să se plimbe prin cameră.

– O să vină, îmi șoptește Lin la ureche.

– Habar n-am despre ce vorbiți, mă întorc la fel de liniștit.

Este o minciună. Știu exact despre ce vorbește.

James nu și-a arătat încă fața. Nici prietenii lui și Lydia nu au apărut încă, dar părinții lui, care fac parte din consiliul de părinți, da. Sunt dureros de conștientă de absența lui și,

deși nu vreau să mă las distrasă de acest lucru, am senzația că lipsește o parte importantă a petrecerii – la urma urmei, el a muncit din greu pentru ca aceasta să fie un succes, la fel ca și noi.

După discursul lui Lexington, sala izbucnește în aplauze și ne despărțim pentru a ne ocupa pozițiile respective. În timp ce eu stau cu Lin pentru a supraveghea bufetul, îi privesc pe Jessalyn, Camille, Doug și Kieran cum își ocupă pozițiile pe ringul de dans, împreună cu câțiva membri ai trupei de teatru. Muzica începe și cele cinci cupluri execută o serie de pași în formație care mi se par incredibil de complicați. Dintr-o dată, mă bucur că argumentul meu că cineva trebuie să aibă vedere la invitați a fost convins și că nu trebuie să mă alătur acestui dans.

Cuplul din față este format din Kieran și o fată din trupa de teatru pe care nu o cunosc. Îi conduc pe ceilalți, traversează cu pași mari ringul de dans și se separă la sfârșit, astfel încât băieții și fetele se împart în două rânduri. Trec unul pe lângă celălalt pe diagonală și fac un tur înainte de a se întâlni la mijloc și de a se confrunta din nou. Toată atenția din sală este îndreptată asupra lor, iar invitații le privesc dansul ca și cum ar fi vrăjiți.

În acel moment, ușile duble uriașe ale Weston Hall se deschid. Câțiva oameni se întorc în direcția intrării, ceea ce îi face pe Kieran și pe partenera lui să se oprească din dans pentru o clipă. Încruntându-se, mă uit spre ușă. Inima îmi tresare.

James și gașca lui intră în sală, unul mai drăguț decât celălalt. James poartă *costumul Beaufort,* dar și ceilalți s-au îmbrăcat elegant – nici o eșarfă de mătase sau un nasture nu

este la locul nepotrivit. Lydia poartă o frumoasă rochie argintie și o coafură elaborată care trebuie să-i fi luat ore întregi de stat nemișcată. Toate arată perfect – de parcă ar fi ieșit dintr-un film victorian. În timp ce trec de ringul de dans și se îndreaptă spre bufet, se poate vedea clar pe fețele lor ce cred despre această petrecere. Cyril își încrețește nasul, în timp ce obrajii lui Wren sunt înroșiți, sugerând că a băut ceva înainte de a ajunge aici. Ochii negri ai lui Kesh se plimbă prin cameră și peste invitați, neimpresionați. Când mă vede, expresia i se întunecă și pune instantaneu mai multă distanță între el și Alistair. Pare un reflex, iar lângă el, Alistair se încruntă supărat.

James se îndreaptă spre mine, iar eu, la propriu, mă sufoc la vederea lui. Deși l-am văzut în acest costum pe nenumărate afișe în ultimele săptămâni, realitatea îmi taie respirația – la fel ca prima dată când l-am văzut la Londra. Când în sfârșit se oprește în fața mea, inima îmi bate repede și neregulat.

– Și? Cum merge treaba? întrebă el, cu un zâmbet ușor batjocoritor în colțurile gurii. Se preface că nu tocmai a ajuns cu mai bine de o oră întârziere la petrecerea noastră.

– Merge fabulos, Lin răspunde pentru mine. Se pare că m-am holbat la James un pic prea mult timp.

James dădu din cap. – Asta e bine.

– Sper că va fi mai bună decât ultima petrecere. Altfel, vom pleca imediat, rosti Cyril.

– Nu te preface că ești prea bun pentru petrecerile noastre, spune Lin printre dinții strânși. Mă uit la ea surprinsă.

– Nu mă prefac doar.

La vorbele lui, o roșeață furioasă îi răsări în obraji lui Lin. – Tu chiar ești ...

– Hei. Pace, băieți. Vocea lui James este liniștită, dar fermă. Îi aruncă o privire lui Cyril, după care se îndepărtează de Lin și se îndreaptă în schimb spre Wren, care s-a oprit puțin mai departe de noi și își toarnă punci într-un pahar.

Un singur cuvânt din partea lui James este suficient și cineva ca Cyril Vega tace. Uneori încă mi se pare ciudat ce putere are James în această școală.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se întoarce spre bufet și ia unul dintre aperitive. Îl ține în fața nasului și se uită la el cu atenție înainte de a-l băga în gură. După ce l-a înghițit, îmi spune: – Mult mai bun decât data trecută.

Îmi dau ochii peste cap. – Tu însuți ai sugerat firma de catering.

Îmi zâmbește și apoi își lasă privirea să se plimbe peste mine. Mă simt caldă când văd cum își schimbă expresia și cum zâmbetul batjocoritor se transformă în ceva mai tandru, mai sincer – un zâmbet care pare să fie destinat doar mie. – Arăți foarte frumoasă.

Ceva îmi zvâcnește în stomac și înghit cu greu. – M-ai văzut deja în rochia asta.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că arăți frumos în ea.

– Vă mulțumesc foarte mult. Și tu arăți foarte frumos. Îmi netezesc rochia, deși nu este absolut nimic de netezit, când James se ridică brusc în fața mea și se înclină ușor, cu mâna întinsă cu palma îndreptată în sus. Mă întorc spre prietenii lui, dar aceștia par a fi ocupați să-și toarne neobservați alcoolul dintr-un flacon de șold în pahare. Doar Lydia se uită

la fratele ei cu o expresie ciudată în ochi. Mă întorc din nou spre James.

– Ce faci? întreb cu obrajii înfierbântați.

– Vrei să-mi faci onoarea de a dansa cu mine?

Îmi înăbuș un râs. – Există un motiv pentru care nu m-am alăturat dansului de deschidere sau repetițiilor pentru el, James. Nu știu să dansez – cel puțin nu așa.

– La acea vreme era considerat foarte nepoliticos să refuzi o ofertă de dans, Ruby Bell.

– Atunci vă rog să-mi iertați impolitețea. Din păcate, trebuie să mă uit la bufet.

James se îndreptă și făcu doi pași spre Lin. Îi șoptește ceva la ureche care o face să râdă. Apoi dă din cap și face o mișcare de alungare cu mâna. James se întoarce spre mine și îmi oferă brațul. – Lin spune că poate prelua ea pentru un moment.

Am ezitat o clipă, dar apoi m-am alăturat lui. În timp ce eu îi arunc o privire murdară lui Lin peste umăr, pe care ea o comentează cu o ridicare din umeri scuzată, James mă conduce spre ringul de dans. Nici nu mi-am dat seama că dansul de deschidere s-a încheiat și tot mai multe cupluri în rochii victoriene au intrat pe ringul de dans. Privind acum în jur, chiar pare că am călătorit înapoi în timp.

În liniște, orchestra începe un nou cântec, o melodie blândă, dar ritmată, care umple încet întreaga sală. James îmi ia mâna în a lui și își pune cealaltă mână pe spatele meu. Mă conduce câțiva pași în lateral, ne leagănă înainte și înapoi, face doi pași înapoi și unul la stânga, în timp ce eu îl urmez, uitându-mă doar la picioarele noastre – sau mai degrabă la fusta amplă a rochiei.

– Nu te uita în jos, spune el liniștit.

Îmi ridic privirea cu inima strânsă. James arată de parcă nu a făcut altceva decât să danseze la baluri de când s-a născut. Ceea ce este probabil adevărat. Mi-aș fi dorit să mă fi alăturat repetițiilor sau măcar să mă fi uitat la niște tutoriale online și să fi exersat cu Ember.

Dintr-o dată, James își coboară capul până când gura i se oprește aproape de urechea mea. – Relaxează-te, murmură el.

Mai ușor de spus decât de făcut. Cu toate acestea, încerc. Încerc să slăbesc tensiunea din brațe și să nu mai fiu atât de frenetic în ceea ce privește realizarea corectă a tuturor pașilor. Mă las să cad – exact așa cum mi-am imaginat când am încercat prima dată aceste costume.

James mă prinde. Mă conduce ușor pe podea și mă simt ca și cum aș pluti. Mă întreb dacă vom mai avea vreodată ocazia să dansăm așa. Ce se va întâmpla când îi voi spune că de acum înainte nu va mai fi obligat să participe la întâlnirile noastre.

Deși nu-mi doresc deloc, simt brusc o greutate pe piept. Încerc să o ignor, dar devine din ce în ce mai apăsătoare cu cât mă gândesc mai mult la ce va fi între mine și James după această seară.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el brusc, inspectându-mi fața cu ochii îngustați.

– Am ceva să vă spun.

Privirea turcoaz a lui James este ațintită asupra mea, așteptând și răbdătoare, chiar dacă pot detecta în ea o scânteie de suspiciune.

– M-am gândit la ceea ce mi-ai spus de ziua mea. Că mai ai doar ultimul an de școală, iar apoi... – Îmi curăț gâtul și îl simt pe James cum se încordează brusc. – Ei bine, oricum, am vorbit cu directorul Lexington. Credem că e timpul să te întorci la antrenamente.

Mișcările sale se clatină pentru o clipă, apoi continuă să danseze ca și cum ar fi repetat o coregrafie.

– Ce? Vocea lui a devenit răgușită. Întotdeauna este ceea ce îl trădează. Privirea îi rămâne dură, postura dreaptă și mișcările sigure – dar vocea nu i se alătură niciodată. Când ceva îl supără pe James, îți dai seama după felul în care vorbește. Și așa este și acum.

– Cred că ai contribuit foarte bine la echipă. Lexington te poate recompensa pentru asta. Cu tonul meu dezinvolt am vrut de fapt să fac atmosfera dintre noi mai puțin încărcată, dar se întâmplă contrariul. Ochii lui James se întunecă, iar în clipa următoare mă trage aproape de el – mai aproape decât ar fi fost potrivit în epoca victoriană. Dar ringul de dans este plin și toți vizitatorii par să fie ocupați cu ei înșiși, așa că nimeni nu ne bagă în seamă. De noi și de faptul că James îmi taie respirația cu privirea lui intensă.

Din nou își limpezi vocea. – Tu...

Dintr-o dată se sting luminile zânelor. Toate deodată. Câțiva oameni din orchestră se prefac, note ironice răsună în toată sala. Strălucirea sfeșnicelor este singura sursă de lumină din întreaga sală.

– James, îți jur, dacă asta e una dintre farsele tale, o să..., șuier.

– Nu este, mă întrerupe el. Abia îi pot distinge fața, dar pare la fel de surprins ca și mine. În cele din urmă, înjură

încet. – Trebuie să ajungem imediat la distribuitorul de energie. Orchestra nu mai poate continua să cânte așa. Peste o clipă, atmosfera va fi în pivniță.

Dau din cap, iar James mă strânge mai tare de mână. Împreună ne facem loc printre oamenii iritați de pe ringul de dans, aproape călcând pe tivul rochiei mele. Când ajungem pe holul de afară, respir ușurată. James îmi dă drumul la mână în timp ce coborâm scările spre subsol, iar eu mă agăț de balustradă. Încerc să nu mă gândesc la ce înseamnă faptul că îmi lipsește instantaneu, dureros, senzația de piele caldă a lui. E întuneric beznă în pivniță. James își scoate telefonul mobil și aprinde lanterna pentru a ilumina holul.

– Atât de frig, murmur și îmi frec brațele. – Și înfiorător. Simt că în orice secundă un clovn sau un monstru sau o încrucișare între cele două ar putea sări de după un colț.

James nu răspunde, ci se duce direct la o cutie mare din partea stângă a coridorului.

– De fapt, ar trebui să mă îngrijoreze faptul că știți atât de multe despre locația panoului de distribuție a energiei electrice.

James zâmbi îndrăzneț. Deschide cutia cu cheia principală de pe breloc, apoi face un pas în lateral pentru ca amândoi să ne putem uita înăuntru. Două siguranțe au sărit și, în timp ce James împinge întrerupătoarele în sus, exclamațiile ușurate ale invitaților ajung până la noi de la distanță. În următoarea secundă, lumina de aici jos se reaprinde și ea cu un clic ușor al neonului. Răsuflu ușurată. James închide din nou cutia electrică și imediat mă întorc pe călcâie. Nu pot ieși din această pivniță suficient de repede.

Îmi strâng fusta rochiei și urc scările. Aproape am ajuns când James se oprește brusc în spatele meu și spune: – Așteaptă. Mă întorc spre el și îl privesc întrebător.

– Chiar credeai că o să fac așa ceva din nou? Pare cu adevărat surprins, ca și cum nu-i vine să creadă că eu, dintre toți oamenii, mă așteptam să facă asta.

Dar dacă sunt sinceră, atunci... am făcut-o.

Nu știu ce este între mine și James. Și chiar dacă am devenit mai apropiați în ultimele săptămâni, asta nu înseamnă că am încredere în el. S-au întâmplat prea multe în trecut pentru asta, iar cuvintele de avertizare ale lui și ale Lydiei îmi răsună încă prea clar în urechi. I-am promis lui Lin că voi fi atentă și mă țin de cuvânt.

– Pentru o milisecundă, poate, îi răspund cu blândețe.

Se uită urgent la mine. – Nu aș mai face asta niciodată, Ruby. Nu după ce am știut câtă muncă ai depus la aceste evenimente și cât de mult înseamnă pentru tine.

Mă simt ca și cum cineva mă apasă pe piept cu două mâini pentru a-mi îngreuna respirația. – Îmi pare rău, spun încet. – Cred că am fost doar speriată. Că va fi din nou ca la începutul anului școlar.

James clătină imediat din cap. – Nu.

Urcă o treaptă și acum suntem exact la nivelul ochilor. Fața lui este atât de aproape de a mea încât pot vedea mici cristale albastre în ochii lui, plus marginea întunecată din jurul irisului.

Nu-mi pot imagina cum va fi când nu-l voi mai vedea pe James în fiecare zi la întâlnirile noastre. Doar gândul la asta mă face să mă înec. Oare va mai exista un motiv pentru el să petreacă timp cu mine atunci? Se va antrena și va ieși cu

prietenii săi mult mai des decât a avut ocazia în ultima vreme. Își va da seama cât de mult i-a lipsit? Cât de mult se va distra când își va putea petrece sâmbăta seara bând și petrecând în loc să scrie mesaje cu mine despre situația politică din Marea Britanie sau despre noua mea manga preferată?

Își va da seama cât de puțin se potrivesc de fapt lumile noastre?

M-am bucurat foarte mult de ultimele săptămâni și cu siguranță nu vreau să-l pierd. Cu toate acestea, mă tem că nu am niciun cuvânt de spus în această privință. Este clar pentru amândoi ce lume va alege în cele din urmă.

Presiunea pe pieptul meu crește. Poate că mi-e mai ușor dacă iau decizia înainte ca el să fie cel care mă rănește.

– A fost probabil ultima noastră sarcină ca și coechipieri, spun, privindu-l ferm în ochi. Inima îmi bate ca o nebună. Dacă se apropie mai mult, o poate auzi cu siguranță.

– Așa este, James se întoarce liniștit.

Pentru o vreme ne uităm unul la celălalt. Apoi inspirăm în același timp, ca și cum am vrea să spunem ceva, dar ne oprim amândoi. Atmosfera dintre noi este atât de încărcată, iar pulsul meu merge atât de repede, încât nu mai rezist o secundă. Fac primul lucru care îmi vine în minte: Îi întind mâna lui James.

– Mi-a făcut plăcere să lucrez cu dumneavoastră, spun cât se poate de formal.

La început, James pare surprins. Apoi, în ochii lui turcoaz pătrunde o emoție pe care am mai văzut-o în ei, dar pe care nu am putut-o localiza niciodată. Acum știu despre ce este vorba: dorință.

Mă apucă de mână și o ține ușor. – Se pare că îți iei rămas bun de la mine.

În momentul în care cuvintele lui ajung la mine, înțeleg că are dreptate. Și, în același timp, îmi dau seama că nu vreau asta deloc. Nu vreau să-mi iau rămas bun de la el. În schimb, vreau să am în continuare ocazia să vorbesc cu James. Să-i spun mai multe despre mine și să-l ascult când îmi mărturisește lucruri.

Vreau să știu totul despre tine.

Gândul mă cuprinde brusc și violent, iar același dor pe care îl văd în ochii lui se răspândește în pântecul meu. Este roșiatică, de-a dreptul disperată, curge prin venele mele și mă face să-mi închid și mai tare degetele în jurul degetelor lui. Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar... îmi simt genunchii moi și mâna lui este atât de caldă în a mea. Mă întreb cum s-ar simți în alte locuri de pe corpul meu. Vreau mai mult decât această simplă atingere. Mai mult de la *el*.

– James ...

– Da, murmură el din nou. Pare la fel de confuz, la fel de neîncrezător, la fel de fără suflare ca și mine.

În secunda următoare mă trage în față până când cad pe el.

Mă privește în ochi pentru o fracțiune de secundă. Apoi își alunecă mâna pe gâtul meu și mă strânge cu putere.

În clipa următoare își apasă buzele pe ale mele.

Nu mai pot gândi. Capul mi se oprește, nu mai am gânduri raționale, ci doar căldura arzătoare care îmi străbate tot corpul. Îmi înfășor ambele brațe în jurul gâtului lui și îmi îngrop mâinile în părul lui. El începe să-și miște gura pe a mea.

James sărută exact așa cum se mișcă și se comportă: încrezător și mândru. Știe exact ce trebuie să facă, știe exact cum să mă atingă pentru a transforma căldura într-un foc. Îmi intră în gură cu limba, fără ezitare și deloc timid, bând-o pe a mea până când simt că genunchii mei ar putea ceda în orice moment. Dar chiar dacă s-ar întâmpla asta, el ar fi acolo să mă prindă. Brațul lui mă înfășoară strâns în jurul meu și mă strânge împotriva lui. Îi pot simți trupul prin țesătura rochiei mele voluminoase, dar nu este suficient. Am nevoie de mai mult.

Geme încet și îmi las mâinile să alunece spre umerii lui, apoi înapoi spre gâtul lui și în decolteul cămășii lui. Pielea lui este caldă și catifelată și totul în mine cere mai mult, mai mult, *mai mult, mai mult*.

Vreau mai mult de la el. Să-l dezbrac, aici, pe aceste scări în mijlocul școlii. Nu mi-ar păsa dacă ar veni cineva și ne-ar prinde acum. Tot ce contează pentru mine acum este James, gura lui pe buzele mele, pe maxilarul meu, pe gâtul meu. Îmi trage pielea între dinți până când mă ciupește ușor, dar mi-aș dori să exercite mai multă presiune. Vreau să-mi lase urme pe corp, să se vadă peste câteva ore că asta chiar s-a întâmplat și nu a fost o imaginație.

– Ruby... Credeam că știu toate timbrele vocii sale. Dar ăsta e unul nou. Așa sună după ce m-a sărutat până mi-am pierdut mințile. El îmi cucerește fața și se uită la mine. Degetele lui îmi trec pe obraji. Pe maxilarul meu. Buzele mele. Obrajii mei din nou. – Ruby.

Mă aplec și îmi pun gura pe a lui. O smucitură dureroasă se răspândește în abdomenul meu și își croiește drum până când îmi vine greu să respir. Acum înțeleg de ce îmi șoptește

numele tot timpul. Vreau să fac exact același lucru. James, *James*. James, iar și iar.

– James, o voce autoritară se aude deasupra noastră.

Ne despărțim. Mă calc pe tivul fustei și îmi pierd echilibrul, dar James se întinde în față și mă prinde de talie. Așteaptă până când mă țin de balustradă. Apoi îmi dă imediat drumul și se uită în sus, dincolo de mine. Îi urmez privirea.

Mortimer Beaufort stătea în vârful scărilor, cu ambele mâini încleștate la spate, privindu-ne din ochi întunecați. Inima îmi tresare.

– Mama ta te caută.

James își împinge spatele și dă din cap sec. – Vin imediat.

Sprâncenele domnului Beaufort se ridică ușor. – Nu vă caută acum, ci acum.

James se înțepeni. Mă întind și îl ating ușor pe braț, sperând că tatăl lui nu poate vedea asta. James îmi ia mâna în a lui și se uită la degetele noastre împletite. Îl aud cum oftează încet. Apoi îmi ridică mâna la gură și apasă un sărut ușor pe ea.

– Îmi pare rău, murmură el, iar eu simt cuvintele pe dosul mâinii mele. În clipa următoare, trece pe lângă mine cu grijă și urcă scările spre tatăl său, care îl așteaptă cu umerii înțepeniți și cu o privire de gheață. Când ajunge la el, James îl apucă de umăr și îl manevrează înapoi în hol, în timp ce eu mă opresc pe scări, simțindu-mi obrajii înfierbântați și întrebându-mă pentru ce și-a cerut scuze.

22

James

– Ți-am spus să-ți ții mâinile departe de fata aia.

Mă uit pe fereastră. Câmpurile întunecate se confundă cu copacii acum aproape complet goi într-o masă sinistră. Așa îmi simt interiorul în acest moment. Mi-e frig și cald în același timp, am palmele lipicioase și gâtul uscat. Mă simt rău, deși ar trebui să fie invers.

Îmi doresc să mă întorc la Ruby, la gura ei frumoasă și la senzația pe care mi-o dădea. Încă o țin în gând, bucurându-mă de felul în care își îngroapă mâinile în părul meu și îmi mușcă ușor buza.

Dacă nu am fi fost întrerupți, aș fi făcut mult mai mult decât să o sărut.

– Vorbesc cu tine, repetă tatăl meu. Cu siguranță că e pe cale să arunce cu paharul în mașină. Să-i spun lui Percy că mă duc acasă cu părinții mei a fost cea mai stupidă idee pe care o avusesem de mult timp.

– James, dragul meu, noi vrem doar ce e mai bine pentru tine, adaugă mama mea mai diplomat. Nu mă pot uita la niciunul dintre ei. Când o fac, furia clocotește în mine și nu știu dacă pot să pun piciorul în prag.

De ce a trebuit să se întâmple asta tocmai astăzi? De ce a trebuit ca tata să mă prindă cu Ruby chiar în această secundă?

– Cu siguranță nu ne-am imaginat pentru tine un bursier provenit din clasa de mijloc și cu o istorie familială tragică, continuă mama. Dau din cap și mă uit fix la ea. Vreau să o

întreb de unde naiba știe asta despre Ruby, dar, de fapt, nu mă surprinde. De fapt, nimic în familia asta nu mă mai surprinde.

– Meriți mai mult, dragă. Cineva ca Elaine Ellington. Am auzit că vă înțelegeți bine – de ce nu o inviți la noi acasă cândva? Vocea mamei mele este calmă și liniștitoare. E disperată să repare lucrurile între mine și tata, dar e prea târziu pentru asta.

– Elaine și cu mine... Nu se va întâmpla niciodată, mamă. În plus, sunt destul de sigur că a renunțat la facultate și încearcă să ascundă asta de toată lumea. Nu e mai bună decât Ruby doar pentru că provine dintr-o familie cu sânge albastru. Ruby muncește mai mult decât oricine altcineva pentru ceea ce își dorește. Este inteligentă, o persoană bună și... frumoasă. O sărută grozav. O ascultătoare și mai bună.

Ca prin farmec, ea reapare în mintea mea. Amintirea gurii ei este singurul lucru care mă ajută să trec prin această călătorie cu mașina. Mi-aș fi dorit să fi avut mai mult timp. Cele câteva minute petrecute cu ea nu au fost cu siguranță suficiente pentru mine.

– Ne faci de rușine familia dacă te încurci cu o căutătoare de aur ca ea, continuă tatăl. – Nu pot să cred că te comporți așa. Te-am crescut mai bine decât atât.

Oricât aș încerca, nu-l mai pot ignora. Nu când vorbește despre Ruby în felul ăsta. Furia clocotitoare se ridică în mine și mă uit la tata cu furie. – Taci din gură.

Mama oftează indignată, Lydia, lângă mine, se înțeapă. Se întinde spre mâna mea, dar eu o trag deoparte. Ea are voie să se culce cu profesorul ei, dar eu nu am voie nici măcar să

petrec timp cu persoana pe care o plac fără să fiu imediat luată la întrebări pentru asta?

Mașina se oprește și ne desfacem centurile de siguranță. Aștept până când Lydia și mama au coborât, apoi le urmez. Tatăl meu este aproape în spatele meu și, înainte să pot face doi pași, mă ține de umăr și mă întoarce cu fața la el. Mă apucă ferm de guler și mă scutură.

– Cum îndrăznești să-mi interzici să vorbesc, mârâi el și mă împinge de pe el cu o asemenea smucitură încât mă clatin înapoi. În clipa următoare se năpustește și mă lovește în față cu dosul mâinii. Durerea îmi străbate obrazul și, pentru câteva secunde, nu mai văd nimic în afară de punctele colorate care s-au format în fața ochilor mei. Un gust metalic mi se răspândește în gură.

– Doamne, tată! strigă Lydia și aleargă spre mine. Îmi înfășoară un braț în jurul spatelui și mă ține strâns înainte să fac vreo prostie și să ripostez. Cât de mult mi-ar plăcea să fac asta: să-l lovesc înapoi. Să-i dau aceeași durere pe care mi-o dă de când eram copil.

Mama îl ia pe tata de braț. El se desprinde din strânsoarea ei și se întoarce să intre în casă. După ce a dispărut, se uită la mine cu regret. – Asta se întâmplă când umbli cu oameni de nimic, James. Apoi își ridică fusta de măturat ca să se grăbească după tata. Mă uit după amândoi și încerc să-mi înăbuș furia care se transformă încet, dar sigur, într-o ură pe care nu vreau să o simt. Îmi șterg gura cu dosul mâinii și apoi mă uit la sângele de pe pielea mea ca și cum ar proveni de la o altă persoană.

Lydia se ridică în fața mea și mă apucă de umeri. – James. Chiar merită stresul? întreabă ea insistent.

Mă uit la ea, mult prea agitat ca să mă gândesc cu adevărat la întrebarea ei. – Vezi-ți de treaba ta, mârâi eu, îndepărtându-mă de atingerea ei. Mă întorc și mă întorc prin curtea din față spre poarta din față a proprietății noastre. În timp ce merg, îmi scot telefonul mobil din buzunar și formez numărul lui Wren.

Am nevoie disperată de distragere a atenției.

Abia după al treilea pahar, furia începe să dispară treptat. Mă sprijin de un perete din salonul părinților lui Wren, beau scotch dintr-un pahar de cristal și las muzica în plină expansiune să-mi reducă treptat gândurile la tăcere.

– Bine, bine. Fiul risipitor s-a întors, sună vocea lui Cyril în spatele meu. Mă întorc și îl văd venind spre mine, cu brațele întinse și rânjind batjocoritor. La fel ca noi toți, și-a scos jumătate din costum, astfel încât poartă doar pantalonii cu croială înaltă și cămașa albă.

– Cărui fapt îi datorăm această onoare? continuă el să se întrebe. Vrea să spună altceva, dar apoi îmi vede gura și lasă aerul să iasă, fluierând. – Arată rău, omule.

Nu răspund, ci dau pe gât restul băuturii. Deși sunt obișnuită cu alcoolul, obrajii îmi sunt deja amorțiți.

– Lasă-l în pace, Cy, strigă Wren de pe canapea. Lângă el stă o fată blondă, care își plimbă mâna pe coapsa lui. Îmi pare cunoscută, iar când își ridică capul de pe umărul lui, știu de ce. Camille. Ultima mea părere era că avea o relație cu Kesh, nu cu Wren, dar genul ăsta de lucruri care se întâmplă cu noi nu este neobișnuit.

– Ce e cu tine, Beaufort? întrebă din nou Cyril, îmi înfășură un braț în jurul umărului și mă manevră spre una

dintre canapele. Mă las pe ea și îmi frec fața dureroasă în timp ce Cyril îmi toarnă un alt pahar și apoi mi-l întinde. – James cu care am crescut nu acceptă rahaturi de la nimeni. Nu se lasă exclus din echipă și refuză să facă munca murdară a altcuiva.

Faptul că el numește munca murdară ceea ce am făcut cu echipa în ultimele săptămâni face ca o nouă furie să clocotească în mine, dar mă abțin. Cyril este cine este și am fost destul de supărat în seara asta. Tot ce vreau să fac este să mă îmbăt – și să continui să mă îmbăt până când nu mai simt nimic. Nici mâna tatălui meu, nici buzele lui Ruby. – Nu am avut de ales. Știi asta.

– Prostii, intervine Wren. Amuzamentul îi strălucește în ochi. – Doar că ți-a luat-o razna Ruby.

În loc să răspund, iau o înghițitură și închid ochii. Chestia pe care mi-a turnat-o Cyril este atât de tare încât lasă o dâră de arsură din gât până în stomac.

– Vorbești serios? Ai trecut prin toate rahaturile astea doar pentru că îți place Ruby Bell? întreabă Cyril, uimit.

– De aceea s-a schimbat atât de mult. Wren nu se uită la mine când spune asta, ci la Camille, al cărei păr îl mângâie gânditor.

– I-a făcut avansuri în felul ăsta. Trebuia să-l fi văzut la ultimele întâlniri, intervine Camille. Ea îmi aruncă o privire plină de milă. – Sau ai făcut asta doar ca să poți juca din nou lacrosse?

Fac o pauză cu paharul în fața buzelor. – De unde știi despre asta?

– Ruby ne-a spus înainte de petrecere.

Încruntându-mă, mă uit la Wren, care continuă să o mângâie pe Camille. De aceea a început ceva cu ea în seara asta? Ca să o întrebe despre mine?

– Nu m-am schimbat deloc. Îmi simt limba grea atunci când spun asta, iar cuvintele sunt moi și greoaie.

– Bineînțeles că da. Alistair se lasă pe canapeaua din stânga mea. Părul lui blond auriu este ciufulit și obrajii îi sunt înroșiți. Ori a băut și el ceva, ori s-a cuplat cu un tip și a venit direct din camera de oaspeți a lui Wren.

– Unde m-am schimbat, te rog?", răspund calm, încercând să mă conving că nu-mi pasă ce cred ei despre mine.

Alistair ridică o mână și începe să enumere. – Unu, nu mai vii la petrecerile noastre și nici nu mai pleci înainte de răsăritul soarelui, lucru pe care bătrânul James Beaufort nu l-ar fi făcut niciodată. Doi, îți petreci timpul liber făcând voluntariat cu tocilarii din echipa de evenimente – fără supărare, Camille. Își ridică degetul mijlociu în aer. – În al treilea rând, dintr-o dată nu-ți pasă de înțelegerea noastră.

– Nu am venit aici să ascult rahatul ăsta.

Alistair ridică o sprânceană. – Asta nu e o prostie și o știi foarte bine.

– Alistair are dreptate. Aveam de gând să ne bucurăm de ultimul an de școală și să mai încercăm o dată, spune Wren. – Asta a fost înțelegerea. Carpe diem, omule. În fiecare zi, cât timp suntem împreună. Din nefericire, undeva pe parcurs, se pare că ai pierdut acel James care ne-a încurajat să facem totul atunci.

Mă aplec pe spate și mai iau o înghițitură, arsura este aproape insuportabilă acum. Adevărul cuvintelor ei ajunge până la mine și stomacul mi se strânge.

Aveți dreptate.

Planul era să fac din ultimul an de școală cel mai bun din viața mea și să mă bucur de timpul petrecut cu prietenii mei. Cu băieții care sunt ca o a doua familie pentru mine. Planul era să nu dezvolt sentimente pentru cineva cu care oricum nu pot avea un viitor.

Încă mai simt gustul lui Ruby pe buzele mele și îi simt mâinile pe corpul meu. Din păcate, asta înseamnă că sunt încă mult prea treaz.

Ruby mi-a dat un sentiment pe care nu l-am mai simțit niciodată. Și anume, că, cu ea alături de mine, orice este posibil. O minciună frumoasă și teribilă. Pentru că, în realitate, nimic nu este posibil pentru mine. Spre deosebire de ea, lumea nu este deschisă pentru mine. Este prestabilit cum va decurge viața mea.

Poate că tocmai acest lucru m-a atras de la început în vraja lui Ruby. În timp ce ea își ia viața în mâini, eu sunt mutat înainte și înapoi ca un pion. În timp ce ea trăiește, eu doar exist.

Nu ne potrivim.

Aș fi vrut să-mi fi dat seama de asta înainte de a o săruta.

23

Ruby

Cum vorbești cu cineva cu care te-ai sărutat?

Singurul băiat pe care l-am mai sărutat înainte de James a fost Wren, iar atunci l-am ignorat și am pretins că nu s-a întâmplat niciodată. Nici nu se pune problema să fac asta cu James. Mi-am petrecut multe duminici întinsă pe patul meu, uitându-mă la puloverul lui, care este încă pe biroul meu. Mi-ar plăcea să-i scriu un bilet sau să-l sun, dar în afară de "*Putem să mai facem asta, te rog, din nou?*" și "*Ce înseamnă asta pentru noi acum?", nu mă pot gândi la nimic* de spus și nici nu îndrăznesc. Mai ales că el și părinții lui au dispărut ieri atât de brusc încât nici măcar nu am apucat să-mi iau rămas bun de la el.

În cele din urmă, mă enervez atât de mult cu meditațiile, încât decid să-mi distrag atenția și să încep cu urmărirea evenimentului. În afară de scurta pană de curent de la început, totul a decurs conform planului, iar în această dimineață am primit un e-mail de la directorul Lexington în căsuța mea de e-mail, în care ne lăuda echipa pentru munca depusă. Am transmis e-mailul către lista de distribuție a echipei cu câteva cuvinte calde. Apoi iau una dintre cărțile pe care bunicii mei mi le-au dăruit de ziua mea și citesc primele capitole. Marcarea pasajelor importante și punerea de post-it-uri colorate m-a ajutat întotdeauna să fac ordine în gândurile mele dezordonate. În timp ce iau notițe, îmi umplu capul cu informații și fapte, încercând să alung amintirea

strângerii ferme a lui James de gâtul meu și a gurii lui pe a mea.

Mă întreb câte fete trebuie să fi sărutat ca să fie atât de bun la asta.

Mă întreb cât de departe am fi ajuns dacă tatăl său nu ne-ar fi întrerupt.

Mă întreb dacă voi mai avea vreodată ocazia să-l sărut așa.

Bine, poate că, până la urmă, cartea nu risipește amintirile așa cum mi-am imaginat eu că o va face. Dar refuz să-l las pe James să mă sperie. Și cu siguranță nu-l voi lăsa pe James să-mi răpească mintea. Îmi voi păstra mintea. Este a mea și nu va pleca nicăieri doar pentru că James mi-a eliberat câțiva fluturi în stomac.

În acea după-amiază am citit aproape toată prima jumătate a cărții, deși acest lucru este total exagerat. Seara sunt atât de obosit încât cad pe jumătate mort în pat. Din nefericire, nu visez decât la James, la ochii lui negri și la felul în care îmi șoptea răgușit numele, iar și iar și iar.

Dimineața următoare mă simt ca în prima mea zi de școală. Sunt emoționată și entuziasmată, iar stomacul meu face un salt mortal când autobuzul se oprește. Mă întreb cum va fi să-l văd din nou pe James. Va veni la mine? Sau ar trebui să mă duc eu la el? Este prea ofensator? Ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic? Sau e clar că suntem mai mult de sâmbătă? Gândurile se învârt în capul meu și sunt supărată că nu l-am sunat ieri. Măcar așa aș fi știut cum stăm și cum să acționez. Urăsc faptul că sunt atât de nesigură.

După ce cobor din autobuzul școlar, am grijă să îmi aranjez uniforma școlară. Niciun pliu nu trebuie să fie în locul nepotrivit, iar cravata mea trebuie să fie dreaptă. Port pe umăr ghiozdanul pe care l-am primit de la James. Greutatea sa îmi dă un sentiment ciudat de siguranță. Ca și cum ar fi o confirmare a faptului că între mine și James chiar există ceva. Îmi trec degetele peste inițialele de pe clapetă în timp ce privesc poarta masivă de fier a Maxton Hall.

Pot să fac asta. Doar comportă-te normal. Totul este ca întotdeauna, îmi spun în gând, îmi împing spatele și intru în incinta școlii.

În timpul adunării, James nu este văzut nicăieri. Prietenii lui stau în rândul din spate și, în timp ce trec pe lângă ei spre față, îl aud pe Cyril scoțând un sforăit. Nu știu dacă mi se adresează mie, însă un sentiment de greață mi se răspândește prin stomac. Mă întorc, iar el mă privește rece. Îl ignor.

În primul bloc am artă și, oricât aș încerca, nu mă pot concentra. Nu mă gândesc decât la faptul că după asta mă duc la Matematică, care este în aceeași cameră în care stă James în acest moment. Ne-am întâlnit de multe ori pe coridor între lecții, pentru că doamna Wakefield își depășește întotdeauna orele.

Când sună clopoțelul, încerc să nu mă ridic prea repede de pe scaun, dar, judecând după privirea pe care mi-o aruncă Alistair din cealaltă parte a sălii, nu reușesc decât moderat. Încep să mă îndrept spre clădirea principală. Cu cât mă apropii mai mult de sală, cu atât mai repede îmi bate inima. Chiar înainte de a vira pe coridor, mă opresc și îmi îndrept ciorapii negri peste genunchi, astfel încât să fie exact la aceeași înălțime. Apoi respir adânc și dau colțul.

Sunt pregătită mental să-l întâlnesc pe James, dar când îl zăresc pe hol, alături de Lydia, inima mi se oprește pentru o clipă. Văzându-l în uniforma școlară mi se pare ciudat și familiar în același timp. După o scurtă pauză în care încerc să-mi calmez pulsul, continui să merg. Pot să-i salut pe cei doi. Doar să-i salut, nimic mai mult. Nu e nimic amuzant în asta. De fapt, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fie amuzant. Trebuie doar să mă uit în ochii lui ca să știu ce se întâmplă. Oare voi găsi în ei aceeași nervozitate care m-a chinuit toată duminica?

Lydia mă vede prima. Abia sesizabilă, îl împinge pe James cu brațul. El mormăie câteva cuvinte și îi face semn din cap. Apoi vine spre mine. Zâmbetul meu se transformă într-un zâmbet de unul singur. Este la doar câțiva pași de mine și deschid gura pentru a-l saluta, pentru că ...

... trece pe lângă mine.

– Hei, îl aud spunând în spatele meu. Mă întorc și îl văd salutându-l pe Cyril. Vorbesc scurt, James face un gest și Cyril lasă să iasă un râs. Cei doi parcurg cei câțiva metri până la camera lor și apoi dispar în ea fără să se uite înapoi.

O durere urâtă se răspândește în pieptul meu. Rămân pe loc, în mijlocul coridorului. Înghit cu greu. Când îmi ridic privirea, doar Lydia este acolo, lângă mine. Pentru o clipă pare că vrea să spună ceva, dar apoi se întoarce și ea fără să scoată un cuvânt și dispare într-una dintre camere, în timp ce eu nu pot pune un picior în fața celuilalt. Îmi este pur și simplu imposibil să mă mișc.

Restul zilei mi-am petrecut-o în transă. Fiecare lecție pare mai lungă decât cea precedentă. Aud cuvintele pe care le

spun profesorii noștri, dar nu le înțeleg și nu rețin nimic din ele. La ora prânzului, pur și simplu nu mă pot hotărî să mă duc la cantină. Doar ideea de a-l vedea pe James acolo cu prietenii lui, din nou ferm înrădăcinat în lumea lui, îmi întoarce stomacul pe dos. În schimb, mă așez în bibliotecă și mă uit pe fereastră.

Pur și simplu nu știu ce am făcut greșit. Nu-mi pot explica de ce se comportă așa. Îmi storc creierii, dar nu am făcut nicio greșeală. Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu merit să mă trateze așa. În timpul orelor de matematică, am încercat să-mi spun că, probabil, pur și simplu nu m-a văzut. Dar când ne-am întâlnit pe coridor după ore, a trecut din nou pe lângă mine fără să se uite la mine. Un semnal inconfundabil.

Lin își dă seama că ceva nu e în regulă, desigur, dar nu i-am spus încă despre sărut și nici acum nu pot. Mă simt ca și cum aș avea o rană deschisă în piept. Totul mă doare: când respir, când mă mișc, când vorbesc.

Lin trebuie să preia singură ședința echipei, în timp ce eu stau lângă ea și mâzgălesc în agendă. Descopăr locul în care am pictat numele lui James cu lichid de șters. Nimeni nu știe ce este dedesubt, dar îmi trec degetul peste pata albă și înghit în sec.

Până la urmă nu mi-am imaginat sărutul nostru. Felul în care James mi-a spus numele. Felul în care s-a uitat la mine. Cât de disperată era atingerea lui. Era ceva între noi. Ceva mare. Și chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, ar fi ajuns la concluzia că totul a fost o greșeală, ar fi putut să-mi spună asta. Sunt o persoană rațională și știu că sunt unele lucruri care pur și simplu nu funcționează. Și asta ar fi durut, dar aș fi putut trăi cu asta.

Ceea ce nu pot să accept este faptul că este atât de deplasat. Și cu cât stau mai mult în ședință uitându-mă la scaunul lui gol, cu atât mă înfurii mai tare. A fost totul doar un joc pentru el? Încerca să vadă cât de departe mă poate duce? Sau poate a fost ceva ce prietenii lui l-au provocat să facă. Sau poate că voia doar să mă înfășoare în jurul degetului său ca să pun o vorbă bună la Lexington. Mi se face rău doar gândindu-mă la asta. Oare tot ce am aflat despre el în ultimele săptămâni nu a fost decât o minciună? A fost el tot timpul James Beaufort pe care l-am întâlnit prima dată? Calculator, înșelător și arogant?

Mă uit pe fereastră și văd în depărtare echipa de lacrosse pe terenul de sport. Furia mea crește la niveluri incomensurabile. Mă devorează din interior spre exterior, iar pielea mea devine fierbinte și rece în același timp. Inconștient, îmi strâng dinții atât de tare încât îmi scrâșnesc. Este nevoie de un efort uriaș pentru a nu lăsa să se vadă în timpul ședinței haosul emoțional care face ravagii în mine. Când aceasta se termină, mă întorc spre Lin.

– E în regulă dacă mă duc? Nu mă simt bine.

Se uită la mine gânditoare și, în cele din urmă, dă încet din cap. – Bineînțeles, mă voi ocupa de tot. Putem vorbi și la telefon mai târziu, dacă vrei. Pare o ofertă prudentă și o strâng de umăr cu recunoștință.

Plec din cameră fără să-mi iau rămas bun de la ceilalți. Geanta de pe umărul meu nu mai pare brusc un cadou de la un prieten, ci o mită. Nu mă pot concentra la nimic altceva decât la dezamăgirea și furia mea în timp ce traversez biblioteca și alerg afară, spre terenul de sport.

Aud strigătele și țipetele de la distanță. Al naibii lacrosse.

Mă opresc brusc la marginea terenului și mă uit în jur cu brațele încrucișate. Nu durează mult până când zăresc tricoul albastru regal cu șaptesprezece alb.

– Beaufort, prietena ta e aici, strigă Wren nici o secundă mai târziu. Chiar dacă nu-i pot vedea rânjetul prin cască, îl pot auzi clar în tonul lui.

James se întoarce în lateral și mă vede stând pe marginea terenului. Aproape că mă aștept să mă ignore din nou, dar apoi face un gest cu mâna.

– Haide, mă strigă el și aleargă spre mine. Când ajunge la mine, se uită la mine pentru prima dată în acea zi – cel puțin așa cred eu. Nu pot să-l văd cu adevărat din cauza căștii.

– Na. Vocea îmi tremură de furie. Nu știu asta despre mine. Sunt mereu calmă, niciodată atât de agitată încât să nu mă pot controla. De când sunt eu așa? De când nu mai pot să abordez lucrurile rațional, așa cum o făceam înainte?

De când James a fost în viața mea, este răspunsul. Am fost așa doar de când l-am cunoscut.

El rămâne tăcut. Aștept să facă vreo mișcare, dar nu o face.

– Poți să-ți dai jos chestia aia? întreb și arăt spre casca lui.

Oftează supărat, dar se conformează cererii mele. Părul îi este transpirat și ciufulit, iar obrajii îi sunt înroșiți. Acum, că stă chiar în fața mea, îi pot vedea o rană pe gură. Se pare că a fost implicat într-o bătaie. Cu prudență, ridic mâna – asta se întâmplă de la sine – pentru a-l atinge, dar el tresare înapoi. Îmi strâng mâna în pumn și o cobor din nou, descurajat.

– Ce e cu tine? întreb, supărată.

Fața lui este complet lipsită de emoții în timp ce se uită la mine. – Care ar trebui să fie problema?

Sunt sigură că obrajii mei sunt la fel de roșii ca ai lui, și asta doar pentru că mă enervează foarte tare. – Te comporți ca un nemernic, asta e.

Sprâncenele i se împreunează strâns peste ochi. – Oare?

– Nu mai fi atât de prost și spune-mi de ce mă ignori, îi cer, mai încet, dar nu mai puțin insistent.

Din nou, nu spune nimic și se uită la mine ca și cum această conversație îl plictisește de moarte. Fac un pas spre el.

– A fost totul parte din planul tău? îl întreb. – Ai fost drăguț cu mine doar ca să te poți antrena din nou?

Lasă să iasă un sforăit care sună aproape ca un râs, dar deodată nu-mi mai poate întâlni privirea. În schimb, se uită la podea, la locul unde vârfurile pantofilor noștri aproape că se ating.

– În caz că trebuie să-ți reamintesc: M-ai sărutat *după ce* te-am dat afară din echipa de evenimente. Așa că nu era nevoie să o faci în acel moment.

El continuă să tacă.

– De ce te comporți așa? îl întreb, și urăsc felul în care îmi tremură vocea. – Este din cauza tatălui tău? A făcut el ceva?

James își ridică din nou privirea, iar acum ochii lui par să reflecte furia mea. – Dacă te face să te simți mai bine, poți să o spui așa.

Mă simt ca și cum m-ar fi împins în fața pieptului. – *M-ai* sărutat. Nu invers. Nu trebuia să faci asta dacă ți-e atât de rușine în retrospectivă.

Sprâncenele de pe fruntea lui devin și mai adânci. – Nu citi atât de mult în asta. Mi-ai dat ceva, mi-a plăcut. Sfârșit de poveste.

– Ți-a plăcut – sfârșitul poveștii? spun eu, neîncrezător. Nu-mi vine să cred că tipul care stă aici, în fața mea, este chiar cel pe care l-am sărutat sâmbătă pe scări. Că a fost limba lui cea care mi-a despărțit buzele, atingerea lui cea care mi-a făcut genunchii să slăbească.

Acum doar ridică din umeri.

– Iisuse, James, ce e în neregulă cu tine, murmur eu, clătinând din cap.

Deși sunt atât de supărat, mă întreb de unde provine rana de pe gură. Cu cine s-a luptat. Dacă aș fi putut face ceva în privința asta.

– Ai fi putut să-mi spui că sărutul a fost o greșeală, spun cât de calm pot.

– Bine, atunci o să-ți spun acum, răspunde el cu răceală. – A fost un lucru drăguț, dar chiar e timpul să ne întoarcem la ce a fost înainte.

Nu-mi vine să cred că a spus asta cu adevărat. Mă simt de parcă aș fi aterizat în filmul greșit. Ceva merge teribil de prost aici, dar nu pot să mă opresc. Se simte ca o avalanșă care este de neoprit și care ia cu ea tot ce este în jurul ei.

– Nu trebuie să ne distrugi cu răutate prietenia doar pentru că prietenii tăi sau părinții tăi îți spun ceva, știi?

Zâmbește, dar e mai mult o grimasă și nu seamănă deloc cu felul în care se uită la mine în ultimele săptămâni. Abia dacă îl recunosc – încerci ca un obsedat să controlezi tot ce te înconjoară, să corectezi fiecare defect pe care îl găsești la ceilalți – dar nu merge așa, Ruby. Asta nu are nimic de-a face cu prietenii mei sau cu familia mea. E vorba de mine. Își pune partea plată a mâinii pe protecția toracică. – Oribil, greșit și eronat. Ar trebui să începi să te obișnuiești cu ideea.

Furia dispare și disperarea îi ia locul. Este exact același sentiment care m-a cuprins la petrecere când mi-am imaginat că trebuie să-mi iau rămas bun de la el. Dar acum este mult mai intens și doare mult mai tare. Pentru că despărțirea lui de mine pare definitivă.

Fac o ultimă încercare și îmi ridic mâna, așezând-o pe obrazul lui. Îi mângâi ușor pielea cu degetul mare. – Nu ești nici oribil, nici greșit, nici fals.

El lasă să iasă un râs amar și dă din cap.

– Nu vreau să te pierd, șoptesc, adunând tot curajul rămas în mine.

Își pune mâna peste a mea, pe obrazul lui. Își închide ochii și aproape că pare că acest moment îi provoacă o agonie fizică. Degetele lui îmi mângâie ușor dosul mâinii și o senzație de furnicături se răspândește prin mine. – Nu poți pierde ceva ce nu-ți aparține deloc, Ruby Bell.

Îmi îndepărtează mâna de pe fața lui. Apoi deschide din nou ochii și se uită la mine. Este aceeași privire ca acum două luni – rece și distantă. Dintr-o dată mă simt golită. Un fior de gheață se răspândește prin mine pe măsură ce înțelesul cuvintelor lui mă atinge.

– Beaufort! strigă Wren de pe terenul de sport. – Tocmai ai ratat prima ședință de antrenament de săptămâni întregi. Haide, omule!

Vrea să se întoarcă, văd asta în felul în care i se încordează corpul. Este ca și cum ar fi conectat la prietenii săi printr-un fir invizibil.

– Am terminat aici? Băieții așteaptă, spune fără emoție și arată cu degetul mare peste umăr.

Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de umilită. Adrenalina îmi străbate corpul în timp ce durerea, disperarea și furia se amestecă. Trebuie să-mi strâng mâinile în pumni pentru a nu le trânti pe pieptul lui. Îmi doresc asta mai mult decât orice, dar el este atât de rece și de disprețuitor încât nu vreau să-i dau satisfacția de a-și pierde cumpătul în fața prietenilor lui.

– Da. Am terminat, spun cât de elegant pot.

James nu este interesat de demnitatea mea. Se întoarce înainte ca eu să termin propoziția și se întoarce la prietenii lui. Mândria mea dispare un pic mai mult cu fiecare pas al lui, până când abia reușesc să mă țin dreaptă.

24

Ruby

Verde – Important!
Turcoaz – Școală
Roz – Comitetul pentru evenimente de la Maxton Hall
Lila – Familie
Portocaliu – Nutriție și sport

Dacă ar fi să-mi împart după-amiaza în culori, ar arăta astfel:

Lila – Plângând cu Ember
Lila – Plângând la mama
Lila – îl evit pe tata ca să nu-mi pună prea multe întrebări
Portocaliu – Mergi la o alergare cu Ember pentru a-ți limpezi mintea.
Green – dă-i geanta înapoi lui James Beaufort și spune-i cât de mult poate să mă pupe în fund.

O listă de succes, în opinia mea. Și dacă ar fi existat cu adevărat, aș fi bifat deja toate punctele, mai puțin ultimul.

Timp de o oră am încercat să-i scriu o scrisoare cu un turban de prosop pe cap. Acum stau tot aici, înconjurată doar de foi de hârtie mototolite, și mă hotărăsc să renunț. Am vrut să scriu ceva în care să-mi exprim furia și dezamăgirea, dar pe hârtie cuvintele mi s-au părut dintr-o dată complet iraționale. Mi-aș fi dorit să-i fi spus toate astea pe terenul de sport, dar eram mult prea șocată atunci pentru a putea fi iute la minte.

În fața mea, pe panoul de afișaj, atârnă felicitarea pe care James mi-a scris-o de ziua mea. Cuvintele au însemnat atât de mult pentru mine la vremea respectivă. Chiar am crezut că le vorbea serios. Acum, tot ce s-a întâmplat între noi pare că mi-am imaginat. Ca și cum totul – convorbirile noastre telefonice, momentele în care am râs împreună, sărutul nostru – ar fi izvorât dintr-o fantezie înfloritoare.

Dintr-o dată, nu mai pot privi cartea de vizită nici măcar o clipă. O smulg de pe tablă, iau un pix negru și scriu pe ea primul lucru care mi se pare că are cel mai mult sens în acea secundă:

James,
Du-te naibii.
– Ruby

Mă uit la munca mea cu capul înclinat. Am scris cuvintele de sub ale lui, iar e t doare să le privesc și să realizez că am ajuns într-adevăr în acest punct.

– Ruby? Ember își bagă capul în camera mea. – Tata a pregătit cina. Vii și tu?

Dau din cap, fără să-mi pot lua ochii de pe hartă.

Ember vine spre mine și se uită peste umărul meu. Oftează și mă mângâie pe braț. Apoi, fără un alt cuvânt, scoate cutia de carton din spatele ușii mele și mă ajută să pun geanta la loc înăuntru. Inima îmi sângerează în timp ce pun cartea de vizită deasupra și, în cele din urmă, închid cutia cu bandă adezivă.

– Pot să o duc mâine la poștă în drum spre școală, spune ea liniștită.

În gât mi s-a format un nod în gât care pare să devină din ce în ce mai mare. – Mulțumesc, spun răgușit, în timp ce Ember mă ia în brațe.

Ember duce cutia înapoi în camera ei, ca să nu o văd. Îi sunt recunoscător că nu a spus nimic despre puloverul lui James, deși am văzut clar că privirea ei a zăbovit pe el pentru o clipă. Nu am avut curajul să-l pun în cutie cu el. Și refuz să mă gândesc la ce înseamnă asta.

După cină, mă întind pe pat și mă uit la tavan. Îmi acord această seară și această noapte pentru a plânge ceea ce a fost între mine și James. Să-mi jelesc prietenul pe care l-am pierdut fără să știu de ce.

Dar asta e tot. Sunt tot eu și mi-am jurat că nu voi lăsa nimic și pe nimeni să mă abată de la drumul meu. Începând de mâine, totul va fi la fel ca în ultimii doi ani. Mă voi concentra asupra școlii și voi merge la întâlnirile pentru evenimente. Voi lua prânzul cu Lin la cantină. Mă voi pregăti pentru interviurile de la Oxford.

Voi trăi din nou într-o lume în care James Beaufort, ca și restul din Maxton Hall, nu-mi știe numele.

James

Ruby se pricepe de minune să mă evite. E ca și cum ar fi memorat orarul meu, ca să nu dea peste mine nicăieri. Când drumurile noastre se intersectează, trece pe lângă mine cu pași fermi, fără să mă privească, cu ambele mâini strânse în jurul curelelor rucsacului ei verde. De fiecare dată când o văd, mă gândesc la cartea ei de vizită, care este împăturită în

portofelul meu și pe care o scot uneori când dorul de Ruby devine din nou insuportabil.

Ca acum.

Când se va opri în sfârșit acest lucru? Când mă voi putea gândi din nou la altceva în afară de Ruby? Mai ales că acum este cel mai prost moment posibil pentru a fi distrasă. *Evaluarea aptitudinilor de gândire este* joi și, dacă vreau să am măcar o șansă la Oxford, trebuie să excelez.

Din păcate, nu-mi amintesc nimic despre ce am discutat cu Lydia în ultima jumătate de oră. Am tipărit toate exercițiile pe care le-am găsit, le-am întins în camera Lydiei și am lucrat la ele unul câte unul până când ne-au ieșit fumuri în cap. Chiar atunci, Lydia închide cartea pe care o răsfoise în căutarea unui răspuns și se sprijină pe cot. Se întinde pe burtă cu picioarele îndoite și își lasă picioarele să se legene în ritmul muzicii care se aude încet pe fundal. Când întinde mâna, îi înmânez fără cuvinte punga de chipsuri din care luăm pe rând de mai bine de o oră.

Apoi îmi trec degetul pe marginea cărții lui Ruby încă o dată. Până acum este destul de mată, iar colțurile sunt pline de cute. Sunt pe punctul de a o pune din nou deoparte când Lydia se târăște pe burtă un pic mai aproape de mine.

– Ce este asta? întreabă brusc și ia cartea mai repede decât pot reacționa. Imediat vreau să o iau înapoi, dar până atunci Lydia a desfăcut-o deja și citește cuvintele mele și ale lui Ruby. Ochii i se întunecă și, când își ridică privirea, îi pot vedea mila în ochi. – James ...

Îi smulg cardul din mână și îl pun înapoi în portofel, pe care îl strecor apoi în buzunarul pantalonilor. Apoi deschid din nou cartea, pe care Lydia tocmai o pusese deoparte, și

încep să citesc. Cu toate acestea, literele nu au niciun sens, oricât de mult m-aș concentra.

De ce naiba îmi bate inima atât de repede? Și de ce mă simt atât de prins?

– *James*.

Îmi ridic privirea din carte. – Ce este?

Lydia se așează cu picioarele încrucișate și începe să-și răsucească părul într-un nod dezordonat, pe care apoi îl fixează sus pe cap cu o cravată. – Despre ce este vorba în această carte?

Ridic din umeri. – Nimic.

Lydia ridică o sprânceană și aruncă o privire semnificativă în buzunarul pantalonilor mei, unde tocmai dispăruseră portofelul și cardul. Apoi se uită din nou la mine, de data aceasta mai cald. – Ce s-a întâmplat între tine și Ruby?

Umerii mi se înăspresc. – Habar n-am despre ce vorbiți.

Lydia pufni ușor și clătină din cap. – Știu exact cum te simți acum, spune ea după ce am tăcut o vreme. – Nu trebuie să te prefaci în fața mea că treaba asta cu Ruby nu te deranjează. Am ochi în cap, James. Pot să-mi dau seama când te simți rău.

Mă uit din nou la carte. Lydia are dreptate – sunt nefericită. Pur și simplu, totul în viața mea este un dezastru și nu pot face nimic în privința asta.

– Ceea ce mă apasă, zic eu, – este faptul că am o familie de rahat și mi se pare respingător gândul propriului meu viitor.

Simt privirea plină de compasiune a Lydiei asupra mea, dar nu mă pot uita la ea. Mi-e teamă că, dacă o fac, îmi voi pierde și ultima fărâmă de autocontrol care mi-a mai rămas,

iar eu nu-mi pot permite să fac asta. Nu în casa asta, unde tatăl meu are ochi și urechi peste tot și unde nu m-am simțit niciodată cu adevărat în siguranță.

– Nici Ruby nu se simte bine. De ce ...

– Am fost cu ochii pe Ruby doar din *cauza ta, am* întrerupt-o – asta e tot ce a fost. Cuvintele îmi zvâcnesc în gât și mă simt nespus de greșit în timp ce le spun. Nu pot să respir cum trebuie, iar privirea Lydiei este atât de insistentă, încât greutatea de pe pieptul meu devine tot mai mare. Trebuie să clipesc împotriva arderii necunoscute din ochii mei și să înghit cu greu.

– Oh, James, șoptește ea și îmi strânge mâna rece, frecându-mi dosul mâinii cu degetul mare. Nu-mi amintesc ultima dată când ne-am atins în acest fel. Îi privesc degetele ei palide împletindu-se cu ale mele pentru o vreme. Cumva, cu acest gest simplu, ea reușește să mă facă să respir din nou puțin mai ușor t.

– Știu cum e când nu poți avea pe cineva, chiar dacă știi că e singurul cu care viața asta ar fi oarecum suportabilă, spune Lydia brusc și îmi strânge mâna cu putere. – Când l-am cunoscut pe Graham, am știut imediat că între noi este ceva special.

Îmi ridic privirea cu o tresărire. Lydia îmi întoarce privirea cu calm. Până acum, nu mi-a vorbit nici măcar o dată despre afacerea Sutton și a blocat cu vehemență toate încercările pe care le-am făcut pentru a o face să vorbească. Faptul că o face acum îmi spune cât de prost mă pricep să îi ascund disperarea și cât de rău trebuie să îi pară de fapt că îi pare rău pentru mine. Cu toate acestea, îi sunt recunoscător că a schimbat subiectul.

– Cum v-ați întâlnit prima dată? A fost la școală?

Ea clătină din cap. Pentru o clipă, pare că își caută cuvintele potrivite. Văd că o costă un efort să povestească. La urma urmei, ea a păstrat acest secret de secole.

– Se întâmpla acum mai bine de doi ani, la scurt timp după chestia cu Gregg, începe Lydia, și instantaneu o furie fierbinte îmi strălucește în burtă. Gregg Fletcher pretindea de câteva luni că este iubitul Lydiei, când de fapt era editor la un ziar național. Profitase de Lydia și îi frânsese inima doar pentru a obține informații despre familia și compania noastră.

Strâng mai tare mâna Lydiei. – Nu aveam chef atunci, continuă ea. – Pentru... nimic. M-am retras complet.

– Îmi amintesc. Presa s-a năpustit asupra familiei noastre ca niște hiene după dezvăluirile lui Fletcher. A fost o perioadă grea și a trebuit să găsim cu toții o modalitate de a face față. A mea a fost cocaină și prea mult alcool, a ei a fost o tăcere sumbră și un zid pe care nimic nu-l putea străpunge.

– Într-o seară eram disperată. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc și aveam nevoie disperată de așa ceva. Aveam cincisprezece ani și lăsasem un reporter să mă defloreze pentru că eram suficient de naivă să cred că ar putea exista cu adevărat cineva care să fie interesat de *mine*. Nu doar pentru *Beaufort*. M-am simțit groaznic. Mă învinovățeam atât de tare și mă întrebam cum de am putut fi atât de proastă.

Se oprește pentru o clipă și respiră adânc.

– În acea seară, mi-am creat un profil anonim pe Tumblr. Voiam doar să las totul să iasă la iveală fără consecințe. Prima mea postare a fost o grămadă de cuvinte amestecate.

Am scris doar cum mă simțeam și că îmi doream să pot fi cineva complet diferit. O zi mai târziu, am primit un mesaj foarte frumos în căsuța de e-mail.

Mă holbez la ei. – Dar nu de la Sutton, nu?

Ea dă din cap. – Nu a fost mare lucru, doar câteva cuvinte blânde și pline de compasiune, dar în această situație au însemnat enorm pentru mine. Un zâmbet ușor îi apare pe buze. – După aceea, am început să ne scriem unul altuia în mod regulat. Am vorbit despre tot felul de lucruri, ne-am mărturisit unul altuia lucruri pe care nu le mai spusesem nimănui până atunci. Mi-a povestit despre Oxford și despre presiunea competitivă zdrobitoare sub care ceda treptat. Eu i-am povestit despre inima mea frântă și despre temerile mele pentru viitor. Ne-am încurajat reciproc. Nu i-am spus niciodată numele meu real, bineînțeles, și nu-l știam nici pe al lui. Cu toate acestea, ceea ce am împărtășit cu el mi s-a părut mai real decât orice altceva în viața mea.

– Asta e o nebunie.

Din nou dă din cap. – Știu.

– Și apoi? întreb eu.

– După o jumătate de an, am vorbit pentru prima dată la telefon. Timp de cinci ore întregi. M-a durut urechea jumătate de noapte pentru că am apăsat foarte tare receptorul pe ea. După aceea, am vorbit din ce în ce mai mult.

Îmi amintesc de seara zilei de naștere a lui Ruby, când am vorbit la telefon o jumătate de veac. Am condus până acasă de la petrecerea lui Wren doar ca să pot continua să-i aud vocea.

– Deci de aceea mă dădeai afară din camera ta atât de des pe atunci, zic eu zâmbind. – Și apoi v-ați întâlnit la un moment dat?

– Mi-a luat mai bine de un an să am curajul să mă întâlnesc cu Graham. Am ieșit la o cafea după ce a absolvit.

Este pur și simplu de neconceput că toate acestea au trecut pe lângă mine.

– Și când v-ați... pus împreună? întreb și îmi dau seama în același moment că par un copil de clasa a șasea.

Lydia se înroșește. – Nu am fost niciodată cu adevărat împreună, dar am petrecut mult timp împreună în timpul vacanței de vară. Ea își drege gâtul. – 'Când Graham a primit slujba la Maxton Hall, a pus capăt relațiilor dintre noi. Imediat. A spus că putem continua să fim prieteni online, la fel ca înainte, dar nimic mai mult. O licărire suspicioasă îi intră în ochi. – Mie mi-a convenit, știi? Mai bine așa decât să-l pierd complet. Apoi, la sfârșitul anului școlar, când nu mai avea nicio perspectivă de a fi angajat, mi-am făcut din nou speranțe. Totul a luat-o de la capăt, până când, în mijlocul verii, a primit vestea că se eliberase un post. Aceeași durere de inimă din nou. Doar că de data asta nici măcar nu mai voia să aibă de-a face cu mine online. M-a scos complet din viața lui pentru că a crezut că așa ar fi mai bine pentru amândoi.

Mă gândesc pentru o clipă la tot ceea ce tocmai mi-a spus. – Ce a fost asta la începutul anului școlar? întreb. – În ziua în care Ruby v-a văzut împreună?

Ea înghite greu. – Un fel de recidivă.

Dau încet din cap. Știam că Sutton era mai mult decât o distracție plăcută pentru Lydia. A suferit prea mult pentru

asta în ultimele săptămâni și a fost prea protectoare cu el ori de câte ori am scăpat o remarcă despre el. Cu toate acestea, nu m-am așteptat niciodată că cei doi ar putea avea o istorie de doi ani împreună. Și că a fost atât de serios între ei.

– Doar încă un an, apoi poate ai putea... Nu știu ce îmi sugerez eu. Chiar dacă Lydia nu mai merge la Maxton Hall College, o relație cu un fost profesor i-ar distruge reputația odată pentru totdeauna. Îmi pot imagina ce ar spune părinții noștri.

– Nu sunt proastă, James. Știu că eu și Graham nu avem nicio șansă. Își trage mâna de pe mine și se întinde spre punga de chipsuri, ca și cum nu tocmai mi-a spus cel mai mare secret al ei. Își bagă un pumn în gură, cu privirea fixată pe cuvertura patului.

Mă doare să o văd așa. Și cel mai mult mă doare că nu o pot ajuta. Pentru că are dreptate: nu există niciun viitor pentru ea și Sutton, așa cum nu există niciun viitor pentru Ruby și pentru mine.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, spun în cele din urmă.

Lydia înghite chipsurile și apoi ia o înghițitură mare din sticla de apă. – Poate că într-o zi îmi vei povesti despre Ruby.

Presiunea din pieptul meu care a dispărut încet-încet în timpul narațiunii ei revine brusc. Ignor privirea întrebătoare a Lydiei și scot următoarea foaie de exerciții din teanc. – Nu este nimic de povestit.

Suspinul moale al Lydiei ajunge la urechile mele ca și cum ar veni de departe. Tema de pe foaie se estompează cu amintirea lui Ruby venind spre mine pe terenul de sport și a cuvintelor răutăcioase pe care i le-am aruncat. Toate astea se derulează iar și iar în mintea mea ca o buclă crudă și

nesfârșită, până când, la un moment dat, nu mă mai pot concentra deloc la sarcini și mă holbez doar la perete.

TSA merge bine. Toți cei din familia mea sunt atât de încrezători că pot reuși, încât nici nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă nu reușesc.

Săptămâna de după *TSA* este una dintre ultimele întâlniri ale grupului de studiu de la Oxford. Ruby stă cu Lin la celălalt capăt al sălii. Nu se uită la mine, ca de obicei în ultimele zile, dar nici nu lasă să se înțeleagă că s-a întâmplat ceva între noi. Se comportă exact ca de obicei, îi îngenunchează pe toți cu raționamentele ei istețe și reușește chiar să îl lase pe tutorele nostru fără cuvinte la un moment dat.

Mi-e greu să nu mă uit la ea tot timpul. Al naibii de greu. De îndată ce deschide gura, mă agăț de buzele ei și mă cuprinde dorința de a o săruta.

În astfel de momente, îmi evoc imaginea tatălui meu și îmi amintesc de dosul mâinii sale lovindu-mă pe obraz și de durerea care mi-a bătut în maxilar zile întregi după aceea. Nu era prima dată când mă lovea. Nu se întâmpla des, dar destul de des – mai ales atunci când, în opinia lui, nu mă ridicam la standardele familiei noastre.

Faptul că Ruby nu se ridică la nivelul așteptărilor lui mă doare, dar va trebui să trăiesc cu asta. M-am născut într-o familie de care nu mă pot rupe, oricât de mult mi-aș dori asta. Voi merge la Oxford și voi moșteni *Beaufort*.

E timpul să accept asta și să nu-mi mai plâng de milă.

– Acum să ne uităm la a doua întrebare. James, vrei să ne împărtășești gândurile tale? întrebă Pippa brusc. Habar n-am

ce tocmai a spus. Singurul lucru pe care l-am înțeles a fost numele meu.

– Cu destulă reticență, mă întorc și mă aplec pe spate. Dacă sunt sincer, vreau doar să mă duc acasă. Și, dacă sunt complet sinceră, vreau doar Ruby, dar nu pot face asta.

Faptul că stă în această cameră fără să se uite la mine echivalează cu o tortură. Ea este singurul lucru care m-a motivat. Acum există doar lacrosse, nu mai sunt atașat de nimic altceva. Nici măcar petrecerile cu prietenii mei nu mă pot distrage de la faptul că totul în viața mea pare inutil în acest moment. Ceasul până la absolvire ticăie din ce în ce mai repede, iar eu nu știu cum să opresc toate astea. Cum aș putea face ca existența mea să nu mai pară atât de inutilă.

– Dacă sunteți invitați la interviuri, trebuie să aveți un răspuns la fiecare întrebare, spune Pippa cu emfază și face un gest de încurajare.

Ridic puțin bucata de hârtie din fața mea pentru a putea citi mai bine textul cu litere italice.

Când, dacă este cazul, este greșită iertarea?

Mă uit la întrebare. Timp de zece secunde. Alte zece, până când tăcerea mea devine stânjenitoare și cineva din sală își drege gâtul. Un fior rece îmi coboară pe brațe și îmi parcurge spatele. Hârtia din mâna mea devine din ce în ce mai grea, până când trebuie să o pun înapoi pe masă. Mă simt de parcă aș înghiți ciment, deși nu am nimic în gură. Doar limba mea neadecvată, care este incapabilă să formeze cuvinte.

– De regulă, iertarea urmează unui act dăunător, se aude brusc vocea lui Ruby. – Dar atunci când ierți pe cineva pentru durerea pe care ți-a provocat-o, nu înseamnă că

aceasta dispare pur și simplu. Atâta timp cât încă simți durerea, iertarea este greșită.

Îmi ridic privirea. Ruby se uită în gol la mine și aș vrea să îi întind mâna. Sunt doar câțiva metri între noi, dar distanța pare atât de iremediabilă încât îmi este greu să respir.

Revino-ți în fire, Beaufort.

– Atunci când oamenii sunt iertați prea ușor, au sentimentul că pot scăpa de orice. Astfel, furia persoanei care a fost nedreptățită este pedeapsa pentru infractorul care dorește cu disperare să fie iertat, adaugă Lin.

Da, furia lui Ruby pare a fi o pedeapsă pe care o merit. Dar totuși, mi-aș dori să nu-și petreacă restul anului școlar urându-mă. Vreau ca ea să aștepte cu nerăbdare să-și trăiască visul la Oxford în curând.

Dacă cineva merita asta, ea era aceea.

– Iertarea nu poate fi niciodată greșită, îi răspund cu blândețe. Ceva sclipește în ochii verzi pătrunzători ai lui Ruby. – Iertarea este un semn de măreție și putere. Dacă te pierzi în furie ani de zile și te frângi, nu ești cu nimic mai bun decât persoana care ți-a greșit.

Ruby dădu un oftat disprețuitor. – Numai cineva care le face mereu rău celorlalți poate spune așa ceva.

– Nu există o zicală? "Iartă, dar nu uita"? Alistair se uită în jurul grupului, iar Keshav și Wren fredonară de acord. – 'Poți ierta pe cineva pentru fapta sa, dar asta nu înseamnă că ceea ce s-a întâmplat este de domeniul trecutului. Iertarea este ceva obligatoriu pentru a trage o linie. Uitarea este ceva care durează mult timp sau pur și simplu nu se întâmplă deloc. Și asta este în regulă. Iertarea te ajută să renunți și să mergi mai departe.

Lydia, în dreapta mea, se îndreptă. – Se pare că iertarea vine dintr-o pocnitură de degete și doar uitarea necesită cu adevărat un efort. Dar nu ar trebui să ierți tot ceea ce ți s-a făcut. Dacă este foarte rău, nu poți să uiți pur și simplu.

– Așa cred și eu, este de acord Ruby – Dacă ierți prea repede, înseamnă că nu te iei în serios și îți dai ușor la o parte propria durere. Acesta este un comportament autodistructiv. Este nevoie de timp pentru a recunoaște când trebuie să renunți, este adevărat, dar dacă vezi decizia de a ierta ca pe un simplu mijloc de a ajunge la un scop, este greșit.

– Poate că aici s-ar putea face o distincție între iertarea sănătoasă și cea nesănătoasă, interveni Lydia, iar Ruby dădu din cap. – Iertarea nesănătoasă vine prea repede și te poate face să te tratezi din nou rău. Dar iertarea sănătoasă vine doar după o analiză atentă. În acest caz, cineva se gândește suficient de mult la propria persoană pentru a nu se lăsa tratat rău din nou.

– Dar iertarea nu este același lucru cu reconcilierea, spune Wren, care stă lângă Lydia. Mă aplec puțin în față ca să mă uit la el. Are ambele mâini încleștate la ceafă și stă jos pe scaun. – Dacă sensul original al iertării este renunțarea la furie, aceasta este destinată mai degrabă victimei decât infractorului, astfel încât acesta să poată decide singur după ce standarde iartă.

– Dar există și fapte de neiertat. Kesh a vorbit în liniște. Toată lumea se întoarce spre el, dar el și-a încrucișat brațele și arată ca și cum asta ar fi fost tot ce a vrut să spună.

– Poți să detaliezi un pic mai mult, Keshav? întreabă Pippa cu amabilitate.

– Prin asta mă refer la crimă sau ceva de genul acesta – cred că este perfect în regulă dacă rudele victimei nu iartă. Adică, de ce ar trebui să o facă?

Ceafa mă furnică ușor și abia dacă mă uit din nou la Ruby. Privirea ei se încrucișează cu a mea, iar furnicăturile devin mai puternice. Suntem despărțiți de două mese și de spațiul dintre ele, dar vreau să acopăr distanța dintr-un salt, să-i iau fața în mâini și să o sărut din nou.

– Dar, din nou, acest lucru se reduce la convingerile morale ale fiecărei persoane. Fiecare are un prag mai mare sau mai mic în ceea ce consideră de neiertat, spune Lydia.

Kesh răspunde altceva, dar eu nu mai ascult. În privirea lui Ruby pot vedea exact unde se află pragul ei moral. Ceea ce i-am spus este de neiertat pentru ea. Gura îi este comprimată într-o linie dură, iar sub ochi are niște cearcăne întunecate care sunt sigur că sunt acolo din cauza mea. Nu m-ar ierta niciodată și, chiar dacă îmi era clar că nu există niciun viitor pentru noi, abia în acest moment îmi dau seama ce înseamnă asta de fapt. Nu voi mai avea niciodată șansa de a o atinge din nou. Nu voi mai vorbi niciodată cu ea. Să râd cu ea. Să o sărut.

Această constatare mă zguduie până în măduva oaselor. Este ca și cum sub mine se deschide o gaură neagră și adâncă în care cad și cad și cad.

Încerc din toate puterile să respir adânc și calm, în timp ce restul discuției trece pe lângă mine în grabă. La fel ca orice altceva.

25

Ruby

Înainte îmi plăcea să visez. În visele mele, imposibilul era posibil. Puteam să zbor și uneori chiar să fac magie, am mers la Oxford și am călătorit prin lume ca ambasador. De cele mai multe ori, visele mele erau vii și mi se păreau atât de realiste încât a doua zi mergeam la școală hiper-motivată și încercam să dau mai mult de sută la sută.

Acum îmi urăsc visele. James joacă în majoritatea lor și vreau să înceteze. Mă trezesc în mijlocul nopții – nu din cauza coșmarurilor, ci din cauza unei pulsații între picioare, pentru că am visat că m-a apucat și m-a sărutat. Îl visez cum îmi oferă din nou favoruri fizice pentru tăcerea mea și de data asta nu-l mai opresc în timp ce-și descheie cămașa. Îl visez cum mă conduce într-o lume în care nu m-a scos din viața lui.

În această dimineață mă trezesc din nou cu obrajii înfierbântați și cu pătura între picioare. Gemând, mă rostogolesc pe spate și îmi pun un braț peste ochi. Nu mai pot continua așa. Cumva trebuie să reușesc să-l alung pe James din subconștientul meu, altfel o să înnebunesc. Cum aș putea să-l uit când visele mele îmi arată în fiecare noapte ce s-ar mai fi putut întâmpla între noi?

Mă frec la ochi și îmi caut telefonul mobil, care se află pe noptieră. Este puțin înainte de ora șase, ceasul meu deșteptător sună oricum în zece minute. Obosită, mă ridic și mă duc la poșta mea. De aseară am primit opt e-mailuri noi. Le răsfoiesc încet pentru a vedea dacă este ceva important.

Când văd cine este expeditorul ultimului e-mail, mă îndrept în pat atât de repede încât mă simt amețită pentru o clipă.

Am primit un e-mail de la ofițerul de admitere de la St Hilda's Admissions Officer.

Cu respirația tăiată deschid mesajul.

Dragă Ruby,

Am deosebita plăcere de a vă invita la un interviu la St Hilda's College, Oxford. Felicitări pentru că ați trecut cu succes de primul proces de selecție.

Nu mai percep textul care urmează. Țipetele mele sunt atât de puternice încât răsună în toată casa. Ember intră în fugă în camera mea, iar eu sar din pat. Îmi ia o clipă să-mi găsesc echilibrul, dar când reușesc, îi întind telefonul. În același timp, încep să sar în sus și în jos.

– Doamne! strigă ea, mă apucă de mâini și apoi sare în cerc cu mine. – Oh, Doamne, Ruby!

După aceea cobor scările în fugă atât de repede încât aproape că mă culc pe nas. Tata s-a rostogolit deja pe hol cu scaunul cu rotile, iar mama iese din bucătărie cu ochii mari. Ridic solemn telefonul mobil. – Am fost invitat la interviuri!

Mama își pune mâinile peste gură, iar tata scoate un hohot. Ember își înfășoară brațul în jurul taliei mele și mă îmbrățișează strâns lângă ea. – Sunt atât de fericită pentru tine! Dar nici nu vreau să te îndepărtezi.

– Sunt doar invitat la interviuri, asta nu înseamnă că voi fi acceptat. În plus, Oxford este la doar două ore distanță. Sunt atât de entuziasmată încât nu pot sta locului. Visul meu, care

ani de zile a părut infinit de îndepărtat, este acum mult mai aproape. Aproape că îl pot atinge, totul pare atât de real dintr-o dată. Întregul meu corp vibrează de energie.

– Știm cu toții că vei fi o vedetă la interviuri, spune tata, iar eu și Ember trebuie să râdem de cuvintele pe care le-a ales. – Nu vor avea de ales decât să te aleagă pe tine.

Zâmbesc atât de larg încât colțurile gurii încep să mă doară. Dar nici nu mă pot opri. A trecut mult timp de când nu m-am mai bucurat atât de mult de ceva.

– Sunt atât de mândru de tine, dragă. Mama îmi apasă un sărut pe creștetul capului și mă trage strâns împotriva ei. După ce îmi dă drumul, mă aplec spre tata, care mă îmbrățișează și el.

– Ce înseamnă asta mai exact acum? întreabă el după ce m-am așezat din nou în picioare.

Am citit e-mailul, de data aceasta până la sfârșit. – Scrie că ar trebui să ajung duminica viitoare, la ora opt seara. Interviurile vor avea loc luni și marți. Miercuri dimineața este ziua plecării.

– Patru zile la Oxford, șoptește mama, clătinând din cap. – Știam eu că te vor invita.

Din nou, mă teleportez la ei. – Aici scrie că voi primi cazare și masă gratuite.

– Atunci am ales universitatea potrivită pentru tine, spune tata, cu ochii strălucind de fericire.

– Știu exact ce o să porți. Ember mă apucă de mână și mă trage spre scări.

– Ținutele mele pentru Oxford au fost stabilite încă din vacanța de vară. De fapt, de mai mult timp, având în vedere că de mai bine de un an am un tablou de stil Oxford pe

Pinterest, unde Ember și cu mine ne inspirăm tot timpul. Le fac cu mâna mamei și tatei înainte ca Ember să mă tragă după ea. Încă îi aud pe părinții mei pe scări:

– Oxford, șoptește mama.

– Oxford, tata se întoarce la fel de liniștit.

Pari atât de fericită. Sper din tot sufletul că am trecut de *TSA* și că mă voi descurca bine și la interviuri. Vreau să continui să îi fac mândri și să fiu motivul pentru care sunt atât de fericiți. Dacă familia mea este fericită, sunt și eu fericită.

Am lăsat-o pe Ember să mă tragă în camera mea și să mă ducă la dulap. În timp ce ea scoate o ținută după alta și mi-o pune pe pat, eu completez formularul de reînscriere la universitate și confirm că ss voi participa la interviuri. Apoi îi trimit lui Lin o captură de ecran a e-mailului și aștept cu nerăbdare răspunsul ei.

Încă nu-mi vine să cred.

Chiar dacă e doar pentru patru zile: Voi merge la Oxford.

Duminică seara, când ajungem în Oxford, este întuneric beznă. Cu toate acestea, părinții mei, Ember și cu mine decidem să ne mai plimbăm o dată prin campus. St. Hilda's se află la capătul estic al străzii H igh Street din Oxford, iar noi ne plimbăm de-a lungul râului Cherwell, care strălucește atmosferic în strălucirea felinarelor, și printre clădirile impunătoare, care nu par dărăpănate, în ciuda pietrei cenușii îmbătrânite a fațadelor lor. Dimpotrivă, cu ferestrele lor semicirculare cu rame albe și balustrade mici, ele emană farmecul magic al poveștilor vechi, toate acestea abia aștept să le aud într-o zi.

St Hilda's este de o frumusețe uluitoare. Și, în timp ce îl împing pe tata pe aleea pietruită a campusului, cu mama și Ember alături de noi, mă simt de parcă aș intra direct într-un basm. Zâmbetul meu permanent, pe care îl port încă de săptămâna trecută, devine și mai larg.

– La anul o să stai chiar acolo, spune tata brusc, arătând spre peluza din stânga noastră. – Un teanc de cărți în fața ta. Pe o pătură de lână în carouri.

– Ideile tale sunt destul de concrete, tată, spun eu zâmbind.

– Într-adevăr. El dă din cap cu seriozitate.

În afară de faptul că St Hilda's este frumos, ceea ce îmi place la colegiu este că este cunoscut pentru diversitatea sa, pentru sentimentul de comunitate și pentru modul respectuos în care toți elevii se tratează între ei. Toată lumea este binevenită aici, indiferent de țară sau de clasa socială. După perioada petrecută la Maxton Hall, am nevoie de asta. Vreau să mă simt confortabil și să nu mai trebuiască să mă ascund din nou. Nu-mi pot imagina să îmi petrec următorii patru ani într-un colegiu strict conservator, cum ar fi Balliol, de exemplu.

De asemenea, St Hilda's are unicorni pe stema sa.

– Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici, am șoptit. – Sunt atât de norocoasă.

Ember pocnește din limbă… – Asta nu e noroc. Ai muncit din greu pentru asta.

Ea are dreptate. Și totuși, deja mi se face rău când mă gândesc la interviurile care mă așteaptă în zilele următoare. Trebuie neapărat să mă mai pregătesc în seara asta și să revăd notițele pe care le-am luat la cursul lui Pippa. Le-am

memorat de mult, dar știu că mă voi simți mai bine după aceea.

După ce am luat cheia de la camera de cazare în care voi sta în următoarele câteva zile de la portar și mi-am luat rămas bun de la familia mea cu inima strânsă, îmi iau micul meu bagaj de voiaj și intru în dormitor. Nu este nimic deosebit din interior – covor albastru, pereți albi și goi – dar tot am un furnicăt în stomac în timp ce urc scările spre primul etaj. Poate că această clădire va fi în curând noua mea casă.

Camera mea se află la începutul coridorului, pe stânga. Scot cheia și mă pregătesc să o bag în încuietoare când aud pe altcineva intrând pe coridor în spatele meu. Zâmbind, mă întorc.

Zâmbetul meu moare.

Persoana pe care o credeam studentă are părul blond-roșcat, ciufulit de vânt, și poartă o haină neagră, croită la comandă.

Sunt James.

– Cred că îți bați joc de mine, am scăpat.

Pare cel puțin la fel de surprins ca și mine. Privirea i se întunecă și se uită la cheia pe care o are în mână. Face trei pași lungi, cu valiza mică în spate, până când ajunge în camera de vizavi de a mea.

Simt că soarta îmi joacă o festă urâtă acum.

Fără să scoată un cuvânt, deschide ușa și intră în camera lui. Privirea lui întunecată se mai oprește o dată pentru scurt timp asupra mea, apoi închide ușa în urma lui și mă lasă pe hol.

Mă controlasem atât de bine în ultimele săptămâni. L-am ignorat, chiar dacă mă durea, și m-am purtat ca și cum totul ar fi trecut complet pe lângă mine fără urmă. Nu am vrut să-i dau satisfacția de a vedea cât de furioasă și de rănită eram. Și cât de mult mi-e dor de el. Dar acum simt cum furia se ridică din nou în mine. Vreau să mă duc la ușa lui și să o dărâm. Vreau să-i arunc toate cuvintele care s-au acumulat în mine în ultimele săptămâni.

Și totuși, știu că nu mai este nimic de spus. El este ceea ce este. Am fost ca o mică pauză pentru el și era nerealist să cred că James ar putea deveni ceva de genul unui prieten pentru mine – sau chiar mai mult decât atât.

Nu trebuie să las ca faptul că și el este aici să mă tulbure. Am un obiectiv și nu-l voi pierde din vedere. Am ajuns deja prea departe pentru asta. Poate că ar trebui să o văd ca pe o altă provocare pe care trebuie să o trec în drumul meu spre Oxford. Și atâta timp cât James nu-mi stă în cale, pot trăi cu el locuind peste drum de mine. Voi face exact cum am făcut la școală: mă voi preface că nu există.

Hotărât, deschid ușa camerei și intru înăuntru. Camera este mobilată minimalist, cu un mic birou din lemn, un dulap alb încorporat și un pat simplu. De aici se vede curtea, în mijlocul căreia se află un copac uriaș. Mă apropii de fereastră pentru a-l vedea mai de aproape. Frunzele sale de culoare brun-roșiatică sunt împrăștiate pe jos, toată peluza este plină de ele. O cărare înconjoară o dată cu totul zona de iarbă, la marginea căreia au fost amplasate felinare și bănci de parc. Fac la fel ca tata – mă imaginez stând acolo peste câteva luni, cu un teanc de cărți lângă mine, cu capul plin de lucruri noi de învățat, într-un campus care este pur și simplu perfect.

Chiar dacă chestia cu James încă doare ca naiba, dintr-o dată nu mai pare atât de rău. Mă voi descurca.

26

Ruby

Când mă trezesc în dimineața următoare, sunt iritat pentru o clipă de tavanul alb și gol de deasupra mea. De asemenea, salteaua se simte ciudat atunci când mă întorc în pat. Și miroase cu totul altfel decât în camera mea.

Ești în Oxford.

Mă ridic cu o smucitură și mă uit în jur. Apoi scot un scâncet moale. Îmi iau telefonul mobil de pe noptieră și îmi scanez mesajele. Mama și tata îmi reamintesc să mănânc un mic dejun bun, pentru că știu că atunci când sunt foarte nervoasă uneori nu prea am poftă de mâncare, iar Ember mi-a ales un citat motivațional pe care mi-aș dori să îl pot transfera direct în agenda mea. Kieran îmi urează mult noroc și spune că este sigur că voi reuși. Ultimul mesaj este de la Lin. A făcut o poză cu camera ei de la St John's, care nu arată prea diferit de a mea. Îi scriu pentru a-i spune că aștept cu nerăbdare să o văd diseară la pub – una dintre datele din calendar pe care secretariatul mi le-a trimis prin e-mail în avans – și îi doresc mult succes la interviuri.

Apoi mă ridic și mă pregătesc încet. Îmi tremură mâinile de emoție în timp ce mă machiez și mă strecor în ținuta mea.

Am ales fusta din catifea coniac și bluza albă brodată cu flori subtile cu luni de zile în urmă și le-am agățat în garderoba mea, special pentru această zi. De asemenea, am la mine și geanta mea mică de culoare burgundă și mi-am pus brățara din piele împletită pe care mi-a dăruit-o Ember.

Nu se potrivește cu restul, dar abia se vede sub mâneca lungă a bluzei și, de îndată ce o schimb, simt că o parte din sora mea și din familia mea este cu mine.

În sala de mic dejun, îți poți da seama de la prima vedere cine sunt studenții adevărați și cine sunt aici doar pentru interviuri. Primii se îndreaptă cu hotărâre spre tejgheaua cu mâncare, râzând și discutând zgomotos între ei, iar eu simt o dorință aprigă ca peste un an să fiu și eu ca ei în acest moment. Vreau să-mi iau cafeaua fără să mă învârt de două ori în cerc pentru că nu găsesc aparatul, să mă așez la o masă lângă prietenii mei și să vorbesc cu ei despre weekend. Și vreau să le ofer studenților care au venit la interviuri un zâmbet încurajator, în speranța că îi va face să se simtă mai bine.

Noaptea trecută, toate acestea mi s-au părut atât de ireale. Acum, Oxford pare să devină realitate. Le aud pe cele două fete de lângă mine vorbind despre unul dintre seminariile lor și nici măcar nu observ cum mă surprind trăgând cu urechea. Îmi cobor repede capul și mă uit la pâinea prăjită, care se simte ca de plumb în stomac după doar câteva îmbucături.

În programul meu scrie că trebuie să mă duc în sala comună după micul dejun. Când deschid ușa, sunt surprinsă de cât de zgomotoasă este mica încăpere, până când văd că acolo nu sunt doar candidați, ci și studenți mai în vârstă care stau tolăniți pe canapelele ponosite, vorbind tare și încercând în mod clar să destindă puțin atmosfera.

Găsesc un scaun liber lângă una dintre canapele și mă așez pe el. Un băiat cam de vârsta mea se așează lângă mine, cu o carte și un teanc de fișe în poală. Îmi zâmbește, dar pare mai degrabă o grimasă. Pare la fel de încordat cum mă simt și

eu. Cu degete tremurânde, îmi scot și eu notițele și încep să le răsfoiesc pentru ultima oară.

Dintr-o dată simt o furnicătură în gât care se răspândește în toată partea superioară a corpului. Ridic capul și mă uit spre intrarea în sala comună. În clipa următoare îmi doresc să nu o fi făcut. James stătea acolo, cu mâinile îngropate în buzunarele pantalonilor și o expresie impenetrabilă pe față.

Te rog nu mă vedea, nu mă vedea, nu mă vedea, nu mă vedea…

Mă zărește pe scaun. Privirea lui trece încet peste fața mea, se plimbă pe lângă ținuta mea și, în cele din urmă, se oprește pe fișele din mâna mea. Colțurile gurii i se strâmbă abia vizibil, dar apoi, ca și cum s-ar fi sfătuit să nu zâmbească, expresia i se înăsprește din nou și se uită în jurul sălii comune, aparent în căutarea unui scaun liber.

– Ruby Bell? se aude o voce ciudată. Unul dintre elevii mai mari s-a ridicat de pe canapea. Este uriaș – peste unu nouăzeci, sunt sigură – cu părul șaten ondulat, ușor dat pe spate și un zâmbet alb și strălucitor. Este unul dintre băieții care tocmai au încercat să destindă atmosfera, iar asta mă face să-l plac instantaneu.

– Aici, cotcodăcesc și mă ridic. Mâinile mele sunt reci și umede. Le șterg pe tivul fustei ca să se încălzească din nou și să pot să-i strâng mâna fără să devină incomod. Pun cărțile la loc în buzunar și mă ridic pentru a merge la ușă, unde mă așteaptă.

Când trec pe lângă James, îmi ridic bărbia, hotărâtă să îl ignor. Dar el mă apucă de mână. Degetele lui calde se înfășoară ușor în jurul încheieturii mele. Degetul lui mare mângâie pielea sensibilă de acolo.

– Mult noroc, murmură el. Apoi îmi dă drumul și se îndreaptă spre scaunul pe care tocmai l-am eliberat.

Îmi ia câteva secunde să mă adun. Inima îmi bate cu putere, iar de data aceasta nu are nimic de-a face cu emoția.

Tipul care m-a strigat pe nume îmi zâmbește și îmi face semn să vin. – Bună. Eu sunt Jude Sherington. Te voi conduce la interviu, îmi explică el și face semn cu capul spre hol. Ies din sala comună fără să mă mai întorc o dată. În câteva minute totul se va rezuma la asta. În câteva minute se poate decide dacă voi studia la această universitate sau nu.

Ating locul în care degetul mare al lui James mi-a atins încheietura mâinii. Ar trebui să mă concentrez, dar nu pot uita senzația degetelor lui pe pielea mea tot drumul până la biroul profesorului.

Aș vrea să mă ridic și să merg de câteva ori înainte și înapoi pentru a scăpa de tensiune. Dar Jude este încă acolo și îmi zâmbește la fiecare câteva minute. M-a condus prin nenumărate coridoare labirintice și acum se sprijină în tăcere de perete, în timp ce eu mă așez pe un scaun vizavi de ușa biroului și aștept să se deschidă. Ar trebui să se întâmple din clipă în clipă.

Am lăsat să iasă aerul în mod audibil.

– Nervos? întrebă Jude.

Ce întrebare. – Înfiorător. Cum a fost pentru tine pe atunci?

– Așa. Ridică o mână și o lasă să tremure exagerat. Mi se pare încântător faptul că este atât de sincer.

– Dar ai reușit.

– Da, așa e. Un zâmbet încurajator îi apare pe față. – Nu este vrăjitorie. Poți s-o faci.

Dau din cap, ridic din umeri și scutur din cap – toate în același timp. Când Jude râde, eu fac o grimasă. În acel moment, ușa se deschide și o fată iese din biroul profesorului. Are obrajii roșii și buzele fără sânge. Se pare că nu sunt singura care este măcinată de emoții. Din nefericire, nu apuc să o întreb cum a fost, căci dispare fără un cuvânt. Ușa biroului se închide din nou și mă uit întrebător la Jude, care continuă să-și afișeze zâmbetul liniștitor.

– Nu-ți face griji, te va anunța când trebuie să intri.

Așa că așteptarea începe din nou. Până acum am impresia că mi-am consumat toată emoția doar stând aici atât de mult timp. După alte cinci minute, piciorul meu stâng a adormit și îl mișc discret pentru a opri furnicăturile. Mă simt de parcă ar fi furnici care dansează în cizma mea de gleznă. Din nou îmi scutur piciorul – și chiar în acel moment ușa scârțâie și se deschide. Profesorul apare în câmpul meu vizual și mă opresc cu piciorul într-un unghi ciudat în aer.

– Ruby, intră, te rog. Are o voce plăcută, calmă, care se răspândește ca o pătură de foc pe nervii mei încordați. Mă ridic în picioare și mă împing prin spate. În spatele meu încă o aud pe Jude spunând – Noroc, dar nu mai am capul să spun mulțumesc. Profesoara îmi ține ușa deschisă spre biroul în care are loc interviul și, în timp ce intrăm împreună, se prezintă la mine ca fiind Prudence.

Biroul este cam de mărimea sufrageriei noastre de acasă, dar, pentru că este total dezordonat, încă arată confortabil. Mobilierul pare antic, de parcă ar fi aici încă de la înființarea colegiului, iar în aer se simte mirosul de cărți vechi. Există

numeroase rafturi pe pereți, cu cărți stivuite încrucișat. Un alt conferențiar stă la o secretară în partea opusă a încăperii. Este ocupată să ia notițe și nu ridică privirea decât atunci când Prudence mă conduce prin cameră spre o masă. Îmi mai netezesc încă o dată fusta și apoi mă așez dreaptă. Cei doi lectori se așează de cealaltă parte a mesei, își deschid carnetele de notițe și apoi se apleacă pe spate.

Inima îmi bate cu putere în gât, dar încerc să nu o las să se vadă și să par încrezătoare. Cred cu tărie că pot stăpâni acest interviu. M-am pregătit și am făcut tot ce puteam face înainte.

Respir adânc și las aerul să iasă încet.

– Ne bucurăm foarte mult că ați acceptat invitația, Ruby, începe în sfârșit cel de-al doilea conferențiar. – Sunt Ada Jenson și predau politica la St Hilda's împreună cu Prudence. Ca și Prudence', vocea ei are un efect calmant asupra mea și mă întreb cum se face că aceste femei nu numai că sunt printre cele mai inteligente din țară, dar posedă în plus darul de a doborî oamenii cu atâta măiestrie într-o astfel de situație.

– Mulțumesc pentru invitație, îi răspund și îmi curăț gâtul. Vocea mea sună ca și cum aș fi înghițit ceva lipicios care încă mai este blocat în gât.

– Începem imediat cu prima întrebare, continuă Prudence. – De ce vrei să studiezi la Oxford?

Mă holbez la ei. Nu mă așteptam la așa ceva. În numeroasele rapoarte despre interviurile candidaților, am citit doar despre întrebări introductive care aveau legătură directă cu subiectul. Nu mă pot abține deloc – un zâmbet mi se întinde pe față. Și apoi încep să vorbesc. Despre orice.

Vorbesc despre cum am devenit interesată de politică de mică și cum am știut că vreau să studiez la Oxford când aveam șapte ani. Povestesc despre faptul că tatăl meu m-a abonat la *Spectator* și *New Statesman când am* împlinit doisprezece ani și că am petrecut ore întregi urmărind cu mine dezbaterile din Parlament la televizor. Vorbesc despre pasiunea mea pentru organizare și dezbateri și despre dorința mea de a schimba lucrurile în bine. Fără să mă lingușesc prea mult, subliniez faptul că Oxford este cea mai bună universitate pentru mine pentru a învăța ceea ce am nevoie pentru a-mi atinge obiectivul.

După ce termin, sunt aproape fără suflare și nu-mi dau seama dacă sunt mulțumiți de răspunsul meu sau nu. Cum oricum nu mă așteptam la un "bate palma" sau ceva de genul ăsta, nu mă deranjează. Urmează alte două întrebări, de data aceasta chiar din domeniul politic. Încerc să argumentez bine și să nu mă las descurajat de întrebările lor ulterioare. Totul nu durează mai mult de cincisprezece minute, iar apoi interviul se termină.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru discuție, spun, dar Ada este deja pierdută în notițele ei și nu mă aude. Prudence mă însoțește până la ușă și îmi zâmbește din nou în semn de rămas bun. Îl întorc și ies afară. Ușa se închide în urma mea și, de la o secundă la alta, mă simt incredibil de epuizată.

Pe scaunul de vizavi de ușă stă băiatul care mi-a zâmbit mai devreme în sala comună. Îmi amintesc de fata cu buzele însângerate care a dispărut înainte de a avea ocazia să vorbesc cu ea. Aș fi apreciat niște cuvinte de încurajare din partea ei, dar înțeleg de ce a fugit atât de repede. Acum, când adrenalina începe să dispară, vreau doar să ies din această

clădire și să iau aer curat. Cu toate astea, mă străduiesc să scot un sincer – vei fi bine, mult noroc, înainte de a părăsi camera și de a încerca să găsesc drumul spre căminul meu.

27

Ruby

Restul zilei mi-am petrecut-o uitându-mă prin campus. Îmi iau o cafea la pachet, mă plimb prin spațiile verzi întinse și mă uit prin clădirile în care, conform ghidului de studiu, se predau filozofie, științe politice și economie. Este emoționant să mă mișc printre toți studenții adevărați și, la un moment dat, sunt atât de pierdută în gânduri încât nu observ cum intru direct într-o sală de curs cu ei. Nimeni nu pare să mă bage în seamă, așa că mă așez cu grijă în ultimul rând și ascult o prelegere despre opera lui Immanuel Kant pentru următoarea oră și jumătate.

Este cea mai bună oră și jumătate din viața mea.

Seara, candidații de la toate colegiile din Oxford sunt programați pentru o excursie la *Turf Tavern*, un pub legendar, unde și-au petrecut deja timpul celebrități precum Oscar Wilde, Thomas Hardy, Elizabeth Taylor, Margaret Thatcher sau actorii din *Harry Potter*. Ajung mult prea devreme la punctul de întâlnire menționat în programul meu, dar nu sunt singurul. Câțiva băieți și fete pe care îi recunosc din sala comună de dimineață stau deja în grupuri mici, la fel ca și Jude, care mă întâmpină cu zâmbetul lui luminos și începe imediat să mă întrebe despre interviul meu. Când terminăm, începem să mergem. Pub-ul se află la aproximativ un kilometru și jumătate de campusul St Hilda. Pe drum trebuie să traversăm Podul Magdalen, sub care râul Cherwell strălucește în lumina roșie-portocalie a soarelui la apus. Trecem apoi pe lângă un parc de căprioare, unde câteva

căprioare își mișcă curioase urechile și își dau capul pe spate când ne aud. La fel ca majoritatea celorlalți, întind mâna pentru a mângâia unul dintre ei – dar cred că nu sunt chiar atât de blânzi. Se întorc toți deodată și fug pe pajiște.

Restul drumului trece printre clădirile vechi, de-a lungul unor poteci care uneori sunt atât de înguste încât doar două persoane pot merge una lângă alta. Treptat, se întunecă. Dacă aș fi fost singură, nu aș fi îndrăznit să merg pe aceste alei, dar Jude merge alături de mine și îmi povestește despre studiile sale, așa că mă distrează. Stau literalmente agățată de buzele lui. Tot ceea ce am văzut astăzi aici și ceea ce tocmai mi-a spus mă face să îmi doresc și mai mult să pot studia aici. Niciodată în viața mea nu mi-am dorit ceva atât de mult ca Oxford. Acum că am prins gustul, m-ar zdrobi dacă nu aș reuși. Mă întreb dacă aș putea face față. Nu știu. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu am un plan B.

Dintr-o dată, poteca se lărgește din nou. Lanternele asigură lumina, iar frânturi de conversație și muzică ajung la urechile mele. Piața în care ajungem după alte câteva minute este plină de oameni. Cei mai mulți dintre ei par să studieze și ei, și stau de vorbă și beau bere.

Împreună cu grupul nostru, ne croim drum printre ele până ajungem la *Taverna Turf*. Clădirea în care se află pub-ul pare veche. Grinzi întunecate trec pe diagonală de-a lungul fațadei tencuite în alb. Acoperișul este puțin strâmb și, pe alocuri, verde și plin de mușchi. În fața pub-ului există locuri pe scaune, unde câteva persoane s-au instalat confortabil sub un parasolar. Este atât de frig încât îmi pot vedea respirația încețoșată în aer, așa că este de înțeles că majoritatea sunt înfășurați în paltoane groase, căciuli și pături de lână.

Un șir de lumini cu becuri colorate atârnă sub inscripția pub-ului, iar intrarea se află chiar sub acesta. Ușa este de culoare verde închis, iar vopseaua este deja decojită în unele colțuri. Jude o ține deschisă pentru mine și intru în pub.

Atmosfera din interior este aproape medievală. Tavanul *Tavernei Turf* este jos, iar pereții sunt din piatră brută, cioplită grosolan. De ei atârnă felinare mici, iar deasupra meselor sunt atârnate lămpi cu abajururi în formă de farfurie. Suntem conduși printr-un coridor îngust către o zonă puțin mai în spate și departe de sala principală zgomotoasă.

Jude, la ceea ce pare a fi doi metri, merge în fața mea, așa că nu pot vedea prea multe în afară de spatele lui.

Dar apoi o aud. Un râs pe care îl cunosc foarte bine.

Jude se duce la una dintre mesele care ne-au fost rezervate și trage un scaun deoparte. Ceilalți își caută și ei câte un loc, în timp ce eu stau acolo și mă holbez la grupul care a asediat masa de lângă a noastră. Acolo stau Wren, Alistair, Cyril, Camille, Keshav, Lydia și... James.

James, care mi-a urat noroc în această dimineață și m-a mângâiat pe încheietura mâinii.

James, care se oprește cu berea chiar în fața gurii când mă vede, pentru ca o secundă mai târziu să se întoarcă spre Cyril, în dreapta lui, și să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic.

Am înghițit în sec.

Nu știu de ce mă ia pe nepregătite să-l văd pe el și clica lui aici. La urma urmei, știam că au aplicat la Oxford și că această seară în pub este un punct fix pe agenda tuturor celor care sunt invitați la interviuri. Cu toate acestea, îmi frânează euforia și trebuie să-mi dau seama că Oxford nu va fi noul

început perfect pe care mi-l imaginam atât de frumos în minte astăzi. Va trebui să trăiesc cu revederea unora dintre ei.

Cu condiția, bineînțeles, să fiu acceptat.

– Ruby!

Mă întorc și o văd pe Lin alergând spre mine cu brațele întinse. Obrajii îi sunt înroșiți din cauza aerului rece de afară și are o eșarfă groasă gri înfășurată în jurul gâtului, acoperindu-i jumătate din față. În clipa următoare îmi cade în jurul gâtului și eu îmi înfășor brațele în jurul ei cel puțin la fel de strâns.

– Povestește-mi totul, spun entuziasmată după ce ne desprindem unul de celălalt.

– De ce nu te așezi, interveni Jude și arătă spre banca din fața lui. Lin se lasă prima pe ea, iar eu o urmez după ce mă scot din haină. Cumva reușesc să nu mă uit din nou în direcția lui James.

– E răcoare aici, spune Lin după ce ne-am așezat și avem în față meniurile cu băuturi și meniul. – Aproape ca și cum ne-am întoarce în timp.

– Da, cred că se poate vedea cu adevărat istoria pub-ului, sunt de acord cu ea. – Dar acum spuneți-mi! Textul tău a fost atât de enigmatic. A mers bine?

– Tu prima! îmi răspunde Lin, iar eu îi spun varianta scurtă a interviului meu de dimineață.

– Cei doi aveau o față de poker – nu puteam judeca deloc dacă ceea ce spuneam era bun sau rău. Probabil că erau total confuzi pentru că a trebuit să rânjesc atât de mult la prima întrebare, zic eu.

– Cel puțin nu ți-au făcut ochi răi. Am avut un lector cu o sprânceană mono-încruntată, pe care o încrețea atât de mult încât am ezitat de câteva ori. M-am bucurat atât de mult când s-a terminat. Oftează și își sprijină bărbia încruntată pe o mână. – Chiar nu a fost bine.

– Dar mai ai încă un interviu, îi spun încurajator și o strâng scurt de braț. – Poți să o faci.

– Mai am chiar două. În cazul meu, interviurile de economie și filosofie nu au fost comasate. Norocul tău.

– Așa că mai ai încă două șanse de a-ți dovedi valoarea. Asta e bine, crede-mă.

– Întrebat la interviu dacă pot să iau un pix care se rostogolise sub fotoliu, Jude intervine brusc în conversația noastră.

– Ce? întrebă Lin.

– M-am întrebat imediat dacă acest lucru făcea deja parte din interviu și am început să pun întrebarea în mod științific și mi-am construit răspunsul în consecință. El zâmbește larg. – Dar, în cele din urmă, a vrut de fapt doar să iau pixul.

Lin și cu mine începem să râdem.

Apoi vine un ospătar și ne ia comanda. Jude ne spune că este obligatoriu să bei o bere la *Turf Tavern* cel puțin o dată, așa că atât eu cât și Lin comandăm câte una, pe lângă niște finger food. În timp ce așteptăm mâncarea, îi povestesc lui Lin despre după-amiaza mea și despre conferința la care m-am strecurat. De asemenea, profităm de ocazie pentru a-i pune lui Jude câte o întrebare despre seminarii, lectori, colegi și viața în Oxford.

După un timp, chelnerul ne aduce băuturile. Este prima dată când am o bere în fața mea. Singurul alcool pe care l-am

băut vreodată a fost dulceața pe care mi-a pus-o Wren în mână la petrecere. De data asta, în timp ce toastăm, știu exact ce fac. E alegerea mea. Beau la alegere pentru că face parte din experiență. Mă simt matur și emoționat să fac ceva ce mi-am interzis să fac de mult timp.

Am pus paharul și am luat o primă înghițitură. Imediat fac o grimasă de dezgust. – Are un gust *îngrozitor*, îmi spun.

Jude și Lin râd zgomotos, în timp ce eu mă uit înainte și înapoi între ei cu o expresie serios îngrijorată. – De ce bei asta de bună voie?

– E prima ta bere? întreabă Jude.

Dau din cap. – Și, cu siguranță, ultima.

– Asta o spui *acum,* zice Jude cu sprâncenele clătinate, iar Lin dădu din cap. – E ca la cafea. Când ești copil, ți se pare absolut dezgustătoare, dar cu cât îmbătrânești, cu atât mai bună e la gust. Ea arată spre gura mea. – Apropo, ai o mustață de bere.

Speriată, îmi șterg gura cu dosul mâinii. – Întotdeauna mi-a plăcut cafeaua. Asta e… are gust… ca și cum aș linge scoarță de copac.

Lin și Jude pufnesc amândoi în nas.

– Aș prefera să nu știu de unde știi ce gust are scoarța de copac, glumește Jude.

Împing demonstrativ berea în mijlocul mesei. – Poftiți, serviți-vă singuri. Eu mă duc să-mi iau o Coca-Cola.

Alunec de pe bancă, mă strecor pe lângă două mese și merg pe coridorul îngust până la bar. Este și mai aglomerat decât înainte, se pare că *Taverna Turf* nu este doar pentru studenți, ci și o atracție turistică. Durează aproape zece minute până când barmanul îmi ia comanda și, în sfârșit, îmi

strecoară Coca-Cola peste tejghea. Îi mulțumesc cu un zâmbet și mă întorc.

În acel moment o descopăr pe Lydia. Se îndreaptă frenetic printre oameni spre toaletă și nu pare să mă vadă. Obrajii ei sunt palizi și observ cum îi tremură mâna când o ridică pentru a împinge un bărbat din fața ei. Confuz, o privesc până când dispare în spatele ușii toaletei.

Probabil că a băut prea mult. Încă nu e nici măcar ora opt. Scuturând din cap, mă întorc la masa mea, unde Jude, Lin și câțiva dintre ceilalți cu care am venit aici discută animat. Mă alătur și eu conversației și îmi sorb Coca-Cola între timp. Mă tot uit spre locul unde stătea Lydia mai devreme, dar ea încă nu s-a întors de la toaletă. Dacă stau să mă gândesc bine, chiar nu arăta prea bine. Mai degrabă dimpotrivă.

Cu prudență, îi privesc prietenii. James și Wren par să discute ceva, în timp ce Camille se așează aproape în poala lui Keshav și îi șoptește ceva la ureche care îl face să zâmbească. Vizavi de cei doi, Alistair își termină halba pe jumătate plină dintr-o singură dușcă. Privirea îi este amară, cu sprâncenele apropiate. Deși răspunde la ceea ce tocmai l-a întrebat Wren, nu-și ia ochii de la Camille și Keshav, care flirtează unul cu celălalt chiar în fața lui. Mi se pare destul de rău că Keshav ascunde de prietenii lui aventura cu Alistair, dar faptul că acum se sărută cu o fată în fața lui îi afundă poziția la subsol și mai jos în ochii mei.

Nici unul dintre băieți nu pare să observe că Lydia nu se mai întoarce. Am ezitat o clipă, dar apoi îmi cer scuze lui Lin și mă ridic în picioare. Nivelul de alcool a crescut considerabil în ultima oră, se vede de la clienții barului. Conversațiile lor sunt acum atât de zgomotoase încât aproape

că îneacă muzica, iar când trec pe lângă ei, puțini dintre ei îmi fac loc de bunăvoie. Răsuflu ușurată când, în sfârșit, reușesc să ajung la celălalt capăt al sălii. Cu prudență, intru în toaleta femeilor și mă uit în jur. Sunt câteva cabine mici. Toate ușile, cu excepția uneia, sunt deschise.

În spatele ei, se aude un sunet moale de adulmecare. Și apoi... un sunet puternic de sufocare.

Bat cu grijă la ușă și observ că nu este încuiată. Se deschide puțin, dar nu îndrăznesc să o împing până la capăt.
– Lydia?

– Te rog să mă lași în pace, rosti ea.

Îmi amintesc de ziua de luni de după petrecere, când s-a așezat la prânz și mi-a cerut scuze. A fost drăguță cu mine, așa, pur și simplu. Acum am ocazia să îi întorc favoarea. – Pot să fac ceva pentru tine? întreb eu în liniște.

În loc de un răspuns, Lydia gângurește, iar după aceea aud un strop neplăcut. Mă duc repede la chiuvetă, smulg câteva șervețele din dozator și le umezesc sub robinet. Apoi i le înmânez Lydiei cu o limpezire liniștită a gâtului sub ușa toaletei. – Aici.

Pânzele dispar din mâna mea.

Rămân în ghemuit, neștiind ce să fac. Nu vreau să o las pe Lydia singură în starea asta, dar nici nu știu cum aș putea să o ajut.

Toaleta trage apa și, la scurt timp după aceea, ușa se deschide puțin. Văd o mică parte din fața Lydiei. Este cu adevărat nedrept: în ciuda ochilor ei înlăcrimați și a petelor roșii de pe obraji, încă arată minunat de frumoasă. Recunosc atât de mult din fratele ei pe chipul ei.

Dar gândurile lui James nu-și au locul în această situație.

– Vrei să-ți aduc o apă sau ceva?

– Nu, sunt bine. Mai am nevoie doar de câteva minute pentru ca pereții să nu se mai învârtă. Se apleacă pe spate până când peretele îi susține spatele. Apoi închide ochii și își lasă capul să cadă înapoi în gât.

– Ai băut prea mult? întreb eu.

Lydia abia dacă se observă că dădu din cap. – Nu am băut nimic, șoptește ea.

– Ești bolnav? Voi încerca în continuare. – Sunt sigur că există o farmacie de urgență pe aici pe undeva. Dacă nu se ameliorează.

Lydia nu-mi răspunde.

– Sau..., continui eu ezitant, – ... e vorba de nervozitate? Ești entuziasmat de ziua de mâine?

Acum Lydia se uită din nou la mine. Expresia ei este un amestec de amuzament și tristețe mortală. – Nu, spune ea, – Nu sunt supărată. Am avut ambele interviuri astăzi și au decurs foarte bine.

– E minunat, spun cu atenție, dar Lydia nu pare deosebit de încântată de acest fapt. Dimpotrivă, noi lacrimi îi strălucesc brusc în ochi. – De ce nu ești fericită?

Ridică din umeri și își pune o mână pe burtă. – Nu contează cum au decurs interviurile mele. Nu am de gând să studiez aici.

– De ce nu? Nu vrei să mergi la Oxford?

Lydia înghiți în sec. – Da. De fapt, înghite.

– Deci, care este problema? Dacă interviurile au decurs bine, sunt sigur că vei reuși.

– Nu asta am vrut să spun. Cred doar că... nu pot studia aici.

Nu înțeleg asta. – De ce?" întreb eu, confuz.

Ea nu răspunde. În schimb, își coboară privirea și se uită la mâna de pe stomac. Începe să o miște încet peste țesătura bluzei – sau mai degrabă peste ceea ce se află dedesubt: o mică umflătură.

În condiții normale, nu m-aș fi gândit la nimic. Toată lumea are una sau chiar mai multe umflături pe burtă atunci când stă jos. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor nu mângâie această umflătură. Și nici nu o privesc cu o expresie atât de afectuoasă precum cea care se răspândește pe fața Lydiei în acest moment.

Se aude un clic, iar eu inspir brusc. – Chiar nu ai băut nimic, șoptesc.

Ea scutură încet din cap. O lacrimă i se rostogolește pe obraz – Nu de luni de zile.

Mă gândesc la băutura pe care i-a cerut-o prima dată lui James la petrecerea lui Cyril, dar pe care apoi a refuzat-o. Și bineînțeles că mă gândesc la ziua în care am prins-o pe ea și pe dl Sutton. Mi s-a format un nod în gât.

– Este de la... Nu îndrăznesc să termin propoziția, dar nici nu e nevoie. Lydia înțelege ce întreb și dă din cap o dată scurt.

– Nu știu ce să spun, recunosc.

– Atunci ești ca mine. Își trece mâna peste colțul umed al ochiului.

– Cât de departe ești? șoptesc eu.

Lydia îi mângâie ușor burta. – În a douăsprezecea săptămână.

– Cine știe despre asta? întreb mai departe.

– Nimeni.

– Nici măcar James?

Ea clătină din cap. – Nu. Și vreau să rămână așa.

– De ce mi-ai spus?

– Pentru că nu ai încetat să întrebi, spune ea imediat. Apoi oftează... – În plus, James are încredere în tine. Și nu are încredere în nimeni altcineva.

Îmi strâng buzele strâns și încerc să nu mă gândesc la ce înseamnă asta. – La un moment dat, într-un viitor nu prea îndepărtat, nu va mai fi atât de ușor de ascuns, spun și arăt spre burta ei.

– Știu. Cuvintele ei sună atât de frânt, atât de trist, încât sunt cuprins de un val de compasiune.

– Poți să vorbești cu mine dacă vrei. Chiar și în următoarele săptămâni și luni. Dacă nu ai pe nimeni, vreau să spun.

Lydia se uită la mine sceptic. – De ce aș face-o?

Cu grijă îi mângâi brațul. – Vorbesc serios, Lydia. E o chestie importantă. Pot să înțeleg dacă nu vrei să vorbești cu nimeni despre asta, dar... – Mă uit la burta ei. – Vei avea un copil.

Îmi urmărește privirea. – E amuzant să aud asta. Adică, o știu, dar nimeni nu a spus-o cu voce tare până acum. Asta a făcut cumva să pară un pic mai puțin adevărat.

Înțeleg bine ce vrea să spună. Odată ce ai spus lucrurile, le dai spațiu să se desfășoare și să devină reale.

– Să te duc acasă? întreb după un timp.

Lydia ezită și se uită la mine în tăcere timp de câteva secunde. Apoi dă din cap și îmi oferă un zâmbet precaut – primul din această seară. Nu știu dacă are cu adevărat încredere în mine, dar dacă nu, poate că asta se va schimba

în viitor. Cunosc cele mai mari două secrete din viața ei și intenționez pe deplin să le păstrez pentru mine. Nu o voi trăda pe Lydia. Dimpotrivă, îmi imaginez că are nevoie de un prieten în această perioadă dificilă.

Mă ridic și întind mâna pentru a o ajuta să se ridice.

– Știi că acum câteva minute atârnam deasupra vasului de toaletă și vomitam, nu-i așa? întreabă ea.

Îmi încrețesc nasul. – Mulțumesc pentru atenționare, îi răspund, dar nu-mi retrag mâna.

Zâmbind, Lydia intervine și ea.

28

Ruby

Interviul de a doua zi este o groază. Pe de o parte, din cauza faptului că am stat treaz jumătate de noapte cu gândul la situația Lydiei, iar pe de altă parte, nu mă înțeleg deloc cu cei doi lectori. La început fac glume pe care eu nu le înțeleg, iar când în sfârșit începe, nu sunt mulțumiți de răspunsurile mele. Sunt întrebată câte persoane sunt în sală, iar eu spun că nu se poate stabili cu exactitate. La urma urmei, s-ar putea să visez sau cei doi lectori ar putea exista doar în capul meu. Este una dintre sarcinile pe care le-am parcurs împreună cu Pippa, dar nu le place deloc abordarea mea în ceea ce privește soluția. Lectorul de filosofie o numește – pseudo-intelectuală și îmi cere să o pun la îndoială și să aflu de ce este greșită. Apoi îmi cere un răspuns logic, iar eu îi răspund cu blândețe: – Trei.

După aceea, sunt total nesigur și mă gândesc de trei ori la fiecare întrebare înainte de a spune ceva. Este un dezastru și când termin după o jumătate de oră, mi se învârte capul.

Ca pe pilot automat, îmi iau rămas bun politicos de la profesori și părăsesc biroul. Odată ieșit afară, observ cât de amețit mă simt și sunt nevoit să mă sprijin de perete pentru o clipă pentru a nu-mi pierde echilibrul.

Privirea îmi cade pe solicitantul căruia îi vine rândul după mine.

Bineînțeles că e James.

Mă înnebunește faptul că are acest obicei de a apărea în toate momentele mele de slăbiciune și de a fi martor la ele în

direct. Are o conversație cu studenta care l-a adus aici – sau, mai degrabă, ea îl distrează în timp ce el se uită la vârfurile pantofilor. Abia când lectorul închide ușa în urma mea, ridică capul.

Arată foarte bine. Poartă pantaloni negri și o cămașă verde închis care îi accentuează umerii și partea superioară a corpului. Nu-mi place că ambele îi stau atât de bine. Urăsc, de asemenea, faptul că este îmbrăcat atât de formal și totuși nu arată ca un pătrat. De fapt, urăsc totul la el.

Mai ales felul în care mi-a frânt inima. De fiecare dată când se uită la mine, durerea pe care am reprimat-o cu succes în ultimele săptămâni revine. Inima îmi bate până la gât, gura mi se usucă și un sentiment de scufundare se răspândește în stomac. Și apoi există acest dor nefericit. Nevoia de a merge spre el și de a-i lua mâna în a mea, doar pentru a-l atinge și a-i simți pielea caldă pe a mea. Vreau să-i urez și eu noroc, așa cum mi-a urat și el ieri, dar nu mă pot hotărî să-i spun nimic. Dacă deschid gura, vocea mi se va frânge. Tocmai când sunt pe cale să plâng, oricum.

Dintr-o dată, James se ridică și face un pas spre mine. Înainte ca el să poată spune ceva, îmi feresc privirea și merg repede pe coridor.

Restul zilei se prelungește ca o gumă de mestecat. După interviu, mi-ar plăcea să mă duc în camera mea și să mă târăsc sub plapumă, dar sunt interceptată de alți doi candidați care au vrut să facă un tur al campusului împreună cu doi studenți din semestrele superioare. Mă uitasem deja ieri la o mulțime de lucruri, dar cum nu sunt sigură, după interviul teribil, dacă voi mai avea vreodată șansa de a

petrece timp la St Hilda's, mă alătur grupului. Este amar să mi se arate campusul frumos al unei universități unde s-ar putea să nu studiez deloc, dar Tom și Liz depun atât de mult efort în timpul turului, încât decid să blochez gândurile negre pentru restul timpului și să mă concentrez asupra a ceea ce ne spun ei.

St Hilda's a fost unul dintre primele colegii din Oxford fondate exclusiv pentru femei. Bărbaților li s-a permis să studieze aici doar timp de nouă ani. Știam deja că acest colegiu este cunoscut pentru caracterul său deschis, dar, pe măsură ce traversăm campusul și clădirile, simt clar că nu este vorba doar de vorbe goale. Studenții se salută între ei și chiar și cei care stau între teancurile de cărți din bibliotecă, părând super stresați, ne acordă un moment și răspund la întrebări. Atitudinea față de viață aici pare a fi complet opusă celei de la Maxton Hall College. Aici nu există o împărțire în bogați și săraci, cool și uncool, demni și nedemni – aici toată lumea pare să fie egală.

La gândul că aș fi putut chiar să o dau în bară, ceva în mine se strânge cu nostalgie.

La prânz, Lin îmi scrie un mesaj în care mă întreabă cum a fost interviul, dar nu mă pot hotărî să îi răspund. Nici părinții mei și nici Ember. Sunt dezamăgită de mine însămi și trebuie să lămuresc ce s-a întâmplat înainte de a le da ochii cu ei. Pentru că știu exact cum vor reacționa: înțelegători, iubitori și reconfortanți. Dar nu pot suporta asta în acest moment.

Ne întoarcem în sala comună la începutul serii. Chiar sunt gata să mă ascund în camera mea, dar mai există un ultim punct pe ordinea de zi – o întâlnire cu Jude și alți câțiva

studenți care au fost de acord să ne răspundă la întrebările noastre despre studii și viața în Oxford. Încerc din toate puterile să îmi recapăt energia pozitivă, dar nu reușesc. Așa că iau unul dintre scaunele cu aripi cu aspect confortabil, îmi trag picioarele sub corp și decid să stau aici și să ascult.

Încetul cu încetul, sala se umple. La un moment dat apare și James. Vine împreună cu studentul care l-a adus la interviu în această dimineață și care l-a așteptat cu el în fața ușii. Cei doi stau de vorbă unul cu celălalt și nu-mi pot lua ochii de la el, oricât aș încerca.

Niciodată nu am înțeles de ce se numea "durere de inimă", iar acum o înțeleg și mai puțin. Când îl văd pe James, nu mă doare doar inima – mă doare totul. În plus, mi-e greu să respir. Ar trebui să se numească durere de congestie respiratorie a întregului corp. Sună mult mai puțin romantic și ar fi mult mai potrivit în opinia mea.

Reușesc să-mi desprind privirea de la el chiar în momentul în care James mă zărește pe scaunul cu aripi. Ochii noștri se întâlnesc doar o fracțiune de secundă, dar cu toate acestea pielea mea începe să mă furnice.

Sunt prea frustrat și prea obosit ca să mă lupt cu ea.

– Deci, oameni buni!" Jude începe și bate din palme. – Suntem cu toții aici? Atunci putem începe. Mai sunt locuri acolo în spate, spune el și arată vag în direcția mea. În timp ce cei mai mulți dintre noi s-au făcut comozi pe canapele și fotolii, lângă mine sunt câteva scaune goale cu perne înflorate. Doar cu coada ochiului îl văd pe James și pe alți doi băieți venind spre mine. Cu prudență, risc să arunc o privire în lateral. James mi-o întoarce din ochi întunecați.

Alunec un pic spre dreapta pe fotoliu. Nu-mi pasă ce crede el despre mine. Doar că nu vreau să mă așez prea aproape de el. De fapt, nici măcar nu vreau să fiu în aceeași cameră cu el. Durerea din piept e destul de mare și așa.

– Puteți să ne întrebați orice, explică Liz – studii, viață privată, obiective profesionale.

– Chiar totul? intervine tipul care stă în stânga lui James.

– Puteți *întreba* orice – dar dacă vă răspundem sau nu, depinde de noi. Jude îi face cu ochiul și câțiva oameni râd cu precauție.

– Bine, cine e primul? întrebă elevul care l-a adus pe James aici. Este foarte drăguță, cu părul ei negru și tenul închis la culoare. Cred că nu este machiată, dar încă are o ușoară strălucire pe obraji. Aș vrea să o întreb cum reușește, dar mă tem că nu este întrebarea potrivită pentru această sesiune de întrebări și răspunsuri.

– Cât de obositor este să studiezi aici? Aveți o viață privată? întreabă o fată pe care tocmai o întâlnesc pentru prima dată.

Jude, Liz și frumoasa studentă se uită una la alta, iar Jude îi face semn lui Liz să răspundă.

– Desigur, studiul este mai intens decât la alte universități, mai ales când locuiți în campus și trebuie să vă acomodați. Dar există suficient timp pentru lucruri private.

Un murmur scăzut străbate camera. Cei mai mulți dintre ei par destul de ușurați de răspunsul .

– Dă-mi următoarea întrebare! cere Jude și se uită cu nerăbdare în rundă.

O scurtă tăcere. Apoi...

– Este adevărat ceea ce spune toată lumea? E o glumă să studiezi aici în comparație cu Balliol?

Îmi întorc capul spre James. Acesta privește cu interes serios în față, unde stau cei trei elevi și îi întoarce privirea cu perplexitate.

– E același curs de studii, începu Jude ezitant, cu fruntea ușor încruntată. – Dar cum eu studiez aici și nu acolo, nu pot să judec. Pot doar să vă spun cum este la St Hilda's.

– Un "da" ar fi fost de ajuns.

Uimită, mă holbez la James. Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta. Chiar și pe tonul acela îngrozitor al vocii, pe care sunt sigură că l-a învățat de la tatăl său și care declanșează un întreg lanț de reacții de furie în adâncul meu.

Nevoia de a deschide gura crește de la o secundă la alta, iar scuturile mele de protecție se destramă puțin câte puțin.

Nu o face, nu o face, nu o face, nu o face...

Îmi ignor motivul.

– Asta e atât de clar, am răbufnit eu.

James se întoarce încet spre mine. – Ce este clar?

– Că St Hilda's nu este suficient de bun pentru tine doar pentru că tatăl tău nu a studiat aici. Încerc din răsputeri să-mi păstrez vocea constantă, dar nu pot. Nu după această zi. Nu când se comportă așa.

Ceva asemănător durerii pâlpâie în ochii lui James. – Nu e adevărat, spune el.

La această minciună, furia pe care am ținut-o în frâu cu toate puterile mele în ultimele săptămâni izbucnește din mine ca o furtună. Nu o mai pot reține o secundă și cuvintele ies din mine, tare și fără filtru. – Ce s-a întâmplat? Că St Hilda nu e destul de bună pentru tine, așa cum nici eu nu

sunt destul de bună pentru tine pentru că părinții tăi vor altceva pentru tine? Că faci mereu ceea ce vor ei în loc să te gândești la ce vrei *tu de la* viață? Ești un laș!

Dintr-o dată, în sala comună se face o liniște stranie. Respirația îmi este grea, pieptul mi se ridică și coboară frenetic și simt o furnicătură periculoasă în spatele ochilor.

Oh, nu. *Nu*.

Nu am de gând să încep să plâng acum în fața tuturor acestor oameni și să mă fac de râs și mai mult decât am făcut-o deja.

Mă ridic cu o smucitură și ies din cameră fără să mai spun nimic. Alerg pe coridor și ajung până la scări, unde aud pași la fel de repezi în spatele meu. O iau pe scări câte două pe rând până când ajung sus și mă întorc în hol. James este chiar în spatele meu. Mă depășește și se oprește în fața mea, așa că trebuie să mă opresc.

– Nu e adevărat, repetă el cu răsuflarea tăiată. Obrajii îi sunt înroșiți, părul îi este ciufulit. De fiecare dată când îl văd, am impresia că trupul meu este legat de al lui într-un mod irațional. Nevoia de a-l atinge crește cu cât se apropie mai mult de mine, indiferent cât de supărată sunt pe el. Nu se poate întâmpla așa ceva. Cum pot să-l doresc în continuare, chiar dacă mă rănește atât de mult?

– Ce s-a întâmplat? Cu greu pot să scot cuvintele, pentru că s-au acumulat în mine atâtea sentimente.

Durerea din privirea lui mă prinde complet cu garda jos. – Că nu ești destul de bună pentru mine.

Pentru o clipă îl privesc, perplexă. Apoi îmi strâng mâinile în pumni, atât de strâns încât unghiile mi se înfing în piele. – Ce porcărie, șuier eu.

Mai face un pas spre mine. – Ruby...

– Nu! Îl întrerup. – Nu poți să-mi faci asta. Nu poți să te desparți de mine și să mă umilești în fața tuturor prietenilor tăi, ca apoi să mă mângâi doar pe încheietura mâinii și să-mi șoptești "noroc". Ai arătat foarte clar că nu mă vrei în viața ta atât de minunată.

– Asta nu a fost... Eu...

Mai întâi fuge după mine, iar acum nu poate scoate o frază coerentă. Aș vrea să-l apuc de ambii umeri și să-l scutur. – Nu erai tu? Vocea mea este picurând de batjocură.

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat. Îmi pare foarte rău, Ruby. Dar eu doar... nu pot. Nu pot.

Îmi arunc brațele în aer. – Atunci de ce naiba ești aici? De ce vorbești cu mine?

– Pentru că eu... Se întrerupe din nou. Își împreunează sprâncenele ca și cum nu ar ști nici el răspunsul. Apoi își deschide gura și o închide din nou. Pare că se oprește să spună cuvintele care îi stau de fapt pe vârful limbii.

– Nu știi ce vrei de la mine. Nu știi ce vrei de la viață. Nu cred că știi absolut nimic.

Obrajii i se înroșesc și mai tare. Acum postura lui este o imagine în oglindă a mea – umeri înțepeniți, pumnii strânși. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Face un pas furios spre mine și simt căldura care radiază din el.

– Știu exact ce vreau. Bâlbâiala a dispărut, în schimb pare brusc hotărât.

– Atunci de ce nu-l iei tu?

– Pentru că voința mea nu a jucat niciodată un rol.

Ultima rămășiță de reținere a mea a atârnat de un fir de ață, pe care el îl taie în cele din urmă cu cuvintele sale.

– Pentru mine da! Pentru mine, voința ta a contat *întotdeauna*! Țip și mă împing cu ambele mâini în pieptul lui.

James reacționează într-o clipă și mă apucă de încheieturi. Îmi ține mâinile ferm pe pieptul lui.

Noi respirăm. Rapid și sacadat. Îi simt bătăile puternice ale inimii sub degetele mele. Inima lui bate atât de repede. Din cauza mea. Din cauza a ceea ce este între noi, ceea ce a crescut între noi de luni de zile.

Ne mișcăm în același timp, James mă trage aproape și eu sar spre el. Gurile noastre se întâlnesc. Furioasă, îmi duc mâinile în părul lui, trag de el, iar el mă apucă de coapse și își înfige degetele ferm în pielea mea. Îl mușc de buza de jos pentru că sunt foarte supărată. El geme adânc și își lasă o mână să alunece spre fundul meu. Pe cealaltă o trece pe spatele meu și mi-o așează pe gât. Toate acele săptămâni în care l-am ignorat cu toată puterea și m-am luptat cu sentimentele mele se prăbușesc peste mine ca o tornadă.

Sărutul nostru este o continuare a disputei, o luptă care transformă furia din mine în altceva și scoate un sunet pe care nu l-am mai scos niciodată. Un geamăt disperat care sună aproape ca un plâns. Îmi trec limba peste buza lui inferioară și mă bucur de gustul lui.

În clipa următoare, James mă apucă de gât și mă sărută adânc. Acum, sărutul lui se simte brusc ca o scuză. Simt de la degetele lui tremurânde cât de mult timp și-a dorit să facă asta și câtă putere trebuie să-l fi costat să se interzică. Mă sărută de parcă ar vrea să se înece în mine, este un amestec de dorință, disperare, ură și toate sentimentele dintre ele și mă *înnebunește*, dar în același timp nu m-am mai simțit atât

de vie de săptămâni întregi. Nu înțeleg cum este posibil așa ceva. Nu înțeleg cum cineva pe care chiar vrei să-l urăști îți poate face asta.

James mă apucă de talie, mă ridică și se împiedică pe hol cu mine în brațe, totul fără ca noi să ne despărțim măcar o dată buzele. Mă izbesc cu spatele de ușa dormitorului lui James și inspir brusc. Furioasă, îi zgârii ceafa. James geme în gura mea și se împinge împotriva mea, trupul lui dur fiind singurul lucru care mă împiedică să cad pe podea. Mâna lui se mută de la talia mea la coapsă, apoi dispare, iar eu aud imediat după aceea clinchetul cheilor. În clipa următoare mă strânge din nou mai tare și ușa din spatele meu se deschide. James mă poartă peste prag și închide ușa cu piciorul. Sunt doar întâmplător conștientă de bubuitură. Nimic nu mai pare relevant, nu mai există decât el și cu mine în acest moment și sentimentele după care ne ghidăm. Nimeni nu ne va întrerupe de data aceasta. Nimeni nu va rupe ceea ce este între noi.

Doar noi doi avem puterea de a decide ce se va întâmpla în continuare.

Mișcările mele devin mai blânde, dar nu mai puțin pasionale. În câțiva pași suntem în fața patului și James se lasă pe el. Își strecoară un braț pe sub spatele meu pentru a amortiza impactul și, în același timp, se împinge împotriva mea atât de perfect încât gem și îmi înfășor picioarele în jurul șoldurilor lui.

Gura lui se plimbă tandru pe fiecare milimetru al feței mele. Îmi sărută obrajii și colțurile gurii. Vârful nasului meu. Buzele lui alunecă pe maxilarul meu. Mă agăț de umerii lui și închid ochii. Stelele explodează în spatele pleoapelor mele în

timp ce el îmi suge gâtul și își apasă buzele pe locul unde pulsul meu bate din ce în ce mai repede.

– Ruby... Îmi șoptește numele, la fel ca în noaptea aceea de acum mai bine de o lună, când ne-am sărutat pe treptele școlii. Amintirea mă cuprinde brusc și violent, și odată cu ea disperarea și durerea. Nu-mi pot stăpâni arderea din spatele ochilor. Lacrimi fierbinți mi se formează în ochi și îmi curg pe față.

James îngheață. Se apleacă puțin spre mine și se uită la mine de sub pleoapele grele. Cu pupilele dilatate și obrajii roșii, arată de parcă ar fi drogat. Cu tandrețe îmi mângâie fața și continuă să-mi șoptească numele.

Îmi acopăr fața cu un braț pentru ca el să nu-mi vadă lacrimile, dar James îmi ia mâna și mi-o ridică cu grijă. Ne împletește degetele și le așează pe pat lângă capul meu. Cu cealaltă mână îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe frunte. Apoi își trece încet degetul arătător peste pielea sensibilă de sub ochii mei pentru a șterge umezeala de acolo.

– Îmi pare rău, îmi șoptește el la tâmplă și îmi apasă un sărut pe linia părului.

Nu încetează să mă mângâie pe față. E ca și cum brațele lui formează un spațiu protector doar pentru noi doi. Când îmi ridic privirea, văd cât de umflată îi este buza inferioară. Se vede clar unde am mușcat și mă simt vinovată. Mângâi tandru pielea roșie, iar James închide ochii. Îi ating maxilarul, îmi trec degetul peste sprâncenele trase și îi urmăresc pistruii împrăștiați pe obraz. Acum, în timpul iernii, au devenit atât de palizi încât nu-i poți vedea decât de aproape.

– Îmi pare atât de rău, șoptește el, și pare că vocea i se va frânge în orice moment.

– Asta nu este suficient pentru mine, mă întorc la fel de liniștit.

Se apleacă în față și își apasă fruntea fierbinte pe a mea. – Nici eu.

Rămânem în această poziție pentru o vreme. Greutatea lui pe mine mă face să mă simt atât de bine și îmi înfășor brațele în jurul spatelui lui, îmi înfing degetele în cămașa lui și mă țin de el. Îi simt bătăile inimii, la fel de rapide și neregulate ca și ale mele, și mă bucur de sentimentul atotcuprinzător de a fi atât de aproape de el.

Dar nimic din toate astea nu schimbă lucrurile care s-au întâmplat între noi. Lucrurile pe care mi le-a spus și felul în care m-a tratat. Nu pot uita asta. Nu și dacă nu primesc de la el mai mult decât niște scuze șoptite. Vreau o explicație și cred că o merit.

– Nu mai poate continua așa, James.

El zâmbește. Colțurile gurii i se mișcă în sus doar foarte puțin, dar tot îl pot vedea clar. Mai mult, tensiunea din corpul său se destinde. Ridurile de pe frunte i se netezesc și totul la el pare să devină mai moale.

– De ce să zâmbești?

Se trage puțin înapoi și se uită la mine. Privirea lui este plină de speranță. – Nu mi-ai mai rostit numele de mult timp. Mă simt bine.

Dând din cap, îi iau fața în mâini, mă aplec înainte și îl sărut ușor. Parcă ar fi un vis că pot face asta, când eram atât de sigură că nu voi mai avea niciodată ocazia. Gura lui are forma perfectă pentru a se potrivi cu a mea. Mă simt bine, ca

o piesă de puzzle așezată la locul potrivit. Mâna lui James se mută de pe fața mea pe gât și pe umăr. O furnicătură fierbinte îmi călătorește pe șira spinării în timp ce mă mângâie pe o parte și, în cele din urmă, mă prinde de talie. Trupul lui freamătă peste al meu. Vreau să o iau de unde am rămas acum câteva clipe, dar nu pot fără să știu unde ne aflăm.

James pare să simtă acest lucru și se detașează ușor de mine. – Pe terenul de sport... Ți-am spus că nu poți pierde nimic din ceea ce nu-ți aparține.

Amintirea cuvintelor sale mă înjunghie. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu pot. Prea multe dintre sentimentele pe care le trăiesc în acest moment sunt reflectate în ochii lui James.

– A fost o minciună. Sunt a ta de când mi-ai aruncat banii în cap, Ruby Bell.

29

James

Ochii ei se măresc la cuvintele mele. Mă rostogolesc de pe ea și o trag cu mine, astfel încât să ne întindem amândoi pe o parte și să ne privim unul pe celălalt. Îmi las mâna la talia ei, mângâind-o acolo. Mi-ar plăcea să o ating peste tot, chiar acum, pentru totdeauna. Mi-a lipsit atât de mult încât aproape că m-a omorât, iar acum simt că am aer în plămâni pentru prima dată după săptămâni.

Dar trebuie să fac asta cum trebuie. Nu voi risca să o pierd pe Ruby doar pentru că nu mă pot hotărî să-i spun ce e în neregulă cu mine. De ce sunt așa cum sunt și de ce iau decizii care ne rănesc atât de mult pe amândoi. Îmi este greu să găsesc cuvintele potrivite, mai ales pentru că teama că nu mă va ierta îmi sufocă gâtul. Nu știu ce aș face atunci.

Ruby se uită la mine calm, așteptând. Are părul răvășit, iar obrajii și buzele îi sunt roșii. Este atât de frumoasă încât trebuie să-mi abat privirea și să mă uit la mâna mea de pe talia ei când, în sfârșit, îmi limpezesc gâtul.

– Ți-am spus că mă voi alătura companiei după ce voi absolvi. Și... este important pentru părinții mei să am o soție alături de mine atunci. Asta face parte din asta pentru ei. Ei ar vrea să mă logodească cu cineva acum, ca să nu se întâmple nimic rău.

Ruby scoate un sunet nedefinit și, când îmi ridic privirea, își încrețește nasul. E bine de știut că nu-i place ideea – pentru că nici eu nu-mi pot imagina ce aș face dacă părinții lui Ruby i-ar pune pe cineva care nu sunt eu.

– Ai fost foarte specială pentru mine de la început. M-am schimbat. Eu nu am observat asta, dar prietenii și familia mea au observat. Săptămâni întregi a trebuit să ascult întrebări despre ce era în neregulă cu mine, de ce mintea mea era mereu în altă parte și așa mai departe. Când tatăl meu ne-a văzut împreună în atelierul de croitorie, a avut un indiciu. Iar când ne-a surprins de Halloween... am înghițit în sec. – Era sigur de asta.

– De asta ai avut buza spartă? Te-a lovit? întreabă ea și își ridică cu grijă degetele spre gura mea. Locul în care m-a mușcat încă mai pulsează – dar nu în sensul rău.

– Da, spun eu în liniște. Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre tatăl meu. Nici măcar cu Lydia, care observă multe, dar nici pe departe totul. Sunt sigură că prietenii mei bănuiesc ce se întâmplă acasă, dar nu m-au atenționat niciodată când am apărut cu un ochi vânăt sau cu buza spartă. E ca și cum la un moment dat am decis împreună că această problemă nu există și toată lumea se ține de ea. Acest lucru este foarte convenabil pentru mine.

– Te lovește des, James? șoptește Ruby.

Nu pot să-i răspund, mai ales când se uită la mine cu atâta compasiune în ochi. Totuși, nu despre asta este vorba. Tot ceea ce vreau este să-i explic de ce m-am comportat atât de îngrozitor cu ea – un lucru pentru care sunt încă sută la sută responsabil, indiferent cât de copleșitoare este situația mea.

– Asta nu e important, răspund eu cu întârziere. Vocea mea a căpătat un sunet aspru și trebuie să-mi curăț din nou gâtul. – Oricum, părinții mei au văzut în tine un pericol. Și-au dat seama cât de important ești pentru mine. Mult mai important decât această companie nenorocită.

Ceva din privirea lui Ruby se schimbă. Devine atât de intensă și de pătrunzătoare încât simt că poate vedea direct în sufletul meu. Nu am cum să mă ascund de ea – și în acel moment îmi dau seama că nu vreau să o fac. Părinții mei au avut dreptate să se îngrijoreze. Ruby este periculoasă pentru ei și pentru tot ceea ce și-au imaginat pentru mine și pentru viitorul meu.

Nu-mi vine să cred că abia acum îmi dau seama de asta.

Sunt îndrăgostită de Ruby Jemima Bell.

Ceea ce simt pentru ea este atotcuprinzător și copleșitor și nu va dispărea indiferent cât de mult încerc să îl ignor – am observat asta clar în ultimele săptămâni. Ruby s-a strecurat în viața mea, a răsturnat totul și merită un loc în dezastrul pe care l-a făcut.

Nu-mi pasă cu cine trebuie să mă confrunt și nu-mi pasă dacă tatăl meu mă va trimite pe stradă pentru asta. Lydia m-a întrebat odată dacă Ruby a meritat stresul. M-am lăsat influențată de mediul în care am trăit, crezând că nu e așa. A fost cea mai stupidă decizie pe care am luat-o vreodată și mă urăsc pentru că am îndepărtat-o pe Ruby în felul acela. Știu că nu pot să o desfac, dar trebuie să încerc măcar.

– Ai dreptate – chiar nu știu ce vreau de la viață. Întotdeauna mi s-a spus ce să fac și ce să nu fac. Uneori mă simt ca și cum aș fi un figurant într-un scenariu care a fost scris pentru mine și nu am voie să schimb nimic.

Ruby fredonează încet.

– După ce ne-a prins tata, a luat-o razna. Pentru el, nici nu se pune problema ca eu să petrec timp cu cineva care nu se ridică la înălțimea a ceea ce și-a imaginat el pentru mine.

Ea tresare abia perceptibil la cuvintele mele și eu îi iau imediat mâna în a mea și o țin strâns.

– M-am gândit la cum ar fi fost pentru noi în viitor și am văzut toate problemele. Părinții mei sunt niște dictatori când vine vorba de viața copiilor lor. Iar tu... mi-ai spus atunci că te pregătești pentru o carieră de succes. Nu puteam să suport ideea ca tatăl meu să-ți stea în cale doar pentru că nu-i plăcea să fii cu fiul său. M-am speriat pentru că știam că nu puteam face nimic. Nu te-aș putea proteja niciodată de el.

Inima îmi bate până la gât. Știu și eu că par un idiot patetic, dar vreau să fiu sincer cu ea, cu orice preț.

– Vei cuceri lumea, Ruby. Și ar trebui să fii alături de cineva care să te susțină în drumul tău și a cărui familie să te primească cu brațele deschise. Dar eu nu-ți pot oferi asta. Nu-ți pot oferi nimic în afară de o grămadă de probleme pe care nu știu cum să le rezolv.

Ruby se uită la mine în tăcere și nu îndrăznesc să respir. Mă aștept ca ea să se ridice și să iasă din cameră fără să comenteze. Aș fi meritat-o, știu asta. Dar Ruby nu face nicio mișcare să mă părăsească. În schimb, se apleacă în față și își apasă buzele pe ale mele.

Sunt atât de perplexă încât nu-i întorc deloc sărutul.

– Oh, James, murmură ea. Își eliberează mâna din mâna mea și o lasă să se plimbe pe pieptul meu până când se odihnește pe inima mea. – Tu... tâmpitule.

Bine, nu mă așteptam la asta.

– De ce îți faci griji pentru viitor când avem acum? întrebă ea liniștită.

– Pentru că meriți ceva mai bun. Viitorul meu este destinat să fie nașpa. Al tău nu este.

Mă apucă strâns de obraji. – Nu e adevărat, îmi șoptește ea cu insistență. – Ai la fel de multe opțiuni ca oricine altcineva. Trebuie doar să le iei, James.

Îmi place când îmi spune numele. Vocea ei este blândă în jurul literelor și mi-ar plăcea să închid ochii și să o rog să mi-l spună din nou.

– De ce nu mi-ai spus pur și simplu? întrebă ea, clătinând din cap. – În loc să mă îndepărtezi fără o explicație.

În ochii ei pot vedea durerea pe care trebuie să i-o fi provocat-o comportamentul meu. Îmi pun mâna peste mâna ei și ne împletesc degetele pe pieptul meu. îmi pare atât de rău, Ruby. Chiar am crezut că ne era mai bine unul fără celălalt.

– Dar nu m-am simțit *mai bine*, șoptește ea răgușit. – Pur și simplu m-ai ignorat și mi-ai oferit cea mai violentă respingere din istoria omenirii.

– Știu. Doamne, Ruby. Îmi pare atât de rău.

Închid ochii. Nu știu ce mă voi face dacă nu mă va ierta. Dacă va decide că stresul pe care l-am adus în viața ei este prea mult. Dacă nu voi mai putea fi niciodată la fel de aproape de ea ca acum.

Îi țin strâns mâna, o apăs pe inima mea, care bate ca o nebună, și nu mă pot hotărî să mă uit la ea.

– James, spune Ruby. Începe să își retragă mâna și aș vrea să o țin, dar știu că nu am dreptul să o fac. Dacă Ruby vrea să plece, trebuie să o las să plece. Dar apoi îi simt degetele în părul meu. Mi le trece ușor pe cap, iar și iar.

Nu știu cât timp stăm așa, dar nu îndrăznesc să mă mișc de teamă să nu stric momentul. Să fiu atât de aproape de Ruby este cel mai bun sentiment din lume. Aș renunța la

orice pentru asta. Nu știu de ce mi-a luat atât de mult timp să realizez asta.

– James, murmură din nou Ruby după un timp îndelungat. Mă sărută pe tâmplă. – 'Este în regulă. Eu te iert.

Respir adânc pentru a mormăi alte scuze, dar înghet când mă lovește sensul cuvintelor ei. Deschid ochii. Ruby s-a aplecat puțin pe spate și mă privește cu o privire fixă.

– Ce? întreb cu o voce răgușită.

– E în regulă. Te iert, repetă ea încet, mângâindu-mi pieptul. – Asta nu înseamnă că voi uita cum te-ai purtat. Dacă mai faci ceva de genul ăsta din nou... – Ridică vag din umeri. Când îmi dau seama ce tocmai a spus și o văd zâmbind prudent, aproape că sunt copleșit de ușurarea pe care o simt. Îmi înfășor brațele în jurul ei, o trag împotriva corpului meu și murmur fără suflare pe buzele ei: – Nu o voi face. Nu o voi face, îți promit.

Apoi o sărut.

Încerc să-i arăt prin asta cât de recunoscător sunt și să-i împărtășesc toate sentimentele care răbufnesc în mine. Ruby se rostogolește peste mine și o strâng în brațe. Mă tachinează cu limba ei, trecând-o peste buza mea inferioară încă palpitantă. Un mârâit vine adânc din pieptul meu și îi sug limba, ceea ce, la rândul ei, stârnește un oftat din partea ei.

Habar nu am cum am ajuns aici, dar în această secundă simt că zbor, nu cad. Ruby mă iartă. Ea mă iartă și vrea să rămână în viața mea.

În clipa următoare își eliberează gura de pe mine și începe să-mi descheie cămașa.

– Ce faci?", întreb eu aspru.

– Dezbracă-te.

Continuă până când ultimul nasture este desfăcut și îmi vede clar partea superioară a corpului gol. Își mușcă buza inferioară și îmi atinge burta, mai întâi cu ezitare, apoi cu mai multă îndrăzneală. Privirea cu care îmi devorează trupul mă face să mă simt recunoscător pentru toate orele suplimentare de antrenament pe care le-am făcut în ultima lună.

Când Ruby se apleacă și îmi sărută o dâră pe stomac, inspir brusc. Apoi, brusc, îi simt limba pe inghinalul meu și mă îndrept pe ambii coate. – Ce faci?

Se uită la mine prin pleoapele pe jumătate coborâte. – Nu asta fac cuplurile când se împacă?

– Asta suntem noi?

– Ei bine, nu vei fi prietenul meu bonus. Nu am chef de așa ceva.

Zâmbesc. – Prieten bonus?

– Știi ce vreau să spun.

– Cum poate o persoană să aibă un IQ la fel de mare ca al tău și apoi să rostească un cuvânt precum "prieten bonus" cu toată seriozitatea? murmur amuzat și primesc un pumn în stomac care mă face să gem dureros. – Îmi plăcea mai mult când îți foloseai limba.

Încă o lovitură, apoi se apropie din nou de mine până când fața ei este la o palmă de a mea. – Chiar crezi că ar trebui să fii din nou atât de obraznic acum?

Simt că în orice clipă inima îmi va zdrobi pieptul. Ruby stă cu picioarele largi deasupra mea, cu partea superioară a corpului lipită de al meu și cu nasturii bluzei ei zgâriindu-mi ușor pielea. Erecția mea se presează aproape dureros pe

țesătura pantalonilor și închid ochii pentru scurt timp când Ruby își mișcă șoldurile.

Le vreau.

Îmi doresc mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva până acum.

– Sunt tot ce vrei tu, spun eu, cu gândul la fiecare cuvânt – prieten, prieten bonus, orice. Nu-mi pasă ce spun părinții mei sau ce va fi în viitor. Ruby are dreptate – avem acum. Și nu mai pot nega nici măcar pentru o secundă ce simt pentru Ruby.

– Chiar totul? șoptește ea.

– Totul, repet, trecându-mi mâinile pe coapsele ei. Ceva se aprinde în ochii verzi-mușchi de mușchi ai lui Ruby. În timp ce îi mângâi interiorul coapselor cu degetele mari, ea gâfâie în mod audibil. Un zâmbet triumfător mi se furișează pe buze. Este sensibilă ca naiba. Repet atingerea, de data aceasta și mai sus. Ruby își închide ochii. Arată minunat cu părul ei ondulat, genele lungi și întunecate și bluza drăguță cu o fundă la guler. Mi-ar plăcea să trag de panglica neagră, dar nu îndrăznesc. Dacă vrem cu adevărat să trecem la nivelul următor, las-o pe ea să facă următorul pas.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Ruby se aplecă înainte până când gura ei se apropie de urechea mea. În clipa următoare, își trece buzele de-a lungul cochiliei urechii mele până jos și îmi ia lobul urechii între dinți. Corpul meu reacționează violent la ea: Mi se face pielea de găină peste tot și aproape că mă simt amețită de excitare. Ea continuă să mă tachineze, trăgând o dâră de sărutări pe gâtul meu și sugându-mi în cocul gâtului.

Am rostit un blestem tăcut.

Ruby se desprinde de mine și se uită la mine cu seriozitate. – Nu-ți place?

– Da, așa e. Vocea mea sună aspră și zgâriată de dorință. – Da, îmi place.

Am vrut să îi acord timp și să nu o grăbesc, am vrut să am răbdare și să mă comport ca un gentleman, dar... nu mai pot. Vreau să îi arăt ce îmi face ea mie. Cu mâinile tremurânde îi strâng fața și îmi apăs buzele pe ale ei. Ruby geme de surpriză când mă rostogolesc și o prind sub mine. În momentul în care îmi apăs erecția pe ea, ea gâfâie în gura mea și mă zgârie pe spate. Dacă e deja așa, abia aștept să fiu în ea.

În secunda următoare îmi șterge cămașa de pe brațe până când aceasta cade pe podea, lângă pat. Mâinile ei se plimbă pe spatele meu, la început ezitant, apoi îmi zgârie ușor cu unghiile de-a lungul coloanei vertebrale până când ajunge la fundul meu și îl strânge ferm.

– La naiba, Ruby, mârâi eu.

– Îmi doream să fac asta de atâta timp, se întoarce ea și îl pălmuiește. Las un râs fără suflare la gâtul ei și o mușc ușor ca pedeapsă. Ea răspunde înfășurându-mi ambele picioare în jurul taliei și apăsându-se mai tare împotriva mea. Doamne, o să mă omoare.

Mă aplec puțin pe spate și apoi iau între degete panglica fundiței de pe gulerul ei. Mă uit în ochii ei în timp ce o trag încet spre ea. Ruby înghite în sec și privește ca hipnotizată cum desfac nasturii. Se așează în picioare, astfel încât să pot să-i șterg țesătura de pe umeri. Nu știu unde arunc bluza, pentru că acum nu mai am ochi decât pentru Ruby. Lumina lanternei de afară aruncă câteva dungi strălucitoare pe pielea

ei și pe sutienul de culoarea pielii pe care îl poartă. Ruby are un corp frumos, curbat și moale, cu un bust amplu. La școală poți spune că Ruby știe exact ce vrea – faptul că pare să fie la fel și în pat mă face să am gâtul uscat.

Mă aplec și îi răspândesc o serie de sărutări pe decolteu. O apuc de sâni și îi mângâi, provocând un oftat surprins din partea lui Ruby. Mi-ar plăcea să-i smulg restul hainelor de pe corp și să mă afund în ea, dar mă abțin.

Este pentru prima dată. Vreau ca amândoi să ne putem aminti peste ani cât de frumos a fost.

Așa că nu mă grăbesc în timp ce îi explorez partea superioară a corpului. Iau fiecare petic de piele între buze și dinți, îi ling sânii și îi strâng mai tare. Mă deplasez mai jos și îmi trec dinții peste cutia toracică. Gâfâielile ei ușoare și felul în care se încordează sunt ca niște instrucțiuni pentru corpul ei. Când ajung la talia ei, ea își îngroapă degetele în părul meu. Îmi ridic privirea spre ea, întrebător. Mă are în palmă, doar ea decide ce se va întâmpla în continuare.

– Continuă, șoptește ea abia dacă se aude.

Asta e tot ce am nevoie.

Mai întâi îi scot pantofii, apoi șosetele. Ruby mă privește, cu un ușor zâmbet pe buze. În cele din urmă, îi deschid pantalonii și o ajut să îi dea jos de pe picioare. Apoi este întinsă în fața mea în lenjerie intimă, iar eu îmi țin respirația. Nu știu ce am făcut ca să merit asta. Nu știu ce să fac. Poate că e ceea ce oamenii numesc karma. Ca și cum, *hei, totul în viața ta e nașpa? Uite, primești cea mai bună fată din lume pentru asta. Te iartă și te place și te lasă să o dezbraci chiar dacă nu meriți asta.*

Sau așa.

Oricare ar fi motivul pentru care Ruby îmi permite să fac asta, îi voi arăta cât de mult o prețuiesc.

Mă aplec și îi sărut o dâră pe picioare. Acum nu mai gândesc, ci doar simt. Îmi mut ambele mâini spre șoldurile lui Ruby. Îi mângâi ușor părțile laterale, îmi alunec mâna peste stomacul ei și până la talia chiloților. Respirația lui Ruby devine mai rapidă și mai greoaie.

Continuă, îmi răsună în cap un ecou al cuvintelor ei.

Eu continui. Îmi agăț degetele sub chiloții ei și îi trag în jos. Ea stă goală în fața mea și nu mai pot gândi limpede. Nu ezit nicio secundă, ci încep să fac o urmă tachinătoare de-a lungul inghinală ei. Când îmi apăs gura pe mijlocul ei, Ruby înjură cu voce tare. Își îngroapă din nou mâinile în părul meu și, pentru o clipă, nu știu dacă vrea să mă îndepărteze sau chiar să mă apropie. Îmi mișc gura, apăs un sărut pe căldura ei. Când îmi las limba să alunece, ea se zbate și eu îi pun o mână pe stomac pentru a o ține aproape. Mă bucur de felul în care își zgârie degetele pe scalpul meu, arătându-mi unde mă vrea și cu ce intensitate. În timp ce respirația ei se accelerează și picioarele i se înăspresc, îi strecor un deget în căldura ei umedă. O sug și îmi mișc degetul încet și constant. Nu trece mult timp până când Ruby îmi strigă numele și se răsucește sub mine.

Continui să o ling și să o sărut până când tremurăturile care îi străbat corpul slăbesc. Este complet fără suflare când, în sfârșit, mă desprind de ea și alunec pe pat ca să o privesc. Părul îi este ciufulit și obrajii îi sunt înroșiți. Se uită fix la tavan și are nevoie de câteva minute pentru ca respirația ei să revină la normal.

Apoi își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și îmi zâmbește.

– Trebuie neapărat să faci asta din nou, spune ea.

Îi întorc zâmbetul și, în același timp, mă hotărăsc ferm să petrec o noapte întreagă cu capul între picioarele lui Ruby la un moment dat.

– Gura ta isteață va fi utilă acolo jos.

Dând din cap, mă uit la ea și apoi îi apăs un sărut ușor pe buze. Ruby nu permite ca sărutul să rămână superficial. Dimpotrivă, mă trage mai aproape de ea și îmi pătrunde gura cu limba. Sunt surprins de modul furtunos în care mă sărută. Se pare că îi place să se guste pe buzele mele. Îmi înfășoară un picior în jurul meu și se împinge împotriva mea. O furnicătură fierbinte îmi străbate tot corpul și gem în gura ei și îmi împing șoldurile înainte, stârnind un ușor – Oh din partea lui Ruby. În clipa următoare, mâinile ei sunt pe cureaua mea. Mișcările ei sunt necoordonate și conduse de poftă. Îmi face o plăcere incredibilă să o experimentez astfel.

După ce mi-a deschis pantalonii, vrea să-i împingă în jos, dar o opresc. – Așteaptă, murmur eu și îmi scot portofelul din buzunarul de la spatele pantalonilor. Îl deschid și scot prezervativul care se află înăuntru. Îl pun lângă pernă și apoi îmi scot pantalonii și șosetele. Arunc totul lângă pat, imediat după care mă întorc peste Ruby. Îmi strecor mâna pe sub spatele ei și îi desfac catarama sutienului. O ajut să îl dea jos și apoi nu mai există nici măcar un milimetru de țesătură între noi. Ruby geme încet în timp ce eu îi prind sânul cu o mână și încep să-l mângâi.

Îmi place felul în care Ruby reacționează la fiecare atingere a mea. Nu am mai fost niciodată cu o fată ca ea.

Reacțiile ei mă excită atât de tare încât abia pot suporta. Când bagă mâna pe sub materialul boxerilor mei și mi-i strecoară pe fund, aproape că mă înnebunește.

– Cum mă dorești? murmur eu și mă îndrept cu sărutul spre fața ei. Îi dau părul la o parte din frunte și îmi trec degetele peste maxilarul ei. Vreau să-i arăt cu fiecare atingere cât de mult înseamnă pentru mine.

– Și uite așa, Ruby îmi răspunde în șoaptă și mă mângâie tandru pe spate. Dau din cap și întind mâna după folia de plastic. Mâinile îmi tremură în timp ce înfășor prezervativul pe mine. Ruby se îndreaptă pe ambii coate și îmi urmărește fiecare mișcare cu o curiozitate sclipitoare în ochi. Fără să mai stau pe gânduri, întind mâna ei și i-o înfășor în jurul arborelui meu. Acesta se crispează în mâna ei și Ruby mă privește cu ochii negri. Cu grijă, ne mișc mâinile în sus și în jos și o strâng. Ea înghite cu greu. Îi dau drumul la mână și ea începe să o miște singură, la început cu precauție, apoi din ce în ce mai încrezătoare. Când strânge exact în locul potrivit, gâfâi.

– Ruby..., șoptesc eu.

În clipa următoare îmi dă drumul și se întinde din nou.

Părul ei negru este întins ca un evantai pe perna albă, ochii ei verzi scânteiază ca într-un vis în timp ce îi acopăr trupul cu al meu și îi ocup spațiul dintre picioare. Aproape că se întâmplă de la sine, alunec vârful în ea și îmi țin respirația în timp ce Ruby suspină sub mine. Este incredibil de strâmtă, dar suficient de umedă încât să îndrăznesc să împing înainte cu grijă. Îi ating obrazul, trecându-mi degetul mare peste buza ei inferioară înainte de a-mi apăs gura pe a ei. O sărut încet și plin de sentimente în timp ce mă retrag puțin din ea

și apoi o penetrez mai departe cu o împingere ușoară. În acel moment exact, Ruby își schimbă unghiul șoldurilor – și rezistența dispare. Mă afund în ea până la rădăcină și gemem amândoi. Un gând vrea să-și croiască drum la suprafața conștiinței mele, care se suprapune cu sentimente, dar nu pot să-l cuprind cum trebuie. Nu mai este loc în capul meu. E plin de Ruby, gustul și căldura ei mă înconjoară. Mă împing din nou, iar Ruby dă un oftat fără suflare. Îmi înfășoară un picior în jurul taliei, iar eu o strâng de coapsa ei.

Se simte atât de perfect, încât mi-aș fi dorit să fi făcut asta mai devreme, în loc să o lăsăm să ne stea în cale. Îmi înfigeam degetele în coapsa ei, ținând-o pe loc în timp ce încercam să găsesc un ritm rezonabil de constant. Mâinile lui Ruby sunt peste tot pe mine, se apleacă și îmi sărută pieptul, împingându-se spre mine cu fiecare împingere, de parcă nu se mai satură de mine. Și eu simt la fel. Se simte atât de bine încât îmi este al naibii de greu să nu-mi pierd controlul mișcărilor.

– Tremuri, șoptește ea și mă mângâie pe spate până sus. Se ține de umerii mei în timp ce eu sug locul din spatele urechii ei și mă împing încet în ea.

– Pentru că trebuie să mă controlez.

– Acesta este James Beaufort, cel care distruge paturile cu apă în timpul sexului? întreabă ea fără suflare.

Îi mușc gâtul. – Ți-am spus că nu e un pat cu apă.

Ruby ignoră ceea ce spun și îmi înfășoară și al doilea picior în jurul meu. Își mișcă șoldurile pentru ca eu să alunec mai adânc în ea. Gem și, aproape de la sine, corpul meu îi urmează invitația indirectă. Îi înfășor o mână în jurul gâtului lui Ruby și o țin strâns ca să nu se dea cu capul de pat. Apoi o

penetrez, mai tare și mai repede decât înainte. Ruby mă zgârie pe spate și cu fiecare dintre atingerile ei mă face să-mi pierd treptat controlul. Nu trece mult timp până când căpătâiul se trântește audibil de perete și nu mai pot să reprim sunetele care îmi ies din adâncul pieptului. Respirația lui Ruby se accelerează, iar unghiile ei se înfige în pielea mea. Ochii ei sunt închiși, dar trebuie neapărat să văd ce i se întâmplă în acest moment.

– Uită-te la mine, am oftat.

Se conformează dorinței mele și ochii noștri se întâlnesc. Conexiunea dintre noi este mai intensă ca niciodată. Nu-mi mai pot întoarce privirea, iar Ruby pare să simtă același lucru. Ne mișcăm la unison, ca și cum am fi fost făcute pentru acest scop. Mă împing în ea, din nou și din nou, până când ating un punct în interiorul ei care o face să geamă tare. Mușchii ei se strâng în jurul meu și, dintr-o dată, e prea mult. Patul nu scârțâie suficient de tare pentru a ne îneca sunetele în timp ce ajungem la orgasm împreună. Lumea mea explodează și ceea ce rămâne este un univers de stele și lumini colorate, cu loc doar pentru Ruby.

30

Ruby

– Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme. James îmi trece un deget de-a lungul coloanei vertebrale, iar eu tremur.

– De ce?

Mă întind cu capul pe pieptul lui și îi mângâi burta tare, pierdută în gânduri. Picioarele noastre sunt împletite și suntem încă dezbrăcați, deși James a întins pătura peste noi.

– Pentru că atunci aș fi fost mai blândă, murmură el și își apasă buzele pe linia părului meu.

– Cred că te-ar fi speriat și atunci ai fi fugit.

– Eu nu aș fi făcut-o. Aș fi fost doar mai atent.

Îmi dau capul pe spate și mă uit la fața lui. Între sprâncene i s-a format o încrețitură – pare foarte îngrijorat.

– Dar nu am vrut să fie blând și atent.

Un colț al gurii i se ridică ușor și o sclipire întunecată îi intră în ochi. Dispare la fel de repede cum a apărut. – Poate că m-aș fi gândit să schimb locul. Nu ar trebui să-ți pierzi virginitatea într-o cameră de cămin cu un pat care scârțâie.

Mă ridic indignată. Timp de o fracțiune de secundă, privirea lui James poposește pe sânii mei, dar apoi mă privește din nou imediat în față. – Alo? Dacă e să-mi pierd virginitatea undeva, va fi la Oxford.

El dădu din cap zâmbind. În clipa următoare mă prinde de coate și mă trage înainte până când cad peste el. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă strânge cu putere împotriva corpului său cald. – Ești nebună, Ruby Bell.

Puțin, poate, sunt de acord cu el în mintea mea.

Dar totul părea corect. James și cu mine – poate că nu va fi niciodată ușor pentru noi și poate că tatăl lui James va continua să facă tot ce poate pentru a mă face să dispar din viața fiului său, dar eu sunt gata să lupt pentru James. Ceea ce este între noi este special. Am știut asta încă de astăzi, iar în felul în care mă privește și mă atinge, simt că simte același lucru. Vom reuși. Nu am fost niciodată atât de sigură de ceva.

– Cum a fost cu tine? întreb după un timp, fără să-l privesc în ochi.

– Hm?

Mă concentrez asupra modelului pe care îl desenez pe stomacul lui. – Adică... cum a fost prima dată?

Lasă aerul să iasă audibil și burta i se scufundă sub mâna mea. – Chiar vrei să știi?

Acum mă uit la el. – Bineînțeles că te uiți.

– A fost în regulă. Aveam paisprezece ani, eram beat și destul de distrus.

– Paisprezece? Oh, Doamne, atunci a practicat timp de peste patru ani. Prefer să nu mă gândesc cu câte fete s-a culcat ca să fie atât de bun la asta.

– Wren și cu mine am făcut un pariu, așa că am făcut-o. A durat aproximativ două minute și nu m-am simțit bine.

– Atunci probabil că nu ești persoana potrivită pentru a da sfaturi pentru o deflorare reușită, spun eu liniștită.

– Dacă îți vei spune vreodată povestea, sper că aceasta va ieși mai bine.

Îi apăs un sărut pe piept... – Absolut. A fost perfect.

Nu înțeleg de ce, dar mi se pare absolut normal să stau aici, întinsă cu el. Ca și cum locul meu ar fi chiar aici. Nu m-am mai simțit atât de bine de săptămâni întregi și nici măcar

pulsațiile ușor dureroase dintre picioare nu mă deranjează. Am vorbit serios ce am spus: A fost perfect. Și nu mi-aș fi putut imagina un loc sau un moment mai bun pentru asta.

– Azi-dimineață păreai total supărată, spune James brusc, punându-mi instantaneu bețe în roate.

– Interviul a decurs foarte prost, murmur eu.

Gura lui se plimbă din nou pe linia părului meu și îmi atinge fruntea. – Cei doi lectori erau niște idioți. Cred că asta e șmecheria lor, să-i facă pe candidați să se simtă în mod deliberat nesiguri. Sunt sigură că ai fost grozav. Spune asta cu atâta siguranță încât aproape că o cred și eu. Dar numai aproape.

– Chiar nu știu. Am răspuns complet greșit la singura întrebare. Am observat clar că nu le-a plăcut ce am spus.

– În ce sens?

Dimineața îi povestesc despre dezastru.

– Așa cum am spus, sunt sigur că asta este escrocheria lor. Nu vă faceți atâtea griji. Dacă tu nu ajungi la Oxford, nimeni nu va ajunge. Pare mai încrezător decât mă simt eu, dar mă simt bine să vorbesc cu cineva despre asta. Mai ales pentru că James știe cât de mult înseamnă Oxford pentru mine.

– Mulțumesc că ați spus asta.

Ca răspuns, mă sărută pe gură. Îmi trebuie un efort pentru a nu mă pierde în el, dar la un moment dat îmi trag capul înapoi și îl întreb: – Cum a fost cu tine?

Scoate un bâzâit greu de interpretat și, deodată, are din nou privirea aceea pe față care apare întotdeauna de îndată ce apare subiectul *Beaufort*, Oxford sau viitorul său. Pare fără speranță. Și asta mă doare inima.

– Vorbește cu mine, șoptesc eu.

James îmi întoarce privirea întunecată. În cele din urmă, se îndoaie și respiră adânc. – Știu că Oxford este cel mai important lucru pentru tine, așa că îmi este greu să vorbesc despre asta cu tine dintre toți oamenii, dar... cred că acest circ este atât de stupid.

Încerc să nu las să mă lovească. Nu toată lumea are aceleași vise și obiective. Faptul că James se simte astfel nu are nimic de-a face cu mine, ci doar cu el însuși.

– Când am fost la interviul de mai devreme... Totul a trecut pe lângă mine. Ca într-un film alb-negru pe care îl derulezi înainte și sunt singurul care nu se mișcă din loc.

– Dacă chiar nu vrei să studiezi aici sau să te alături companiei părinților tăi, ce ai prefera să faci?

El dă din cap și văd panică în privirea lui. – Te rog să nu mă întrebi asta.

– De ce nu? Îi mângâi obrazul și simt cât de aspră este pielea de acolo. Îi iese puțină barbă, pe care sunt sigură că o va rade dimineață. Sunt sigură că James arată grozav cu o barbă de umbră.

– Ai avut deja dreptate când ai spus că nu știu ce vreau de la viață. Nu-mi fac griji cu privire la ceea ce aș putea face, pentru că, dacă îmi permit să visez, nu fac decât să devin mai deprimant după aceea.

Încă mai crede că nu are nicio șansă de a decide singur cum ar trebui să fie viața lui. Dar cum ar putea, când o asemenea moștenire îl așteaptă și stă ca o povară uriașă pe umerii lui?

– Visele sunt importante, James, îi șoptesc eu.

– Atunci tu ești visul meu.

Pentru o clipă îmi taie respirația, dar îmi dau seama repede că este doar o încercare leneșă din partea lui de a nu fi nevoit să reacționeze la ceea ce am spus. – Din păcate, nu funcționează așa.

Îmi zâmbește ironic. – Ar fi fost prea ușor.

– Ce vă place? Ce vă pasionează?

Trebuie să se gândească la asta pentru o clipă. Îl simt cum se încordează deodată și îi sărut pieptul, ca și cum i-ar spune că e în regulă și că nu se grăbește.

– Îmi place sportul, începe el în cele din urmă cu ezitare. – Și literatura. Arta. Muzica bună. Oh, și mâncarea picantă. Mâncarea asiatică picantă, mai exact. Mi-ar plăcea să merg la Bangkok și să încerc tot felul de lucruri în piețele stradale de acolo.

Zâmbesc pe pielea lui. – Ceva de genul lăcuste prăjite?

– Exact asta. Încet-încet, tensiunea scade din nou.

– Totul sună ca și cum ar fi posibil.

– Acestea sunt lucruri pe care le faci atunci când ai o vacanță, nu ceva ce ai putea considera un obiectiv de viață.

Îl mângâi pe burtă în cercuri blânde. – Este un început. Poți face toate astea dacă nu te mai încurci așa.

James nu spune nimic.

Îmi vine o idee. Fără să mai stau pe gânduri, mă ridic și îmi caut lenjeria intimă pe podea. Găsesc totul în imediata vecinătate a patului și mă strecor mai întâi în chiloți, apoi în sutien. Descopăr o cămașă gri a lui James pe scaunul de lângă birou. O îmbrac și apoi mă uit în jurul biroului.

– Ce faci? întreabă James în spatele meu. Îi iau caietul negru cu B curbat și un pix înainte de a mă întoarce spre el. Și-a pus și el boxerii la loc.

– O să facem o listă acum, îi răspund și mă urc înapoi în pat cu caietul.

James se uită la mine întrebător. Bat la locul de lângă mine. Patul este încă cald, iar mirosul lui James mă înconjoară. Încet și cu o privire suspicioasă vine spre mine. Salteaua se scufundă sub greutatea lui când se așează.

Mă aplec peste el și aprind lampa de lângă pat. Apoi îi deschid caietul de notițe pe poala mea.

– Ori de câte ori mă simt rău, fac liste. Chiar și când eram copil, acest lucru m-a ajutat să rămân motivat și să îmi păstrez mintea limpede. Chiar și atunci când lucrurile nu merg atât de bine, explic. – Aleg citate inspiraționale sau scriu lucruri pe care vreau neapărat să le fac sau să fac o diferență în lume mai târziu sau altceva. Ridic stiloul. – De obicei îl fac puțin mai colorat, dar acesta va trebui să fie suficient.

Suspiciunea dispare din privirea lui și începe să zâmbească. – Vrei să-mi faci o astfel de listă?

Dau din cap. – Poate că te va motiva și atunci.

Se uită la pagina albă a caietului său și în cele din urmă dădu din cap. – Bine.

Zâmbind, am pus stiloul jos. Apoi scriu "To-do" cu litere mâzgălite în partea de sus, în centru. Subliniez titlul cu o linie ondulată. Apoi scriu 1. Călătoresc la Bangkok. Mă uit la James cu expectativă. – Ce vreau să scriu în continuare?

Își frecă bărbia gânditor.

– Ar putea fi orice, îi reamintesc eu.

– Vreau să continui să joc lacrosse, spune el în cele din urmă cu voce scăzută.

– Oh, da, murmur și notez al doilea punct de pe listă. Chiar lângă el, desenez o mică crosă de lacrosse și tricoul lui James cu numărul 17. Când îmi ridic din nou privirea, privirea lui este atât de caldă încât îmi trezește un furnicăt în stomac.

– Deci, ce urmează?

Din nou, are nevoie de un moment de gândire. Nu vreau să-l forțez, așa că aștept cu răbdare.

– Vreau să citesc mai mult, spune el. – De asemenea, în afara genului meu obișnuit.

– Ce citiți de obicei?

– Cărți de referință pe care mi le dă tatăl meu. Biografii ale unor antreprenori de succes. Se încruntă. – Dar sunt mult mai multe. De exemplu, aș vrea să-mi încerc mâna la mangas. Îmi zâmbește semnificativ.

– Aș putea întocmi o listă de recomandări pentru tine, spun și îi întorc zâmbetul.

– Aș devora imediat tot ce se află pe ea.

Zâmbind, mă aplec asupra listei și notez 3. Citesc mai mult și mai divers. – Ce altceva?

James înghiți în sec. – Bineînțeles că aș vrea să fac ceva profesional care să mă împlinească. Nu știu încă ce ar putea fi asta sau dacă este posibil, dar... – Ridică din umeri. Pare că ar vrea să spună mai mult, dar nu-și permite să o facă. Las stiloul jos și îi cuprind obrazul. Îi mângâi tandru pielea caldă cu degetul mare și, în cele din urmă, mă aplec să îl sărut. El închide ochii și oftează încet.

– Orice este posibil, James, îi șoptesc și mă aplec din nou pe spate. Iau stiloul și scriu 4. găsesc împlinirea profesională. Apoi mă uit cu atenție la munca mea.

– Încă mai lipsește un punct, spune James brusc și se întinde spre caiet. Îmi ia stiloul și scrie ceva.

– Terminat, murmură el și ține cartea în fața lui. Alunec lângă el până când coapsa mea goală îl atinge pe al lui și citesc ceea ce a adăugat.

5. rubin

Îmi țin respirația și mă uit înainte și înapoi între listă și James.

– Când ești cu mine, simt că pot face orice, spune el cu asprime. – De aceea, cu siguranță faci parte dintr-o listă care este acolo pentru a mă face fericit.

Nu știu ce să spun. Așa că mă urc în poala lui și îi înfășor brațele în jurul gâtului. El își pune mâna la ceafă și mă sărută. Ne afundăm împreună în perne, cu gurile noastre unite și cu visele lui în mâinile noastre.

31

James

Cea mai bună noapte din viața mea, de departe, se termină, din păcate, la un moment dat. Ruby și cu mine am încercat să petrecem o noapte albă, dar am adormit pe la patru dimineața, doar pentru a ne trezi trei ore mai târziu gândindu-ne că am dormit prea mult și că părinții lui Ruby ar putea fi deja în fața ușii. Din fericire, a fost o alarmă falsă, dar nu mai avem mult timp la dispoziție.

Mi se pare incredibil de dificil să o las pe Ruby să meargă în camera ei. Nu vreau să-mi iau rămas bun de la ea, o tot trag spre mine și o sărut ca și cum nu aș mai vedea-o cel puțin o lună de zile. Și totuși, ne întâlnim din nou mâine, cel târziu la școală, și poate chiar diseară, dacă reușesc să plec de acasă. Șansele sunt de fapt destul de mari: faptul că am fost invitat la St Hilda's echivala cu o insultă la adresa tatălui meu. Chiar a sugerat ca eu și Lydia să facem schimb de locuri, pentru că, spre deosebire de mine, ea a primit o invitație de la Balliol. Cuvinte precum – rușine și – bun de nimic încă îmi bâzâie în cap. Nu cred că îi pasă cum au decurs conversațiile mele.

Dis-de-dimineață devreme sunt luat de Percy. Îmi ia valiza și o pune în portbagajul Rolls-Royce-ului înainte de a se urca din nou în mașină și de a o lua pe Lydia. Peretele despărțitor este ridicat și difuzorul este oprit, se pare că nu are chef să vorbească cu mine. Acest lucru îmi convine foarte bine, deoarece îmi oferă încă o șansă să mă uit pe lista lui

Ruby. Nu știu cât de realist este ceea ce este pe ea, dar cel puțin îmi va aminti mereu de noaptea trecută.

Îmi pun cămașa gri pe care Ruby a purtat-o până în această dimineață și mirosul ei se agață de mine. Simt că încă îi simt gustul pe limbă și mi se face pielea de găină când mă gândesc la felul în care mi-a gemut numele. Îmi doresc atât de mult să fac asta din nou. De preferință chiar acum.

Când Lydia se urcă în mașină cu mine, vede imediat că ceva s-a schimbat. Cu ochii întredeschiși, se uită în jos la mine și apoi înapoi la fața mea. Apoi, un zâmbet cunoscător i se întinde pe față. – 'Arăți de parcă ai avut o noapte grozavă. Ea mă cunoaște prea bine.

Am împăturit din nou lista și am pus-o înapoi în portofel. Înlocuiește cartea de vizită "du-te dracului" pe care am rupt-o și am aruncat-o când eram încă în cămin.

– Primesc detalii?

Întrebarea mă surprinde. Chiar dacă Lydia mi-a mărturisit zilele trecute despre domnul Sutton, de obicei nu suntem foarte deschise una față de cealaltă în privința vieții noastre amoroase.

Mă uit la ea cu scepticism. – De când te interesează ce fac eu noaptea?

Ea ridică din umeri. – Din moment ce Ruby este cea cu care te-ai prostit.

Cuvântul "a se săruta" pare total nepotrivit pentru ceea ce este între mine și Ruby. – În primul rând, cine spune că am petrecut noaptea cu Ruby? Și în al doilea rând, am crezut că nu o poți suporta.

Lydia își dădu ochii peste cap. – În primul rând, nu sunt proastă. Și în al doilea rând, îmi place de ea dacă îți place de ea. Simplu ca bună ziua.

– Asta e bine. Pentru că eu cred că în viitor nu le veți vedea doar la școală.

Lydia rămase cu gura căscată. – Devii serios cu ea?

Nu mă pot abține din zâmbetul care mi se așterne pe față. În momentul următor, Lydia mă lovește de braț. – Nu-mi vine să cred asta! James!

– Ce?

– Dacă află tata despre asta, o să înnebunească, spune ea clătinând din cap. Mâna ei este încă pe brațul meu. O strânge scurt. – Dar tu pari foarte fericită. Mă bucur pentru tine.

Nu am știut că va fi așa. Nu știam cum mă voi simți când voi fi îndrăgostită sau că doar gândul la Ruby îmi va face inima să bată cu putere. Mi-ar plăcea să-i spun lui Percy să se ducă direct la ea, pentru că mă tem că nu mai suport să stau o secundă fără ea.

– Ce se întâmplă de fapt cu Percy? întrebă Lydia brusc, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Vorbește mai încet decât înainte și face semn cu capul spre cabina șoferului.

– Nu știu.

– Nici măcar nu m-a întrebat cum a mers, mormăie ea.

– Poți să-mi spui, mă ofer eu, dar Lydia strâmbă din nas.

– Ești amuzant când ești îndrăgostit.

Eu doar fac o grimasă.

Ne petrecem restul drumului într-o tăcere amiabilă. Lydia tastează la telefonul mobil, iar eu mă uit pe geam gândindu-mă la noaptea trecută. Când ajungem acasă, mă plimb în

jurul mașinii pentru a-l ajuta pe Percy cu valizele. El mă oprește cu un gest din mână și mă privește serios.

– Ar trebui să intrați, dle Beaufort. Nu mi-a mai vorbit atât de aspru de când am vărsat Coca-Cola pe scaunul din spate nou instalat, când aveam șapte ani. Percy se uită înainte și înapoi între mine și Lydia, apoi înghite în sec și se întoarce spre valize. Lydia și cu mine ne uităm una la alta, confuze, și urcăm treptele până la intrare.

– Ce e în neregulă cu el? șoptește Lydia, deși deja nu ne mai auzim.

– Nu știu. Ai vorbit cu tata de ieri?

Ea dă din cap. Deschid ușa și intru în holul de la intrare alături de ea. Lydia își lasă geanta pe măsuța din spatele ușii, în timp ce Mary, una dintre ajutoarele noastre casnice, intră în hol. Când ne vede, devine albă ca varul. Sunt pe punctul de a o saluta când se întoarce și se grăbește spre salon. Lydia și cu mine mai schimbăm o privire. Împreună traversăm holul și intrăm în camera în care a intrat Mary.

Tata stă în fața șemineului. Este cu spatele, dar pot vedea că ține în mână un pahar cu un lichid maro deschis, deși nu este încă amiază. Focul din șemineu trosnește încet și Mary îi murmură ceva înainte de a dispărea din nou cu pași repezi.

– Tată? întreb.

Se întoarce, cu fața inexpresivă, așa cum mă obișnuisem. Cu toate acestea, mă cuprinde un sentiment rău când îi văd inelele de sub ochi.

– Stai jos. Arată cu mâna spre canapeaua cu învelișul de catifea verde, în timp ce se îndreaptă spre fotoliul de lângă ea.

Nu vreau să stau jos. Vreau să știu ce naiba se întâmplă. Lydia ia loc, în timp ce eu continui să stau în picioare la intrarea în salon și să mă holbez la tatăl meu. El pune paharul pe masă și dă pe gât restul de scotch care se află în el. Apoi îl așează pe măsuța laterală.

– Stai jos, James. E un ordin, nu mai e o rugăminte. Dar nu mă pot mișca. Tensiunea este prea mare. Ceva s-a întâmplat, am simțit-o din momentul în care am intrat în casă.

– Unde e mama? întrebă Lydia. Încă sună forțat veselă, de parcă ar vrea să mai dreagă busuiocul dintre mine și tata. Dar trebuie să știe și ea că ceva nu este în regulă aici.

– Mama ta a avut un atac cerebral.

Tatăl meu stă întins în fotoliu, cu brațele pe spătar și picioarele încrucișate, astfel încât glezna i se sprijină pe genunchi. Expresia lui este de oțel. Imperturbabilă. Exact ca întotdeauna.

– Asta... ce... ce vrei să spui? bâlbâi Lydia.

– Cordelia a avut un atac cerebral. El repetă cuvintele ca și cum le-ar fi repetat. – Ea a murit.

Lydia își pune mâinile la gură și suspină. Mă simt ca și cum nu aș fi cu adevărat prezent. Mintea mea s-a separat de corpul meu și privesc scena dintr-un loc complet diferit.

Tata continuă să vorbească, dar eu nu înțeleg decât fragmente de cuvinte.

Vasul s-a spart... a venit prea târziu... spitalul... nu mai e nimic de făcut pentru ea.

Gura i se mișcă, dar cuvintele lui se amestecă cu sunetul plângăcios pe care îl scoate Lydia. Acestuia i se alătură un alt sunet. Un oftat rapid și puternic.

Cred că vine de la mine.

Îmi apăs ferm mâna pe piept și încerc să mi-o reprim. Nu funcționează. Respir din ce în ce mai repede, dar tot par să k primesc un aer . Toate sfaturile pe care le-am citit pe internet despre panică nu mă pot ajuta în acest moment. Corpul meu intră pe pilot automat și mă face să transpir rece.

Mama e moartă.

Ea este *moartă*.

Tatăl meu nu face nici o față. Poate că este o glumă proastă până la urmă. Ca pedeapsă pentru că nu am fost invitat la Balliol.

– Când? spun eu, respirând greu. Mă simt amețită. Pământul de sub picioarele mele se cutremură. Trebuie să mă țin de undeva, dar nu mai știu cum să poruncesc brațelor mele să se miște.

Tatăl meu se uită la mine, cu privirea lui insesizabilă. – Luni după-amiază.

Inima mea. Este garantat că se va opri sau va exploda în pieptul meu în orice moment. La început nu realizez ce a spus tatăl meu, pentru că sunt prea ocupat să încerc să bag aer în plămâni. Dar, după câteva respirații întrerupte, înțeleg sensul cuvintelor sale.

Luni după-amiază.

Astăzi este miercuri.

– Permiteți-mi să rezum, spun cu o voce tremurândă. – Mama a avut un atac cerebral acum două zile și ne spui abia acum?

Nu ar trebui să pun această întrebare. Mai degrabă, ar trebui să mă duc la sora mea și să o iau în brațe. Ar trebui să plângem împreună. Dar nu mi se pare adevărat. Încă mă simt

ca și cum nu mi se întâmplă cu adevărat mie – se întâmplă altcuiva care a câștigat pentru scurt timp putere asupra corpului meu, iar eu doar privesc. Neputincioasă și complet uluită.

Tata își bate cu degetele pe spătarul scaunului. – Nu am vrut să strici interviurile.

Nu pot explica ce se întâmplă în continuare. E ca și cum un fulger îmi lovește capul. În clipa următoare sar spre tatăl meu și îi dau cu pumnul în față. Lovitura mea este atât de violentă încât scaunul se răstoarnă pe spate, iar eu și tatăl meu cădem la pământ. Lydia scoate un țipăt. Ceva se lovește de podea și se sparge. Din nou pumnul meu lovește fața indiferentă a tatălui meu. Sângele îi țâșnește din nas și un os din mâna mea se zdrobește periculos. Sunt cioburi peste tot în jurul nostru. Mâna mă arde și pulsează, dar totuși mai dau o lovitură.

– James, oprește-te! strigă Lydia.

Cineva mă apucă din spate și mă trage de lângă tatăl meu. Mă lupt împotriva strângerii ferme ca un animal sălbatic. Vreau să-l fac pe tatăl meu să plătească. Pentru tot.

Tata se ridică singur de pe podea cu ajutorul Lydiei. Îi curge sânge din nas și dintr-un colț al gurii. Își atinge fața cu degetele și se uită la roșu închis. Apoi se uită la Percy, care încă mă ține în spate. – Scoate-l de aici până se calmează.

Percy mă trage de mine și mă trage pe hol. Brațele lui sunt înfășurate atât de strâns în jurul pieptului meu încât nu mai pot respira. Mă târăște pe coridor, lovindu-se de o comodă și rupând altceva. Percy mă lasă jos afară. Mă întorc și vreau să mă întorc imediat în casă.

– Domnule Beaufort, încetează, spune Percy și mă apucă de umeri. Îi împing mâinile și îi dau o îmbrânceală în dreptul pieptului.

– Dă-te la o parte, Percy.

– Nu. Vocea lui este hotărâtă, iar degetele lui se înfing cu fermitate în țesătura jachetei mele.

– Ne-a ascuns-o. *Tu ai ținut-o departe de* noi, spun eu. Îl împing din nou. – Mama mea a murit și nu mi-ai spus. Cuvintele se simt ca un acid și, dintr-o dată, arsura este peste tot: în gură, în gât, în piept și în ochi. Vederea mi se încețoșează.

– Mama mea a murit.

O durere surdă se răspândește rapid în tot corpul meu. Mă doare atât de tare. Nu cred că pot rezista. Mă forțează să mă pun în genunchi și tot nu pot să respir cum trebuie. Mă ne oprește. Trebuie să reduc această durere la tăcere.

Mâinile îmi tremură atât de violent încât alunecă de pe haina lui Percy. În clipa următoare mă întorc și fug spre garaj.

– Domnule Beaufort!

Fac un gest disprețuitor cu mâna. Percy vine după mine în timp ce fug în garaj. Picioarele mele mă poartă până la mașină. Scot cheia din pantaloni cu mâini tremurânde și deschid ușa șoferului. Marginile vederii mi se întunecă și am senzația că voi cădea în orice moment. Dar nu contează. Pur și simplu nimic nu contează. Pornesc mașina. Percy stă chiar în fața ei. Nici asta nu contează. Am apăsat accelerația și el sare din drum în ultimul moment. Cu un scârțâit de cauciucuri, pornesc la drum în timp ce-mi șterg obrajii uzi cu dosul mâinii.

32

Ruby

Soneria sună exact în momentul în care scot un bloc de lemn în timp ce mă joc Jenga. Tresar și contracția brațului meu face ca întregul turn să se prăbușească. Mama, tata și Ember mă huiduie, iar eu înjur încet.

– Ești eliminat pentru următoarea rundă, spune mama și își freacă mâinile. Ea este cea mai bună dintre noi și nu pierde aproape niciodată.

După ce le-am povestit familiei mele despre călătoria mea și le-am arătat o mică prezentare de diapozitive din Oxford pe laptop, am luat cina împreună și apoi am decis să jucăm după-amiază. Aceasta este acum a treia noastră rundă de Jenga – și am pierdut deja de două ori. Îmi dau seama de înfrângerea mea și mă ridic. În timp ce ceilalți încep să stivuiască din nou piesele mici de lemn una peste alta, eu mă duc la ușă. Ochii mi se măresc când văd cine stă acolo. – Lydia?

Ea pare devastată. Obrajii îi sunt înroșiți și ochii îi sunt umflați. Fac un pas spre ea, dar ea ridică imediat o mână pentru a mă opri. – James este aici?

Am clătinat din cap. – Nu. Ce s-a întâmplat? întreb alarmată.

Lydia nu pare să mă audă deloc. Își scoate telefonul mobil din buzunarul de la geacă și formează un număr înainte de a-l pune la ureche. Ies afară spre ea în șosete și o apuc de braț. Mă uit la ea urgent. – Ce s-a întâmplat?

Ea doar dă din cap.

– Cy? Eu sunt, spune ea brusc. – James este cu tine?

Când Cyril spune ceva la celălalt capăt al receptorului, ușurarea i se răspândește pe față. – Slavă Domnului.

Aud din nou vocea lui Cyril la celălalt capăt al firului, dar nu înțeleg ce spune. Orice ar fi, face ca expresia Lydiei să se întunece din nou.

– Bine. Nu, vin și eu. El răspunde altceva și Lydia îmi aruncă o privire rapidă. – Da. Ne vedem într-un minut.

După ce închide, vrea să se întoarcă și să meargă înapoi la mașină, unde Percy se sprijină de ea. Și el pare atât de îngrijorat încât un sentiment de scufundare se răspândește în stomacul meu.

– Lydia, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat, repet.

Se oprește și se uită la mine peste umăr. – Nu pot.

– Lasă-mă h să vin cu tine, spun brusc.

Își deschide gura și o închide din nou. – Nu cred că este o idee bună.

Îi fac un gest să aștepte puțin. Apoi fug înapoi în casă, îmi încalț cizmele, îmi iau haina și eșarfa tricotată pe care mi-a făcut-o tata. Îmi strig familia că trebuie să plec pentru o clipă și îmi iau cheia din cârligul de lângă ușa de la intrare. În timp ce merg, îmi înfășor eșarfa în jurul gâtului. Lydia arată de parcă ar vrea să mă rețină, dar pur și simplu nu-și poate aduna puterea să o facă.

Fără un alt cuvânt, dispare în mașină. Îl salut pe Percy, care îmi face semn din cap, apoi mă urc și eu în mașină. Lydia se așează pe locul pe care îl ocupa de obicei James. Are ochii sticloși și se joacă cu tivul hainei ei roșii. Aș vrea să îi întind mâna, dar nu îndrăznesc.

– Oferta este încă valabilă. Dacă vrei să vorbim, adică, spun eu liniștit.

Lydia tresări de parcă aș fi țipat la ea. Își ridică privirea și lacrimile îi strălucesc în ochi. Cu fiecare secundă în prezența ei, sentimentul de scufundare din stomacul meu se agravează. Ce trebuie să se fi întâmplat de a făcut-o să fie atât de devastată. Dintr-o dată îmi vine un gând oribil. Arunc o privire în sus. Lumina roșie nu este aprinsă, ceea ce înseamnă că Percy nu ne poate auzi. Mă aplec puțin în față.

– E totul în regulă cu copilul? șoptesc eu.

Lydia aruncă o privire panicată spre cabina șoferului, dar peretele despărțitor este și el ridicat. Apoi se întoarce spre mine. – Da, spune ea cu o voce răgușită. – Am avut acasă... – Se oprește și pare să se gândească cât de mult se poate destăinui mie. – A fost o ceartă.

Din moment ce James mi-a povestit aseară despre tatăl său, pot să-mi fac o idee despre ce înseamnă – ceartă în casa Beaufort. Pielea de găină îmi acoperă tot corpul.

– James este bine, Lydia? șoptesc, fără să reușesc să-mi reprim panica din voce.

Lydia ridică neputincioasă din umeri. – Cyril spune că da.

Următorul sfert de oră pare o eternitate. Îmi înfig degetele în tivul jachetei și încerc să nu o iau razna de îngrijorare. Nu știu ce înseamnă toate astea, iar Lydia îmi evită privirea și își mângâie pur și simplu burta, pierdută în gânduri. Din când în când clipește din greu, ca și cum ar încerca să evite lacrimile. O dată îi vibrează telefonul mobil. Citind mesajul, își strânge buzele cu putere și nu pare deloc că vrea să vorbească după aceea.

Când ajungem la Cyril's, Lydia sare din mașină și se îndreaptă grăbită spre ușa din față. Alunecă pe scările înghețate, iar eu îi prind brațul în ultimul moment ca să nu cadă. Ea mormăie mulțumiri.

Cyril se află deja în ușă. Când sosește Lydia, el o întâmpină cu brațele întinse. – Uite cine se adaugă la petrecere cu prezența sa.

El o ia în brațe, dar ea stă și o ia în brațe ca pe o păpușă fără viață. Îi ia ceva timp lui Cyril să se desprindă de ea. Apoi mă descoperă pe mine. – Și ai adus și un însoțitor. Ce drăguț. Rostește ultimele cuvinte pe un ton care nu lasă nicio îndoială că, de fapt, vrea să spună exact contrariul. Apoi face un pas în lateral și intrăm. Deja aici putem auzi muzica zgomotoasă care se cântă mai în spate în casă. Cyril are încă un braț înfășurat în jurul umărului Lydiei. Mă întreb dacă știe ce s-a întâmplat sau dacă are suficient tact pentru a nu aduce vorba despre asta cu Lydia.

Traversăm holul prin care am trecut data trecută. De data aceasta nu mai sunt invitați în galerie, petrecerea pare să se desfășoare în întregime în salon. În momentul în care intrăm, muzica răsună și mă uit în jur. Nu mai este la fel de aglomerat ca ultima dată când am fost aici. De fapt, petrecerea este destul de ușor de gestionat. Nu știu de ce, dar asta nu face decât să mă facă să mă simt și mai neliniștită. Câteva persoane pe care nu le cunosc dansează în lenjerie intimă în mijlocul încăperii. Alistair stă pe una dintre canapele și se sărută cu un tip tatuat și voinic. Mai în spate, la căruciorul cu băuturi, îl zăresc pe Kesh privindu-i pe cei doi cu ochii îngustați și golindu-și paharul dintr-o dată.

Ceafa mea începe să mă furnice... și apoi îl văd pe James. Stă pe una dintre canapelele de lângă piscină. Umerii mi se înțepenesc în timp ce îmi las ochii să se plimbe peste el. Pare complet epuizat. Părul îi este ciufulit, mânecile cămășii îi sunt suflecate, iar pe cămașa lui gri – cămașa pe care am purtat-o eu aseară – pot vedea câteva pete roșii. Inima îmi alunecă în pantaloni.

Sunt pe cale să mă duc la el când îl văd aplecându-se. Își înclină capul deasupra mesei, își închide o parte a nasului cu un deget și scoate o substanță albă prin cealaltă nară. Îmi rămâne gura căscată. Nu a ...

O fată blondă care pare vag cunoscută iese din piscină și se îndreaptă spre James. Îi face un semn cu degetul și îi face semn să vină la ea. El se ridică în picioare și își înclină capul. Ea merge pe ultimul metru spre el și se oprește aproape în fața lui. Apoi își ridică mâinile și începe să-i descheie cămașa. În acel moment o recunosc. Fata care îl pipăia pe prietenul meu este Elaine Ellington. Un fior rece mă urmărește pe șira spinării și simt o înțepătură dureroasă în stomac. Sunt înghețat.

– De cât timp este așa? întrebă Lydia pe Cyril.

– De azi la prânz. S-a împușcat complet.

Lydia rosti un blestem șuierat. Cei doi continuă să vorbească, dar nu-i pot auzi din cauza zgomotului static din urechile mele. Elaine îi dă jos cămașa lui James de pe umeri până când aceasta cade pe podea. Apoi îi umblă la centură.

Ajunge.

În acel moment, furia mea este mai mare decât frica de apă. În câțiva pași lungi, sunt alături de ei.

– Ce naiba faci, șuier eu.

James își întoarce capul spre mine, dar nu se uită la mine, ci trece prin mine.

Mi se pare complet străin. Fața îi este pietrificată, pupilele atât de mari încât îi ocupă cea mai mare parte a irisului și nu mai pot distinge cu adevărat acel albastru turcoaz extraordinar. Obrajii îi sunt palizi, iar ochii îi sunt roșii.

Acesta nu este James al meu. Este tipul care era acum câteva luni, tipul care mituiește oamenii cu bani, se droghează cu prietenii în fiecare weekend și se culcă cu câte o fată după alta. E tipul care nu simte nimic și nu-i pasă de nimic.

– James, îi șoptesc și îl iau de mână. Pielea lui este rece ca gheața.

Pentru o secundă, ceva îi pâlpâie în privire. Este întunecat și mistuitor și pare să-l mănânce din interior. Inspiră audibil, închide ochii pentru scurt timp – iar când îi deschide din nou, expresia a dispărut din nou. – Nu ai ce căuta aici, Ruby.

– Dar eu...

Chiar în timp ce vorbesc, se întoarce și sare în piscină. Stropitul puternic mă face să tresar. Stropi mici de apă aterizează pe fața mea și sar înapoi. Elaine și alți câțiva oaspeți, îmbrăcați doar în lenjerie intimă, îl urmează pe James în apă. Printre ei se află și Wren. Țipă în timp ce iese la suprafață, stropindu-l pe James și mai ud. El își scutură apa din păr cu un zâmbet.

Totul aici pare a fi extrem de greșit. Mi-ar plăcea atât de mult să vorbesc cu James, dar nu pot din diverse motive. Frica mea nu-mi permite să mă apropii de apă și, în plus, nu cred că poți să-i spui ceva în starea asta pe care să o înțeleagă. James pare atât de nepăsător. Ca și cum lumea

trece în grabă pe lângă el și el se lasă pur și simplu purtat de amețeală.

Elaine se îndreaptă spre James. El înoată înapoi până când ajunge la perete, iar ea îl urmează, zâmbind. Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Nu înțeleg ce se întâmplă. Pare un vis urât. Sub apă pot distinge conturul neclar al corpului ei apăsat de al lui. Ea stă acum între picioarele lui, se apleacă în față și îi șoptește ceva la ureche. Cei doi mi se par cunoscuți. De parcă nu e prima dată când se întâmplă așa ceva. Totul în mine îmi poruncește să mă duc acolo și să o trag de lângă el, dar nu mă pot mișca. James nu face nimic în timp ce Elaine îi ia fața între ambele mâini și îl sărută.

Ceva în mine se sparge. Cioburi mici de sticlă îmi pătrund în piept și își fac loc mai adânc în mine până când abia pot respira.

Dintr-o dată, cineva îmi pune o mână pe umăr. – Ei bine, ăsta e James Beaufort pe care îl cunosc, murmură Cyril aproape de urechea mea.

Aș vrea să spun: *Dar nu este James Beaufort pe care* îl *cunosc.*

Habar n-ai cum este el cu adevărat.

E prietenul meu, tâmpitule.

Dar asta nu este adevărat. Dacă James Beaufort ar fi fost prietenul meu, nu ar fi făcut asta. Dacă ar fi fost prietenul meu, ar fi venit la mine cu o problemă și mi s-ar fi încredințat mie, în loc să își distragă atenția de la durerea lui cu alcool și droguri, alături de prietenii lui superficiali. Dacă ar fi fost prietenul meu, nu ar fi avut limba altei fete în gât chiar acum.

Mă întorc pe călcâie. Alunec pe podeaua udă, dar reușesc să mă prind. Cât de repede pot, îmi croiesc drum prin salon.

Pașii mei se lovesc de podeaua holului imens în timp ce alerg spre ieșire. Trebuie să plec de aici cât mai repede. Din păcate, nu cred că există vreun loc în lume unde să pot uita ce tocmai s-a întâmplat.

– Ruby! mă strigă Lydia în spatele meu. Mă opresc și mă uit peste umăr. Când văd cât de disperată este, îmi răsare o conștiință vinovată.

– Îmi pare foarte rău că situația ta familială este atât de nasoală, Lydia, spun cu o voce tremurândă. – Dar nu pot. Nu așa, nu după... – După ce? După ce am crezut că am depășit doar asta? După ce ne-am culcat împreună? Nu pot să-i spun asta.

– Are nevoie de tine acum, mă imploră ea.

Am lăsat să iasă un râs amar și mi-am dat capul pe spate ca să mă uit la tavan. Această sală este atât de decadentă până peste măsură. Aur cât vezi cu ochii, picturi în ulei neprețuite, vase antice scumpe – lucruri care, dintr-o dată, mi se par complet banale. Mă întorc și îmi continui drumul prin sală până când ajung în sfârșit la ieșire. Lydia strigă ceva după mine, dar eu nu o mai aud.

Când ușa grea se trântește în spatele meu, o văd ca pe un simbol.

Pentru o scurtă clipă, am crezut cu adevărat că ar putea funcționa cu James și cu mine, dacă amândoi ne-am dori suficient. Dar acum îmi dau seama de ceva:

Nu voi face niciodată parte din lumea lui.

Din păcate, îmi dau seama de acest lucru abia acum, când este mult prea târziu.